

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HONEY PHILLIPS

Seven Brides FOR Seven ALIEN Brothers

ARTEK

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ARTEK
YEDİ UZAYLI KARDEŞE YEDİ GELİN

HONEY PHILLIPS

Telif Hakkı © 2022 Honey Phillips tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt, teyp veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi de dahil olmak üzere grafik, elektronik veya mekanik hiçbir yolla kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Sorumluluk Reddi

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Mariah Sinclair
Lindsay York tarafından LY Yayıncılık Hizmetleri'nde düzenlendi

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18 Sonsöz</u>
<u>Yazarın Notu</u>
<u>Diğer Başlıklar</u>
<u>Yazar Hakkında</u>

BÖLÜM 1

Artek dağ vadisine bakan kayalık bir çıkıntının üzerinde durdu ve aşağıdaki çiftliğe memnuniyetle başını salladı. Uzun bir yoldan gelmişti İki yıl önce buraya geldiklerinden beri. Vadi tabanında otlayan sığır sürüleri sağlıklı ve iyi beslenmiş görünüyordu. Çitler onarılmış ya da değiştirilmişti, her ne kadar onları korumak günlük bir angarya olsa da. Dağların alt yamaçlarında otlayan daha fazla yiyecek hayvanı, bu mesafeden beyaz noktalar halinde görünüyordu ama onların da sağlıklı olduğunu ve sürünün büyüklüğünün arttığını biliyordu. Ahır ve ağıllar onarılmış ve yeniden hava koşullarına dayanıklı hale getirilmişti. Çiftlik evi hâlâ neredeyse geldikleri zamanki kadar haraptı ama o ve adamları çok daha kötülerinde uyumuşlardı. Yine de bu projeye başlamanın zamanı gelmişti, özellikle de düşündüğü fikir gerçekleşirse.

Çakılların sürtünmesi onu gerdi, eli otomatik olarak hala kalçasında kılıfında tuttuğu silahına gitti, ama kargaşanın kaynağı ortaya çıkınca rahatladı. Callum, eski ikinci komutanı ve neredeyse tüm hayatı boyunca tanıdığı bir erkekti. Callum onun silah öğretmeni olarak işe başlamıştı ama gezegenlerini korumak için hizmet etme çağrısı geldiğinde, Artek'i savaşa kadar takip etmekte tereddüt etmemişti. *İşe yaramaz bir savaş*, diye düşündü acı acı, sonra da uzun bir alıştırmamanın verdiği rahatlıkla bu düşünceyi bir kenara itti.

"Çiftliği mi inceliyorsun?" Callum atından inerken sordu. Bindiği hayvana at deniyordu; bu durgun su gezegenine yerleşmiş olan insanlar tarafından geliştirilmiş bir melezdi. Artek'in kardeşlerinden bazılarına diğerlerinden daha iyi tepki verseler de, sağlam ve genellikle sakın hayvanlardı.

Callum'un cüssesindeki birini taşıyabilecek kadar büyük olan bu at, Artek'in bineğiyle burun buruna geldi, sonra da kayaların arasında yem aramak için başını eğdi.

"Son iki yılda ne kadar yol kat ettiğimizi görüyordum."

Callum ona katılırken başını salladı. "Memnunum ama hâlâ yapılacak çok şey var. Nehirden tarlalara sulama hendekleri açmamız gerekiyor. Diktiğimiz meyve fidanları istediğim kadar iyi durumda değil. Bakması için Gilmat'ı göndereceğim. Ve-"

"Çiftlik evinin de onarılması gerekiyor," diye araya girdi Artek.

Callum onun bakışlarını geniş, harap binaya doğru takip etti. Çiftliğin ilk sahibi tarafından görkemli bir gösteri yeri olarak tasarlanmıştı, ancak o sahibi duvarlarının içine çekilmiş ve çiftliği mirasından satın almalarından çok önce harabeye dönmesine izin vermişti. Callum omuz silkti.

"Daha kötülerinde de yaşadık," dedi Artek'in önceki düşüncelerini yineleyerek. "Ama bir dişi için uygun olmazdı."

Artek sesini rahat tutmaya çalıştıysa da bunda pek başarılı olamadı. Callum yanında donmuş bir heykele dönüştü ama Artek sabırla onun konuşmasını bekledi. İkincisi meseleleri önce düşünmeyi severdi.

Callum sonunda, "Kadın olmaması konusunda anlaşmıştık," dedi.

"Biliyorum. Buraya geldiğimizde hepimiz yorgun ve acılıydık. Hepimiz yaralıydık, yaraları görünmeyenler bile," diye ekledi.

Callum da görünmeyen yaraları olanlardan biriydi. Yaşadıkları kayıplar, deneyimli savaşçının normalde soğukkanlı olan mizacını bile yıpratmıştı.

Artek bir kez daha bekledi ve sonunda Callum isteksizce başını sallayarak onayladı.

"Burada yeni bir hayat kurduk. Çok çalıştık ve bir gelecek inşa ediyoruz." Doğrudan diğer erkeğe baktı. "Bu geleceği biriyle paylaşmak istiyorum, altınızdan başka biriyle. Bir eş istiyorum."

İnsanların dediği gibi bir eş ve bir çocuk. Bu mirası uğruna inşa edeceğim biri."

Bu tür bir mutluluğu hak ettiğinden emin değildi ama yine de bunu arzuluyordu ve sonunda şansını denemeye karar vermişti.

"Anlıyorum," dedi Callum sonunda. "Ama bu benim için olmayacak."

Artek onu sorgulamadı. Geçmiş yaşamında bir trajedi olduğunu biliyordu.

"Buna saygı duyuyorum. Sen benim kararına saygı duyabilir misin?"

Callum şakaklarını ovuşturdu, bu hareketinde genellikle göstermediği bir yorgunluk vardı.

"Yapabilirim. Peki ya diğerleri?"

"Emin değilim," dedi dürüstçe. "Drakkar'ın bana burun kıvracağından ve Gilmat'ın başını sallayıp saatlerce serada kaybolacağından şüpheleniyorum. Benjar ve Endark'ın da bunu destekleyeceğini düşünüyorum. Her ne kadar ikisinin de bir dişiye nasıl kur yapılacağını bildiğini sanmasam da, ikisinin de eş arayışına girdiğinden şüpheleniyorum."

"Özellikle de bir dişi insan?" Callum kaşlarını kaldırarak sordu. "Bize yakın olan tek dişi insanlar olduğuna göre, aklınızda bir insan gelin olduğunu varsayıyorum."

"Bunu düşünüyordum." *Düşünmekten çok daha fazlası.*

"Peki ya Frantor?"

Artek iç çekti. Frantor hem zihinsel hem de fiziksel olarak en çok yara alanlardan biriydi. Silah arkadaşlarından saklanmayı bırakması aylar almıştı. Yabancı bir yüzle, özellikle de bir kadın yüzüyle başa çıkabilecek miydi?

"Bilmiyorum. Umarım gelinim onu sandığı kadar korkunç biri olmadığına ikna edebilir. Ayrıca genç erkeklere daha medeni davranışlar öğretebilir."

Callum tekrar başını salladı, sonra da ona delici bir bakış fırlattı.

"Aklınızda biri var mı?"

"Evet." İfadesini sakinleştirmek ve sesini nötr tutmak için elinden geleni yaptı. "Dükkâncının kızı Nelly'yi düşündüm. Mantıklı bir kadın ve çiftlik evinin restorasyonunda çok yardımcı olacağına inanıyorum."

Onun yüzünün rüyalarına girdiğinden ve şekilsiz kıyafetlerinin altında ne yattığını bilmeyi giderek daha fazla takıntı haline getirdiğinden bahsetmedi. Ruh haline göre altın kahverengiden yeşile değişen gözleri bile onu büyülüyordu. Callum'un yüzündeki alaycı ifadeden, duygularını gizlemekte tam olarak başarılı olamadığından şüphelendi.

Callum ciddiyetle başını salladı. "Hem de gençliğinin ilk demlerinde değil. Kuşkusuz bu teklif için minnettar olacaktır."

"Ne demek istiyorsun? Herhangi bir erkek ona sahip olduğu için şanslı olurdu."

Callum'un tepkisi karşısında kaşlarını tekrar kaldırdığını fark etmeden önce dışisine yapılan hakaret karşısında yumruklarını sıktı.

"Şüphelendiğim gibi. Onunla bu konuyu konuştunuz mu?"

"Sadece çok kısa bir etkileşimimiz olduğunu biliyorsun." Savaşın gerdiği sınırlarını yatıştıran alçak, melodik bir sesi olduğunu bilmesine yetecek kadar. Gözlerindeki zekâyı ve mizahı görmeye yetecek kadar. Aralarında kaynayan arzuyu hissetmeye yetecek kadar.

"Teklifinizi kabul edip etmeyeceğini biliyor musunuz?" Callum ısrar etti.

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe. "Erkek akrabasının ona yeterince saygı göstermediğini biliyorum. Ve şu anki hayatından memnun olmadığından şüpheleniyorum."

"Sence burada mutlu olur mu?" Callum'un hareketi tüm çiftliği kucakladı.

"Onu mutlu edeceğim," dedi Callum'dan çok kendi kendine.

Yemin o kadar sessizdi ki Callum'un onu duyduğundan bile emin değildi ama omuzlarına büyük bir el indi.

"O zaman diğerleriyle konuşmamızı ve kasabaya bir yolculuk yapmaya hazırlanmamızı öneririm."

BÖLÜM 2

“**W** Ferdie'ye ne oldu?” Nelly'nin babası ona sordu.

Kumaş parçalarını rafa düzgünce dizmeyi bitirdi, sonra da ona ters ters baktı.

"Ciddi misin sen? Benden on yaş daha genç olmalı." Merdivenden indi ve başını salladı. "Ayrıca, Julie Watson'a aşık olduğunu biliyorsun. Bayan Watson'ın beklentilerini aşma şansı olduğunu sanmıyorum."

Ya da bu konuda Julie'nin. Utangaç, büyüleyici derecede güzel kızla yaptığı kısa sohbetler sırasında Julie'nin şaşırtıcı derecede iyi okuduğunu ve sorgulayıcı bir zihne sahip olduğunu keşfetmişti. Ferdie çoğu kızın başını döndürecek kadar genç ve yakışıklı olabilirdi ama nedense Julie'nin onlardan biri olduğunu düşünmüyordu.

"Bunu biliyor," dedi babası. "Bu yüzden katlanmaya razı-"

Dudaklarını birbirine kenetledi ama artık çok geçti. Kadın gözlerini ona dikmişti.

"Bana katlanmak için mi demek istiyorsun? Merak etmeyin. Katlanmak zorunda kalmayacak. Onunla ya da bu kasabadaki başka bir erkekle evlenmek gibi bir niyetim yok."

Öfkesinin içine gizlenmiş bir tutam hüznü görmezden gelmek için elinden geleni yaparak tezgâhın arkasına doğru yürüdü. Ferdie'yle ilgilendiği söylenemezdi ama onu bu kadar az düşünmesi hâlâ biraz canını yakıyordu. *Bu benim hatam*, diye düşündü.

kendine itiraf etti. Kendisinden çok mağazayla ilgilendiği ortaya çıkan bir taliple yaşadığı talihsiz deneyimden sonra, şekilsiz kıyafetler ve sıkıca örülmüş saçlardan oluşan şu anki kılık değiştirmiş halini seçmişti. Kimse daha fazla bakmamış gibi görünüyordu. *Ben de böyle seviyorum.*

"Peki ya Desmond Potter?" diye sordu babası, parmaklarını endişeyle tezgâha vurarak. "Yeni bir eş arayışında."

Bıkkın bir şekilde ofladı. "Çünkü zaten iki tane gömdü." "Bu onun

hatası değildi."

"Belki doğrudan değil ama herkes Sue Ellen'ın evi sıcak tutamayacak kadar cimri olduğu için zatürreden öldüğünü biliyor. Ve zavallı Lily daha da kötüydü. O büyük eski eve kapanıp kayboldu gitti. Bunun benim başıma gelmesine izin vermeye niyetim yok."

Babası iç çekti ama onunla tartışmaya çalışmadı. Bunun yerine, iki arkadaşı geçerken sokağa özlem dolu bir bakış attı, şüphesiz salona gidiyorlardı.

"Sanırım kasabada bir yürüyüşe çıkacağım," dedi. "Bakalım neler oluyor."

Hiçbir şey olmuyordu. Sadece aynı insanlar aynı rutinleri takip ediyor ve aynı dedikoduları paylaşıyorlardı. Ama ona karşı çıkmaya zahmet etmedi.

"Pekâlâ. Dükkana ben bakarım."

Adam başını salladı, hâlâ parmaklarını tezgâha vuruyordu ve kadın da elini onun elinin üzerine koydu.

"Neşelen baba. Evli olmadığım sürece, yürüyüşe çıkmak istediğinde işlerini halletmek için hâlâ buradayım."

"Miranda bir katip bulabileceğimizi düşünüyor-" diye ağzından kaçırdı, sonra irkildi.

Hiç şüphesiz Miranda'nın ona yine çıkışmasını bekliyordu ama Miranda yüzünü sakın tutmayı başardı. Babasının onu evlendirmek için yaptığı son hamlenin arkasında Miranda'nın olması onu pek de şaşırtmamıştı. Babası altı aydan uzun bir süredir çekici dul kadına kur yapıyordu ama Nelly dükkânı işletmeye ve evde yaşamaya devam ettiği sürece onunla evlenmeyi kararlılıkla reddediyordu. Nelly

kalbinde kadını suçlayacak bir şey bile bulamadı. Durumları tersine dönseydi, müstakbel kocasının inatçı kız kurusu kızıyla uğraşmak istemeyeceğinden de emindi.

Hatta dul kadının babasını kontrol altında tutma konusunda iyi bir iş çıkaracağını bile düşünmüştü - Miranda işin başında olursa öğleden sonra bara gitmek gibi bir şey olmayacaktı. Ama bu bilgiye ve babasını sevmesine ve onun mutlu olmasını gerçekten istemesine rağmen, kasabadaki erkeklerden hiçbirisiyle evlenmeye bir türlü cesaret edemiyordu. Genç olanlar ilgilenmiyordu, yaşlı olanlar ise ya daha önce evlenmişlerdi ya da Miranda onların hatalarını çok iyi biliyordu.

Belki de şansımı kaçırdım, diye düşündü hüznle babasını kapıya kadar takip ederken. Babası sokağın aşağısına doğru ilerlerken o da durmuş kasabaya bakıyordu.

Wainwright, Beyaz Dağlar'ın eteklerinde yer alıyordu ve karla kaplı zirveleri kasabanın üzerinde koruyucu bir şekilde yükseliyordu. Josiah Wainwright kasabayı yaklaşık elli yıl önce kurmuş, diğer yöne doğru uzanan verimli ovalar ve izole konumu için burayı seçmişti.

Son derece varlıklı bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen anne ve babasının beklenmedik ölümü, aile şirketinin yönetimini tek başına ona bırakmıştı. Daha basit bir zaman fikrine saplantılı bir şekilde, aşırı kalabalık ve kirli bir Dünya'yı geride bırakmaya ve Cresca'da yeni bir hayat yaratmaya kararlıydı. Kasabanın üzerine inşa edildiği araziye ve çevresindeki geniş araziye satın almış ve ardından işlerinde çalışan herkese araziye çiftlik olarak kullanma fırsatı sunmuştu. Birçoğu Dünya'yı geride bırakma şansına, gerekli olacak zorlu çalışmaya rağmen atladı.

İki gemi dolusu yerleşimci Josiah'a Cresca'ya kadar eşlik etmişti. Kasabanın inşasını denetledikten sonra Josiah, dağların derinliklerinde yer alan geniş bir çiftlikte kendi evini inşa etmeye koyulmuştu. Ev, gelini için hazırlanmak üzere inşa edilmişti ama gelin hiç gelmedi. Kasaba efsanesi, gelinin Dünya'daki rahat hayatını terk etmeyi reddedip reddetmediği ya da Josiah'a katılamadan ölüp ölmediği konusunda ikiye bölünmüştü.

İşin aslı ne olursa olsun, Josiah kasabada pek görünmeyen ve yerleşimcilere vaat ettiği yeni hayatı bulmalarına yardım etmeye pek ilgi göstermeyen bir münzeviye dönüşmüştü. En azından öldüğünde, dağın bu tarafındaki tüm arazi ve binalar şimdiki sahiplerine ve sakinlerine miras bırakılmıştı. Kendi çiftliği satılmıştı, ancak bu zor işi ve izole konumu üstlenmeye istekli birini bulmak bir yıldan fazla zaman almıştı.

Ancak kasaba halkının hiçbiri şimdiki sakinleri beklemiyordu. Nelly, iki yıl önce alelacele yapılan bir kasaba toplantısında yaşanan tartışmaları hâlâ hatırlıyordu.

"Bu yasal olamaz," diye itiraz etti yaşlı Bay Wilson. "Onlar yabancı. Askerler. Buraya girip yönetimi ele geçirmeye karar verebilirler."

"Bu pek olası görünmüyor," dedi Pearl sessizce. Mantıklı bir kadındı, Nelly'den birkaç yaş büyüktü ve yakın zamanda dul kaldığı için hâlâ siyah giyiyordu.

"Öyle mi? Bunu şimdi söylüyorsun. Ya o güzel kız kardeşinin peşine düşerlerse?" Tom Cole talep etti.

Pearl'ün dudakları bir an için birbirine yaklaştı ama Nelly arkadaşının daha çok kız kardeşinin ilgilenen taraf olmasından endişelendiğinden şüphelendi. Ruby'nin bugünlerde başını belaya sokacak çapkın bir yapısı vardı.

"Ben kız kardeşime bakabilecek durumdayım," dedi Pearl kararlı bir şekilde. "Hepinizin kızlarınıza ve eşlerinize bakma konusunda eşit derecede yetenekli olduğunuzu varsayıyorum."

Öfkeli haykırışlar bunu izledi ve Nelly gülümsemesini gizlemek için elinden geleni yaptı.

Bay Briggs düşünceli bir tavırla, "Bundan hoşlanmıyorum," dedi. Yaşadıkları küçük kasabada yasal temsilci olarak görev yapıyordu ve kendi önemine dair fazlasıyla şişirilmiş bir duygusu vardı. "Belki de hâlâ işlemi durdurabiliriz?"

Bankacı Bay Purvis onaylamaz bir tavırla dudaklarını büzdü. "İşlem çoktan tamamlandı. Ve size hatırlatmak isterim ki beyler... ve bayanlar, kasaba için çiftliği satın almayı tartıştık ve kimse devam etmek istemedi."

Bir suçlama turu daha başladı. Nelly *uzaylı* kelimesini o kadar çok duydu ki sonunda patladı. Babasının onu durdurma girişimini görmezden gelerek oturduğu yerden kalktı.

"Hepiniz *uzaylılardan* bahsedip duruyorsunuz ama sanırım bir şeyi unutuyorsunuz. Burası Dünya değil. Burası bizim gezegenimiz değil. Burada hepimiz uzaylıyız. Ve onların da bizim kadar burada olmaya hakları var."

Bu elbette meselenin sonu değildi, ama daha fazlasını duymak için kalmadı. Toplantıdan ayrıldı ve Pearl de onu takip etti.

"Onları asla kabul etmeyecekler, biliyorsun," dedi Pearl

sessizce. "Biliyorum. Ama beni zar zor kabul ediyorlar."

Diğer kadın ona gülümsedi ve Nelly ona bakmadan önce birkaç dakika sessizlik içinde yürüdüler.

"Kız kardeşin için endişeleniyor musun?"

Pearl içini çekti. "Her zaman. Heyecan için çok endişeli. Kendi deyimiyle, hayatının başlaması için." Yüzünden bir gölge geçti. "Keşke büyümenin her zaman hoş bir şey olmadığını anlamasını sağlayabilseydim."

Nelly arkadaşının omzuna dokundu. Pearl'ün kocası Marcus zalim bir adamdı ve Pearl'ün hiç şikâyet etmemesine rağmen evlilikleri boyunca acı çektiğinden şüpheleniyordu.

"Bu sözde uzaylıların neye benzediğini bile bilmiyoruz," dedi hafifçe, o gölgeyi silmeyi umarak. "Muhtemelen bize hiç çekici gelmeyecekler."

Yanılıyordu.

Bir ay sonra, dükkânın girişindeki zil çaldı ve o güne kadar gördüğü en çarpıcı erkeği görmek için başını kaldırdı. Omuzları kapı aralığını dolduracak kadar genişti ve başının üzerindeki sarmal boynuzlar içeri girerken eğilmesine neden oldu. Üzerinde eskimiş olmasına rağmen özenle ütülenmiş soluk gri bir üniforma vardı ve bir savaşçının kendinden emin tavrıyla ona doğru yürüyordu. Üniforması bir yana, pürüzsüz mavi teninden kısa gece mavisi saçlarına ve o etkileyici boynuzlarına kadar her şeyi maviydi. İçinde

Buna karşın, adamın gözleri zengin bir altın sarısıydı ve gözleri onunkilerle buluştuğunda, kadın sanki odadaki tüm hava uçup gitmiş gibi hissetti.

Arkadaşı boğazını temizleyip büyüü bozmadan önce sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca birbirlerine baktılar. Diğer erkeğe kısa bir bakış attı

-Boynuzları da vardı ama arkaya ve aşağıya doğru kıvrılmışlardı ve teni zengin bir mordu. Belli ki başka bir türden geliyordu, daha yaşlı görünüyordu, şakaklarındaki koyu renk saçlar griye dönmüştü ama aynı rahat özgüvenle kendini taşıyordu.

İlk erkeğe tekrar baktığında, yüzü sert bir maskeye dönüşmüş ve hissettiğini düşündüğü her türlü bağlantı kaybolmuştu.

"Ben Komutan... Ben Artek," diye düzeltti. "Bu eşyaları satın almak istiyorum."

Adam ona bir liste uzattı ve uzatırken parmakları birbirine değdi. Bu kısa teması sanki vücudundan bir elektrik kıvılcımı geçiyormuş gibi hissetti ama listenin içeriğini incelerken onun soğukkanlı ifadesini yansıtmak için elinden geleni yaptı.

"Bu ürünlerden bazıları stoklarımda mevcut. Bunları Williamsburg'dan getirebilirim. Mekanik ekipmanların çoğunun Cantor Limanı'ndan gelmesi gerekecek ve bu biraz zaman alacak."

Adam kaşlarını çatı ve kız boynuzlarının birbirine yaklaşmasını hayranlıkla izledi.

"Onları hızlandırmanın bir yolu var mı?"

Başını iki yana salladı. "Korkarım öyle değil. Bu sadece bir tedarik zinciri sorunu. Demiryolu hattı sadece Williamsburg'a kadar gidiyor. Her şey oradan vagonlarla getiriliyor."

"Hava ulaşımı yok mu?" diye sordu diğer erkek.

"Bu mesafeyi kat edecek hiçbir şey yok. Büyük limanların dışında mekanik araçların bakımını yapmak çok zor. Cantor Limanı'ndan bir araç kiralamak gerçek malların maliyetinin üç katına mal olur."

"Pekâlâ," dedi Artek. "Lütfen bu ürünlerin standart yöntemlerle teslim edilmesi için gerekli düzenlemeleri yapın. Elinizdekilerle başlayacağız"

burada."

"Uyum sağla ve hayatta kal," dedi diğer erkek yumuşak bir sesle ve Artek başını salladı.

Malzemeleri toplamaya başladığında iki erkeğin de ona yardıma gelmesi onu şaşırttı. Müşterilerinin çoğu tezgâhta durup onları beklemeyi tercih ederdi. Neredeyse bu ikisinin de aynı şeyi yapmasını dileyecekti. Artek'in giderek daha fazla farkına varıyordu; bir konserve sandığını indirirken kollarındaki kaslar şişiyor, eğilip bir fıçıyı kaldırırken üniformasının kumaşı kalçalarını sıkıyor ve sonra onu geniş omzuna kolayca taşıyordu. Ve yanından her geçişinde, nefis baharatlı kokusunun ve vücudunun sıcaklığının farkındaydı. Yalnızca uzun yılların pratiği tepkisini göstermesini engellemiştir. Sıradan bir insan dükkâncıyla ilgilenmezdi.

Arabalarını yüklemeyi tamamladıklarında, tüm tutar için ona bir kredi kartı vermeye çalıştı.

"Onlar gelene kadar diğer ürünler için ödeme yapmanıza gerek yok" dedi.

Yine kaşlarını çatı. "Peki ya ürünleri sipariş edersen ve geldiklerinde satın almazsam? Bu size adil görünmüyor."

"Bu ilk kez olmuyor," dedi kuru bir sesle. "Bu sefer olmayacak."

Adam ona kredi kartını tekrar uzattı ve bu sefer kadın aldı. Bir kez daha elleri birbirine değdi ve o enerji sarsıntısı onu sardı. Kıyafetlerinin meme uçlarının sertleştiği gerçeğini gizleyecek kadar bol olmasına şükrederek, işlemi gerçekleştirmek için arkasını döndü. Geri döndüğünde, adam hâlâ eline bakıyordu.

"Sizinle iletişim kurmanın bir yolu var mı? Her şey geldiğinde size haber vermek için," diye ekledi aceleyle.

Başını iki yana salladı.

"Hayır." Kısa bir tereddütten sonra ekledi: "Altı hafta içinde döneceğiz."

Başını sallayıp aniden gitmeden önce gözleri bir kez daha kızın yüzüne, altın rengine döndü. Babası aceleyle içeri girdiğinde hâlâ kapıya bakıyordu.

birkaç dakika sonra.

"Nelly! O uzaylıların burada olduğunu duydum. Onlara bir şey satmadın, değil mi?"

"Tabii ki yaptım." "Ama-

"

"Baba, sen de benim kadar iyi biliyorsun ki işlerimizi geri çevirmeyi göze alamayız." "Ama ya ödeyemezlerse?"

"Bazı kişisel arkadaşlarınızın aksine, bir hesap açmaya çalışmadılar. Yaklaşan teslimatları da dahil olmak üzere her şeyin parasını ödediler."

Adam dehşet içinde ona baktı.

"Yani geri mi geliyorlar?"

Umarım öyledir.

"Evet," dedi soğuk bir sesle. "Ve biz de onlara satacağız."

Ve geri geldiler. Artek ve sonunda adının Callum olduğunu öğrendiği sessiz ortağı, kış karları geçidi kapatana kadar her altı haftada bir geldiler. Ve her seferinde ondan daha da çok etkileniyordu.

Şimdi dağın zirvelerindeki kar ona geçidin yakında tekrar kapanacağını ve dört gözle beklemesi gereken tek şeyin uzun, kasvetli bir kış olduğunu hatırlatıyordu. İç geçirerek bir toz bezi çıkardı ve rafları temizlemeye başladı.

Ama akıllı ev işlerinde değildi. Kapı açılıp da adam içeri girdiğinde hâlâ Artek'i düşünüyordu.

BÖLÜM 3

Artek dükkânın kapısına uzandı, sonra tanıdık şüpheler içini kaplayınca d u r a k s a d ı .

"Tekrar mı düşünüyorsun?" Callum sordu.

"Hayır," dedi kararlılıkla ve kapıyı açtı.

İçeri girerken kalp atışlarının hızlandığını fark etti, sanki savaşa hazırlanıyormuş gibiydi. *Saçmalama*, dedi kendi kendine. *Bunu bir iş anlaşması olarak düşün. Eğer reddederse...*

Düşünceleri o noktada durdu. Eğer kadın reddederse başka bir alternatif düşünemiyordu. Belki de ilkbaharda büyük şehirlerden birini ziyaret etmeliydi. Bu düşünce ona hiç zevk vermedi. İş anlaşması olsun ya da olmasın, ortağı olmasını istediği kadın buydu.

Etrafta Nelly'yi ararken, onu dükkânın iki yanında sıralanan yüksek dolapların yanında, elinde bir toz beziyle dururken buldu. Ne zaman ziyaret etse hep çalışıyordu. Babası dükkânın yönetiminde herhangi bir rol oynamıyormuş gibi görünüyordu. Onunla birlikte olmasının daha iyi olacağına dair bir başka neden daha.

"Komutan Artek. Sizi beklemiyordum... Yani, iki hafta daha dönmeniz planlanmamıştı."

Yüzü sakinliğini koruyordu ama yanaklarında belli belirsiz bir pembelik gördü. Renk değişimi o kadar hafifti ki, başka biri olsa

fark etmemişti, ama son iki yaz boyunca onun ifadesindeki her ince değişikliği algılamayı öğrenmişti.

"Sizinle konuşmak istiyorum," dedi ve sonra yüzünü sakinleştirmek için mücadele etmek zorunda kaldı. Kelimeler bir istekten çok bir emir gibi çıkmıştı.

"Pekâlâ. Son siparişinizle ilgili bir sorun mu vardı?"

"Hayır. Bu bizim malzemelerimizle ilgili değil. Bu farklı bir tür... işlemlle ilgili."

Kaşları beklenmedik derecede çekici bir şaşkınlık ifadesiyle birbirine

yaklaştı. "Anlamıyorum. Ayarlamamı istediğiniz başka bir şey var mı?"

Nasıl devam edeceğine karar veremeden dükkânın kapısının üzerindeki zil tekrar çaldı ve içeri iki kadın girdi. Kendi kadınından birkaç yaş büyük tombul bir kadın ve yanında iri gözlü genç bir kadın. Yaşlı kadın ürkmüş görünüyordu ama korkmamıştı, kızın bakışları ise açıkçası değerlendiriciydi. Kız ikisine de alaycı bir gülümseme verdi ve adam onun ilk görüldüğünden daha yaşlı olduğunu fark etti.

"Yeni... erkekler görmek ne güzel," diye kıkırdadı kız. "Ben Ruby."

Onlara doğru bir adım atmıştı ki yaşlı kadın kolundan tuttu. "Meşgulken seni böldüğüm için üzgünüm Nelly. Daha sonra tekrar geleceğiz."

Kızı kapıya doğru yönlendirmek için döndüğünde, Callum kapıyı açmak için bir adım öne çıktı. Vücutları kısa bir anlığına çarpıştı, Callum yaşlı kadını sakinleştirmeden önce sadece bir saniyeliğine durakladı ve hemen geri adım attı. Callum'a telaşlı bir bakış atıp yanaklarını pembeleştirdikten sonra, kızın itirazlarına aldırmadan onu aceleyle dükkândan dışarı çıkardı.

"Konuşabileceğimiz başka bir yer var mı?" diye sordu, şimdiden başka bir kesinti bekliyordu.

"Korkarım ki hayır. Dükkâna göz kulak olacak başka kimsem yok-"

"Bunu yapabilirim," diye araya girdi Callum'un derin sesi.

"Sen mi?" Nelly ona kuşkulu bir bakış attı. "Emin değilim-"

"Stoklarınızda bulunan her ürünün üzerinde fiyatlarınız açıkça belirtilmiştir. Sipariş edilmesi gereken her şey için fiyat listesi muhasebe makinenizin yanındaki defterde listelenmiştir. Makine nakit işlemleri için kullanılır ve kredi işlemleri veri bankasında yapılır. Bu basit bir işlemdir." Callum ona doğrudan bir bakış attı. "Tabii bana güvenmiyorsanız?"

"Tabii ki hayır..." Durakladı, sonra Artek'in hoşuna gitmeyecek bir şekilde gülümsedi. "Aslında sana kasabadaki çoğu insandan daha çok güveniyorum. Birkaç dakikalığına işlere göz kulak olmanızın bir sakıncası yoksa, görevi devralmanıza seve seve izin veririm. Olur mu Komutan?"

"Bana Artek deyin," dedi daha önce birçok kez yaptığı gibi. "Dükkânın arka tarafında uygun bir yer var mı? Daha halka açık bir yerin dikkat çekeceğinden korkuyorum."

Yüzünde bir eğlence ifadesi belirdi. "Bundan oldukça eminim. Benimle gel."

Döndü ve tezgâhın arkasındaki kapıya doğru ilerledi, giydiği hacimli elbiseye rağmen hareketleri zarifti. Kapı küçük bir depoya açılıyordu ama o kapıdan geçerek bir duvar boyunca uzanan pişirme ekipmanları, diğer duvarda sağlam bir ahşap masa ve arka tarafta kapalı bir bahçe alanına bakan bir oturma alanının bulunduğu daha geniş bir alana doğru ilerledi. Her şey tertemiz ve düzenliydi.

Döndüğünde onu tam arkasında bulunca gözleri fal taşı gibi açıldı. Değişken gözlerinde bir şey parıldadı ama o bunu analiz edemedi kadın arka kapıya yöneldi.

"Dışarıda konuşalım."

Bahçenin üç tarafı da hala geç çiçek açan bitkiler ve son yaz sebzeleriyle dolu düzgün dikim kutularıyla çevriliydi. Alanın ortasında bir masa ve sandalyeler daha vardı ama ikisi de oturmuyordu.

"Çok güzel bir gün," diye mırıldandı gökyüzüne bakarak. "Bu sıcak havanın tadını daha ne kadar çıkaracağımızdan emin değilim."

"Hayır, kış geliyor," diye kabul etti ve sonra bir an garip bir sessizlik içinde durdu. Bunu neden bu kadar beklenmedik bir şekilde zor buluyordu?

Yataklardan birine doğru ilerledi ve her zamanki hızlı, zarif hareketleriyle ölü yaprakları koparmaya başladı.

"Bana sormak istediğin şey neydi?"

"Kardeşlerimle birlikte Josiah Wainwright'ın çiftliğini satın aldığımızı biliyorsun," dedi ve sonra aptal olduğu için kendine lanet etti. Tabii ki biliyordu.

"Kardeşlerin mi?"

"Biz kendimizi kardeş olarak görüyoruz. Aramızdaki bağ... zor zamanlarda kuruldu." O savaşın hepsi için ne kadar zor olduğunu bilmesine gerek yoktu. "Çiftliği restore etmek için birlikte çalışıyoruz. Büyük bir ilerleme kaydettik ama bir kadın etkisine ihtiyacı var."

Eli bitkinin üzerinde duruyordu ama yüzünü göremiyordu.

"Evet?" Sesi alçak ve temkinliydi.

"O kadın olmanı ve benimle birlikte çiftliğe taşınmanı istiyorum. Karım olarak," diye ekledi aceleyle, niyetinin onurlu olduğunu anladığından emin olmak istiyordu.

"Neden ben?"

Sesi hâlâ temkinliydi ve hâlâ ona bakmıyordu. Onu omuzlarından tutup yüzüne doğru çevirmek istedi ama ona dokunduğunda kısıtlamasının ortadan kalkabileceğinden korkuyordu.

"Sizin mantıklı ve zeki bir kadın olduğunuza inanıyorum."

Sesi kendi kulaklarına bile boğuk geliyordu ve omuzları çökmüş gibiydi.

"Bu şartlara uyan başka kadınlar da var," dedi sessizce. "Bildiğim kadarıyla yok."

Bu onun başını döndürdü, güneş ışığı gözlerindeki yeşil ateş kıvılcımlarını yakaladı.

"Beni mi istiyorsun?"

"Başka bir kadınla ilgilenmiyorum. Ayrıca çiftlikte eşit bir paya sahip olacaksın," diye ekledi, bunun onu kendi lehine çekmeye yardımcı olacağını umuyordu.

Dinliyor gibi görünmüyordu, gözleri hâlâ onun yüzüne odaklanmıştı.

"Ama sadece ben mi?"

"Evet."

Sanki bir bulutun arkasından güneş çıkmış gibi yavaş bir gülümseme yüzünü aydınlattı ve sonra başını salladı.

"Bu durumda, teklifinizi kabul ediyorum."

Baş döndürücü bir rahatlama dalgası üzerine hücum etti. Onu kabul etmişti.

İnsanların pazarlık yapma geleneğini hatırlayarak önce tereddüt etti, sonra dikkatlice elini uzattı. Kadın da tereddüt etti ama sonra uzanıp elini tuttu. İçinden zafer çığlıkları yükseldi. Ona sahipti.

BÖLÜM 4

Nelly kenetlenmiş ellerine baktı, küçük parmakları onun çok daha büyük parmakları arasında neredeyse kayboluyordu ve paniklememeye çalıştı. Hiç beklemiyordu ki nişanını el sıkışarak kutlamak için.

Çok geç değil.

Ancak mantıklı iç sesi, bu basit temasın bedenini dolduran sıcaklık seliyle boğuldu. Yukarı baktığında Artek'in gözleri yine altın sarısı parlıyordu ve bu ona güven verdi. Sonunda, birbirlerine verdikleri tepkiler ve Artek'in sadece onunla ilgilendiğini söylerken yüzünde beliren kırılganlık, teklifini kabul etmeye karar vermesine neden olmuştu. Düşüncesizce ve muhtemelen pervasızca olduğunu biliyordu ama hayatın yanından geçip gitmesini izlemekten yorulmuştu. Değişim zamanıydı ve Artek kesinlikle bir değişim olacaktı.

"Nişan genellikle bir öpücükle kutlanır," dedi ona. "Öpücük mü?"

Oh. Onun öpüşmeyi bilmemesini beklemiyordu. Ona ne kadarını açıklamak zorunda kalacaktı?

"Ağzlarımız birbirine değdiğinde. Bu bir sevgi jestidir."

Adamın gözleri hemen kadının ağzına odaklandı ve gözlerindeki sıcaklık arttı. "Bir öpücük," diye tekrarladı ama bu kez sesi derin ve gürdü.

"Evet. Başını bana doğru eğ."

Adam itaat etti ve kadın elini geniş bir omzuna dayadı, sonra dudaklarını onunkilere bastırarak kadar yukarı kaldırdı. Aralarında kaynayan çekim alevlendi ve kadın bacaklarının arasında ağır bir nabız hissedebiliyordu. Kadın umutla bekledi ama adam öylece durdu, ağızları birbirine yapışmıştı.

Kendi kendine hayal kırıklığına uğramadığını söyleyerek tekrar ayaklarının üzerine düştü.

"Sanırım gidip Callum'u görevlerinden almalıyız ve düzenlemeleri yapmaya başlamalıyız. Ne zaman evlenmek istiyorsun?"

Parmaklarını ağzına bastırmıştı ve yüzünde tuhaf bir ifade vardı, ama sonunda sorusu nüfuz eder gibi oldu ve her zamanki askeri sertliğini takınarak ayağa kalktı.

"Bugün."

"Bugün mü? Yapabileceğimden emin değilim-"

Ya da yapabilir miydi? Hazırlanmak için daha fazla zamanı olmasını, hatta belki Becky'nin gelinliğini ve daha çekici kıyafetlerini dikmesini tercih ederdi ama bu romantik bir birliktelik değildi. Ve babasının itirazları düşünmek için ne kadar az zamanı olursa o kadar iyiydi.

"Sanırım bu ayarlanabilir," diye düzeltti. "Özellikle de Callum dükkâna bir süre daha göz kulak olabilirse. Çok yetenekli görünüyor."

"Ben de aynı derecede yetenekliyim," dedi adam sertçe ve kadın onu gücendirdiğini fark etti.

Temkinli bir elini adamın koluna koydu, tüm o sıcak, sert kasların üzerinde oylanmak istedi.

"Eminim öyledir, ama ruhsat ve töreni ayarlamak için Bay Madison'ı görmeniz gerekecek." Şok olmayacak mıydı? Adamın her zamanki sakın yüzündeki ifadeyi görmek için orada olmayı diledi.

"Sence itiraz edecek mi?"

"Belki, ama ona tartışma fırsatı verme. Sanırım babama da söylemeliyim."

"Bunu yapacağım," dedi kararlılıkla. "Evlilik konusunu kadının erkek akrabasıyla görüşmek bir insan kocanın görevidir," diye ekledi, kadın merakla ona baktığında.

İnsan geleneklerini öğrenme zahmetine girmiş olması daha da güven vericiydi ve elini isteksizce çekmeden önce onun kolunu biraz sıktı.

"O zaman gidip Callum'dan bir saat daha kalmasını isteyelim." "Kalacak."

"Onun komutanı olduğun için mi?"

"Hayır, çünkü o benim arkadaşım- kardeşim."

Boğazında bir yumru belirdi. Bu aile ilişkisini ne kadar da kıskanıyordu. Babasının düğüne geleceğinden bile emin değildi ve kasabadaki birkaç arkadaşı da çalışıyor olacaktı. Dükkâna dönerlerken Pearl'den kendisine eşlik etmesini istemeye karar verdi.

Dükkâna tekrar girdiğinde Bay Elam'ın kapıdan koşarak çıktığını görünce inledi. Babasının arkadaşlarından biriydi ve bunun kendisine sınırsız kredi hakkı verdiğini düşünüyor gibiydi.

"Bu sefer ne kadar ücret istedi?" diye sordu Callum'a.

"Bir şişe ithal viski istedi," dedi ve kadın yüzünü buruşturdu. Bu onların en pahalı ürünlerinden biriydi.

"Ama satın almasına izin vermedim," diye devam etti Callum.

"Vermediniz mi? Neden vermediniz?"

"Çünkü şirketinize zaten çok fazla borcu var. Onun yerine, hesabına küçük bir ödeme yaptı. Çok küçük," diye ekledi kaşlarını çatarak. "Ama elindeki tüm paranın bu olduğuna dair bana güvence verdi."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten Bay Elam'a bir ödeme mi yaptırdınız?"

"Bu yanlış mıydı? Geri ödemedeki başarısızlığı göz önüne alındığında borç miktarı makul görünmüyordu."

"Hayır, bu harika. Dükkânla ilgilenerek mükemmel bir iş çıkarıyorsunuz."

Kız ona gülümsediğinde Artek garip bir hırlama sesi çıkardı ve kızın yanına yaklaştı.

"Biz evleniyoruz."

Callum ciddiyetle başını salladı. "Tahmin ettiğim gibi."

Bunu neden tahmin etmişti? Bu kadar açık bir şekilde ilgileniyor muydu? O karar veremedi Artek devam etti.

"Töreni ayarlamalı ve Nelly'nin babasına haber vermeliyim. Onun da hazırlanmak için zamana ihtiyacı var. Burada senin sorumlu kalmana ihtiyacımız var."

"Eğer senin için de uygunsa," diye ekledi aceleyle.

"Elbette."

Artek dönüp ona bakarak, "Bir saat içinde döneceğim," dedi.

Tereddüt etti, sonra eğildi ve bir kez daha dudaklarını onunkilere bastırdıktan sonra doğruldu ve mağazadan dışarı çıktı. Bu kez, parmaklarını karıncalanan dudaklarına bastıran tek kişi oydu.

"Çok kararlı biri," diye mırıldandı.

"Bir şeyi başarmak istediğinde öyledir."

Callum'un onu incelediğini görmek için başını çevirdi. "İtirazın var mı?"

Başını iki yana salladı. "Oylama yaptık ve hepimiz size ortaklığımızda bir pay teklif etmeyi kabul ettik."

Kulağa beklediğinden daha klinik geliyordu. "Yani onun bir gelin getirmesini mi bekliyordunuz?"

"Gelin değil, sen. Başka bir kadınla ilgilenmiyordu."

O geri çağırmadan gülümsemesi kaçtı.

"Buna sevindim. Ama şimdi gitsem iyi olacak. Geç kalmak istemiyorum." "Sanırım tam zamanında geldiniz."

Callum'un düğün töreninden çok daha fazlasını kastettiğinden şüphelendi ve kapıya yönelmeden önce ona minnettar bir gülümseme verdi.

AYNEN ÖYLE. BİR SAAT DAHA SONRA, O DURDU
DIŞARIDA VE KAPI İÇİN BAYIM.

Madison'ın ofisi, çarpan kalbini sakinleştirmeye çalışıyordu. Artek ve Callum çoktan içeride onu bekliyorlardı. Şaşırtıcı bir şekilde, babası da onun yanındaydı. Pearl'den döndükten birkaç dakika sonra, yüzü kızarmış ve nefes nefese dükkâna girmişti.

"O uzaylı onunla evleneceğini söylüyor," diye homurdandı. "Az önce salona geldi ve *kızınla evleneceğimi* söyledi, sonra da arkasını dönüp gitti. Kim olduğunu sanıyor bu herif?"

Gülümsemesini gizlemek için elinden geleni yaptı. Görünüşe göre Artek'in insan gelenekleri hakkındaki yorumu tam olarak doğru değildi.

"Çünkü onunla evleniyorum," dedi sakince.

"Ama yapamazsınız! Onlar uzaylı..." Sonunda kasanın arkasında uzun boylu ve yasakçı bir şekilde duran Callum'u fark ettiğinde sesi kesildi ve Callum'un yutkunduğunu gördü. "Yani..."

"Bu gezegende hepimiz uzaylıyız," dedi Callum, tezgâhın arkasından çıkarken onun o ilk kasaba toplantısındaki sözlerini yineleyerek. "Baban döndüğüne göre, ben gidip komutanı bulacağım. Sizinle kayıt ofisinde buluşuruz."

"Tekrar teşekkürler Callum."

Kapıya doğru yönelirken başını eğdi, sonra durakladı. "Siz yokken iki gecikmiş ödemeyi daha tahsil ettim. Bunlar hesap defterinize işlendi."

Güldü. "O zaman iki kat minnettarım. Törende görüşürüz."

Arkasından zil çalar çalmaz babası ona döndü. "Nelly, bunu yapamazsın. Anlamıyor musun?"

"Evlenmemi istediğini sanıyordum," dedi hafifçe.

"Var ama bu şekilde değil. Miranda'nın bu konuda ne söyleyeceğini düşündükçe ürperiyorum."

"Tahminimce çok heyecanlanacak," dedi kuru bir sesle, ama yüz ifadesi hafiflemedi. "Baba, bunun hepimiz için en iyisi olduğunu düşünüyorum. Kasabaya hiçbir zaman uyum sağlayamadığımı biliyorsun. Bu farklı bir hayat için bir şans. Ve o kadar da uzakta olmayacağım."

Ağır bir iç geçirdi, sonra isteksizce başını salladı.

"Sanırım o uzak çiftliklerden birinde biriyle evlenmenden daha kötü değil. Keşke insan olsaydı..."

"Ama değil." Tekrar tereddüt etti. "Törene gelmeni istiyorum. Bunu yapar mısın?"

"Ama mağaza..."

İtirazlarına rağmen, gitme vakti geldiğinde onu bekliyordu. Hatta saçlarını geriye taramış ve pazar takımını giymişti.

"Teşekkür ederim baba," dedi usulca, yanağından öperek.

Burnunu çekti ve kırmızı benekli büyük bir mendile sümküdü.

"Bu elbisenin içinde tıpkı annene benziyorsun."

Kıyafet Pearl'ün kıyafetlerinden biriydi, daha ince vücuduna uyum sağlaması için aceleyle sokuşturulmuştu ama uzun zamandır giydiği her şeyden çok daha güzeldi. Beyaz dantel yakası yüzünü çerçeveliyordu ve güzel büzgülü bluzunun düğmeleri, kalçalarının üzerinden aşağıya doğru yumuşak bir şekilde inen koyu renk bir eteğin içine iliklenmişti. Kendini... güzel hissediyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, koluna girerken sesi titriyordu.

Ve şimdi buradaydılar. Adam onu kaldırımından aşağıya ve kayıt memurunun ofisine götürürken bir sürü meraklı göz onları izlemişti ama kimse

bir şey söylemedi. Pearl onu bekleyen tek kişiydi ve gülümseyerek ona küçük bir yaz sonu gül buketi uzattı.

"İşte. Her gelinin bir buketi olmalı."

Gözyaşlarına boğulacağından korkarak eğildi ve güzel kokuyu kokladı. Kendini toparladığında arkadaşına meraklı bir bakış attı.

"Ruby seninle gelmedi mi?"

"Tanrı'ya şükür henüz dönmedi. Heyecandan kendinden geçeceğini biliyorsun ve bu senin günün olmalı. Hazır mısın?"

"Ben hazırım," dedi kararlılıkla ve Pearl kapıyı açtı.

BÖLÜM 5

Artek kapı açıldığında gözlerini kapıya dikmişti. Nelly'nin değişebileceğinden korkmasına rağmen sabırla durmak için elinden geleni yapıyordu.

ve ortaya çıkmadı. Ve sonra kadın oradaydı, adamın nefesini kesecek kadar güzeldi. Saçları her zamanki örgüsünden kurtulmuş, yüzünün yanına dökülüyordu ve ofise süzülen akşamüstü güneşi koyu dalgalarda kırmızı kıvılcımlar oluşturuyordu. Kıyafeti de farklıydı ve onu tamamen örtmesine rağmen, daha önce gördüğünden çok daha fazla esnek vücudunu ortaya çıkarıyordu.

Şaftı kontrolünden çıkmakla tehdit ediyordu ve aniden töreni unutup ilkel atalarından birinin yapmış olabileceği gibi onu alıp götürme dürtüsü duydu. Bunun yerine derin bir nefes aldı ve ona gülümsedi.

Gülümsemesine karşılık verdi, sonra her zamanki hızlı, zarif adımlarıyla ona doğru geldi ve hareketlerinin tanıdıklığı onu sakinleştirdi. Ona ulaştığında, tıpkı daha önce yaptığı gibi elini tuttu ve küçük parmakları şimdiden avucunun içindeymiş gibi hissettirdi.

Nikâh memuru gergin bir şekilde boğazını temizledi. Tombul, kırmızı yüzlü bir erkekti ve küçük altın gözlüklerini düzeltirken elleri titriyordu.

"Bu birleşmeye itirazınız var mı?"

Artek hırladı ve erkek ona yalvaran bir bakış attı. "Bu

törenin bir parçası. Sormak zorundayım. Bay Armstrong?"

Soru Nelly'nin babasına yöneltilmişti ama o kaşlarını çatmasına rağmen başını salladı.

"O zaman başlayalım."

Tören uzun sürmedi ama yeminlerinin her kelimesinde ciddiydi. Nelly de kendi payına düşeni tekrarlarken aynı derecede ciddi görünüyordu.

Kısa tören sona ererken nikâh memuru rahatlamış görünüyordu. "Şimdi sizi erkek ve-"

"Ben bir erkek değilim," diye araya girdi. "Ben bir Kemberian'ım." Erkek gergin bir şekilde öksürdü.

"Şey, evet, ama kelimeler bunlar."

"Umurumda değil. Törenin meşruiyeti konusunda hiçbir şüphe kalmaması için kelimelerin doğru olduğundan emin olmak istiyorum." Nelly artık elindeyken onu kaybetme riskini göze almaya hiç niyeti yoktu.

"Madem ısrar ediyorsunuz." Nikâh memuru gözlüklerini tekrar burnuna doğru itti. "Şimdi sizi Kemberian ve karısı ilan ediyorum. Gelini öpebilirsiniz."

İnsanların öpüşmeye olan bu takıntısını anladığından emin değildi. Nelly'nin yumuşak dudaklarını altında hissetmek kesinlikle hoş bir deneyimdi ama vücudunda ağzıyla keşfetmekle çok daha fazla ilgilendiği başka yerler de vardı. Yine de bunu bekliyor gibiydi, bu yüzden kolunu beline doladı ve onu öpmek için eğilmeden önce kendine yaklaştırdı. Kadının vücudunu kendi vücuduna karşı hissetmekten ve dudaklarının nazikçe bastırmasından keyif aldı.

Onunla yalnız kalana kadar sabırsızlanıyordu. Dudakları hafifçe altından ayrıldığında ve dili utangaç bir şekilde ağzının kenarında gezindiğinde keşfetmek istediği ilk yeri düşünüyordu bile. İrkilerek kendi dudaklarını araladı ve dili yumuşak, ıslak ve tarif edilemez derecede kışkırtıcı bir şekilde ağzına kaydı. Kadının tatlı tadı adamın ağzında patladı ve arzu adamın üzerine o kadar hızlı hücum etti ki neredeyse sallanacaktı. Karısını öpmenin ne demek olduğunu nihayet anladığında onu daha da yakınına çekti, güçlü ve esnek bedenini kendi bedenine bastırdı.

"Komutanım."

Sadece Callum'un sesi nihayet başını kaldırmasına yetecek kadar içeri girebildi. Nelly ona baktı, gözleri geniş ve koyu renkti, dudakları pembe ve şişmişti. Çok lezzetli görünüyordu ve adam bu öpücüklerden daha fazlasını talep etmek istiyordu ama henüz yalnız değillerdi.

Callum sabırla bekliyordu, yüzü her zamanki gibi anlaşılmazdı ama Artek onu gözlerindeki eğlence ışıltısını görebilecek kadar iyi tanıyordu. Nikâh memuru endişeyle elindeki kâğıtları karıştırırken Nelly'nin babasının yüzü kıpkırmızıydı ve ters ters bakıyordu. Sadece diğer kadın ikisine gülümsedi.

"Çok fazla hazırlık yapacak vaktim olmadı ama küçük bir kutlama için evimde bekleyen şarap ve keklerim var" dedi.

O daha reddedemeden, Nelly onun

gülümsemesine karşılık verdi. "Kulağa çok hoş geliyor Pearl. Teşekkür ederim."

İçgüdüsel protestosunu geri çekti. O artık onun kızıydı, bu gecikme bunu değiştirmeyecekti.

"Bize katılmaz mısınız Bay Armstrong? Özel armut brendimden de biraz var."

Nelly'nin babası sonunda başını sallayacak kadar uzun süre ona

bakmayı bıraktı. "Sanırım bir içki içebilirim."

Nikâh memuru daveti çabucak reddetti ve beşi birlikte ofisten çıktılar. Sokağa her zamankinden daha fazla sayıda kasaba sakini yığılmıştı ve günlük işlerini yapıyormuş gibi görünme çabaları en iyi ihtimalle inandırıcı değildi. Herhangi bir sorun işaretine karşı tetikte bekledi, ancak saldırgan olmaktan ziyade şok olmuş gibi görünüyorlardı ve onları görmezden gelmeye karar verdi.

Pearl'ün evi etkileyici bir büyüklükteydi ve güzel bir bahçenin arkasında sokaktan geriye doğru yerleştirilmişti. Çiftlik evinden daha küçük olmasına rağmen, onların evinin aksine temiz ve bakımlı görünüyordu. Callum'un eve baktığını gördü ve Pearl'e kapıyı açmadan önce arkadaşının yüzünde bir istifa ifadesi gördüğünü düşündü. Pearl içeri girerken başını kaldırıp ona bakmadı ama yanaklarındaki renkten, onun bu durumdan habersiz olmadığından şüphelendi.

Ama Callum'un aksine o gelinini sahiplenmişti ve birlikte eve girdiklerinde Nelly ona gülümsedi. Evin içi de dışı kadar temiz ve güzeldi ama erkeklere uygun bir ortam değildi ve Nelly'nin babası bile narin bir kanepenin kenarına tüneyip berrak bir sıvıyla dolu bardaktan hızla içerken rahatsız görünüyordu.

Konuşma en iyi ihtimalle yapmacıktı ve vücudu dışisine sahip olma ihtiyacıyla neredeyse titreşiyor olsa da sabırsızlığını belli etmemeye çalıştı. Konuşma beşinci kez garip bir sessizlikle sona erdikten sonra, daha fazla dayanamadı.

"Gitme vakti geldi," diyerek ayağa kalktı ve Nelly'ye elini uzattı.

"Gitmek mi?" Dudağını ısırdı. "Hiç düşünmemiştim... Yani, bu gece hava kararmadan çiftliğe dönmek için vaktimiz var mı? Hâlâ toplamam gereken eşyalar var."

"Bu gece çiftliğe dönmüyoruz. Bizim için başka bir yer ayarladım..." İnsan ifadesi neydi? "Tatlı ayımız."

Ona şaşkın bir bakış attı, sonra gülümsedi. "Balayını mı kastediyorsun?"

"Doğru ifade bu mu?"

"Eğer düşündüğüm şeyi kastediyorsan. Ama nereye gidiyoruz?"

Tereddüt etti. Yaptığı düzenlemelerle onu şaşırtmaya niyetlenmişti.

"Bana güveniyor musun?"

Başını sallarken gözlerindeki o küçük yeşil kıvılcımlar parlıyordu. "Anlıyorum."

"Ben bilmiyorum," dedi babası sendeleyerek ayağa kalkarken. "Kızımı nereye götürdüğünüzü bilmek istiyorum."

Adama bunun artık kendisini ilgilendirmedğini söylemek istiyordu ama yeni gelinini üzme istemiyordu.

"Çok uzak değil. Sabah döneceğiz, böylece Nelly eşyalarını toplayabilir ve vedalaşabilir."

"Peki ya bu gece?" diye sordu. "En azından durup bir gecelik ve birkaç şey daha almalıyım."

"Bu gece kıyafete ihtiyacın yok," dedi kararlı bir şekilde, babasının öfkeli soluğunu duymazdan gelerek. "Şimdi benimle gel. Lütfen," diye ekledi, elini tekrar uzatarak.

Yine dudağını ısırды ama adamın büyük memnuniyetiyle elini tuttu ve kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi.

Gelinini odadan çıkarırken diğer kadına "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim," dedi.

"Evet, teşekkür ederim İnci," dedi Nelly nefes nefese, evden çıkıp sokağa doğru hızla yürürken. "Biraz yavaşlayabilir misin Artek?"

"Elbette. Sabırsızlığımı bağışlayın. Sadece sizinle yalnız kalmak istiyorum. Ve benim bacaklarım seninkilerden daha uzun. Belki de seni taşımalıyım."

"Böyle bir şey yapmayacaksın. Zaten bizi izleyen yeterince insan var."

Haklıydı. Meraklı izleyicilerin sayısı azalmamıştı. "Kulaklarını kapat," dedi ona.

Kaşlarını çattı ama itaat etti. Kadın itaat eder etmez, adam caddeye doğru döndü ve ana cadde boyunca yankılanan derin bir hırıltıyla kükredi. Onu izleyen insanlar irkildi, sonra aniden evlerine ya da işyerlerine dönmek için nedenler buldular.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," dedi şimdi boş olan caddeye bakarak.

"İtirazın mı var?"

"Hayır. Geçmişte bunun çok işe yarayacağı birkaç zaman oldu." Ona gülümsedi ve biraz daha yaklaştı. "Sen gizli yetenekleri olan bir Kemberian'sın."

Kadının övgüsü karşısında içinde beklenmedik bir sıcaklık hissetti ama bunu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

"Artık gözetim altında olmadığımıza göre sizi taşıyabilir miyim?"

"Sokakta olmayabilirler, ama eminim hala pencerelerden gözetliyorlardır. Ayrıca, yürümek benim için sorun değil."

Ona bir sonraki kavşağa kadar eşlik etti, sonra kasabanın kenarına doğru döndü. Gidecekleri yer sokağın sonundaki küçük ahşap bir binaydı. Son binaydı ve ötesinde dağların alt yamaçlarından başka bir şey yoktu.

"Buranın burada olduğunu unutmuşum," dedi oraya vardıklarında. "Burası Josiah'ın kasabadaki çiftlik işlerini yürütmek için yaptırdığı ofis değil mi?"

"Bu doğru. Mülkiyete dahildi." "Ama yıllarca boş kalmış olmalı."

"Hiç de değil. Kasabaya yaptığımız ziyaretler geceleme gerektirdiğinde burayı kullanıyorduk."

"Ve balayımızı burada mı geçireceğiz?"

Kadının sesindeki şüpheyi duyabiliyordu ama insan geleneklerini doğru anladığını ve yaptığı düzenlemelerin onu memnun edeceğini umuyordu. Binanın önündeki sığ verandaya çıktı ve kapıyı açtıktan sonra onu almak için geri döndü.

"Buna itiraz edemezsiniz. Karısını eşikten geçirmek bir kocanın hakkıdır."

Ona gülümsedi, yüzleri sadece birkaç santim ayırdı ve ağzının lezzeti neredeyse dayanılmaz bir cazibeydi.

"Hayır, itiraz etmiyorum."

Onu binanın içine taşıdı ve kapıyı arkalarından sıkıca kapattı.

BÖLÜM 6

N Artek onu binanın içine taşıırken Elly'nin kalbi küt küt atıyordu. Onun coşkusu her ikisi de Keyifli ve dehşete düşmüş Onu. Tümü aracılığıyla ve Törende ve mütevazı kutlamada onun sıcak, güçlü bedeninin ve nefis kokusunun farkındaydı. Ama aynı zamanda onun insan olmadığının ve düşüncelerini ve beklentilerini anlayamayacağını da farkındaydı.

Bu beklentileri düşünmekle o kadar meşguldü ki çevrelerine bakması bir anını aldı. Etrafına bakarken hızla akan düşünceleri nihayet yavaşladı. Binanın içi inkar edilemeyecek kadar rustikti ama adam binayı dönüştürmek için her türlü çabayı göstermişti. İki sağlam ahşap karyola bir araya getirilerek büyük bir yatak oluşturulmuş, şilteler tertemiz beyaz bir çarşafı kaplanmıştı. Yatağı görünce ve orada neler olacağını düşününce nabızı hızlandı.

Çarşafın üzerine çiçek yaprakları serpiştirilmiş ve odanın etrafına küçük buketler halinde daha fazla çiçek dizilmişti. Bunlardan biri renkli bir kumaşla özenle örtülmüş masanın üzerinde duruyordu. Yanındaki sepetin Florie'nin restoranından geldiğini fark etti. Odada tepe lambası olmasına rağmen, mumlar masanın üstünde ve yatağın yanındaki raflarda bekliyordu. Öğleden sonra güneşinin son ışıkları hâlâ odaya süzüldüğünden mumlar yanmıyordu ama bu düşünceli bir jestti.

"Bütün bunları bir saatte bitirdiğine inanamıyorum," dedi usulca, masaya doğru ilerledi ve buketi oluşturan çiçeklerden birini okşadı.

Yaz sonu g  lleri, tıpkı d  ğ  n buketinde olduğu gibi, onları da aranjmana ekledi.

"Sizinle konuşmaya gelmeden   nce bazı hazırlıklar yaptım."

"  yle mi? Benden bu kadar emin miydin?"

"Hayır. Mağazaya girmeden   nce kalbim sanki savaşa girecekmişim gibi   arpıyordu."

Verdiği cevap onu yatıştırdı ve korkularının yatışmasına yardımcı oldu ama nabzı h  l     ılgınca atıyordu. Garip bir sessizlik oldu ve sonunda elini sepetin   zerine koydu.

"A  mısın? Bir şeyler yemek ister misin?" "Yemeğe a  değilim."

H  l   kapının yanında duruyordu, v  cudu kaskatı kesilmişti ama g  zleri yine o zengin altın sarısı rengiyle parlıyordu. Pencereye gidip soluk perdeleri kapatmaya başladığında kendi yanaklarında ihanet eden bir sıcaklık hissetti.

"Bunu neden yapıyorsun? Seni g  rmek istiyorum."

"O zaman neden mumları yakmıyorsun? Kimsenin bizi izlemesini istemiyorum."

Birinin bunu deneyecek kadar aptal ya da uygunsuz olmasını beklediğinden değil ama pencereler a ıkken kendini savunmasız hissediyordu.

"Callum n  bette kalacak."

Bu onu teredd  t ettirdi ve pencereden dikkatle baktı. "Dışarıda mı kalacak? B  t  n gece mi?"

"Halkım arasında bu bir onur olarak kabul edilir." Bir par  a mizah, sert maskeyi rahatlattı. "Merak etmeyin. Yakında olacak ama   ok yakın olmayacak."

Bir sonraki pencereye ge erken yanakları yeniden kızardı. Perdeleri kapatmayı bitirdiğinde adam mumları yakmıştı. Titreyen ışık odayı sıcak ve samimi hissettiriyordu, sanki ikisi kendi   zel balonlarının i indeymiş gibi.

Adam Şimdi masanın yanında duruyordu, vücutu hâlâ kaskatı kesilmişti ve kadın ona kararsız bir bakış attı. Onunla yalnız kalmak için sabırsızlanmasına rağmen, Şimdi ona gerçekten dokunmaya isteksiz görünüyordu. Yoksa o da gergin olabilir miydi? Adamın öpüşme konusundaki deneyimsizliğini hatırlayınca birden aklına bir düşünce geldi.

"Bakire misin?" diye ağzından kaçırdı.

"Tabii ki hayır. Bir dişiyi nasıl memnun edeceğim konusunda eğitim aldım," dedi sert bir şekilde.

"Dişi bir insan mı?"

"Hayır, ama sizi memnun edebileceğimden hiç Őüphem yok."

Sesi, kadının omurgasında hoş bir ürperti yaratan alçak bir hırıltıya dönüşmüştü. Cesaretini toplayarak ona kışkırtıcı bir bakış attı.

"Bunu nasıl yapacaksın?"

"Kıyafetlerini çıkarmakla başladım. Ve sonra seni öperdim. Seni öpmekten çok hoşlanıyorum."

Törenden sonra onu öpme şeklini hatırlayınca tekrar ürperdi; ağzının aceleciliğİ ve bunun kendi bedeninde de buna karşılık gelen bir açlık uyandırması.

"Göğüslerini ve bacaklarının arasındaki tatlılığİ öperdim. Ve sen ıslanıp hazır olduğunda, sana biner ve seni eşim yapardım. Karım yapardım."

Oh, Tanrım. Meme uçları bluzunun altında sert küçük tomurcuklar halinde sıkılaŐtı ve o sıcak, ağır ağır uyluklarının arasına geri döndü. Parmaklarını bluzunun en üst düğmesine doğru kaldırırken titredi ve adam homurdandı.

"Kıyafetlerini çıkaracağımı söyledim."

Adam devasa ve güçlü bir şekilde ona doğru yürüyordu, mum ışığı boynuzlarının sarmal çıkıntılarında titriyordu ve kadının kalbi hızla çarpıyordu. Onunla ilgili her Şey güç ve kudret çığlıkları atıyordu ama bluzunun düğmelerini açmaya başlarken parmakları son derece nazikti. Küçük düğmelerin her birini dikkatlice açtı.

İnci düğmeler, elleri sıcak, sert ve baştan çıkarıcı bir şekilde kadının beline doğru ilerledi ve bluzu yavaşça çekip çıkardı.

"Bileklerden de bağlanıyor," diye fısıldadı kollarını uzatarak.

O düğmeleri de çözdü ve bluz fısıldayarak arkasından yere düştü. Eteği de onu takip etti ve üzerinde sadece korse ve kombinezonu kaldı. Adam bir parmağını yavaşça düşük yakanın üzerindeki göğüslerinin kabarıklığı boyunca gezdirdi ve kadın bu kışkırtıcı dokunuşun altında titredi.

"Giysilerinizin altında ne yattığını hep merak etmişimdir. Neden böyle bir güzelliği saklıyorsun?"

"Belki de bende vücudumdan daha fazlası olduğunu görebilecek bir erkek istiyordum."

Gözleri parmağının izini takip etmeyi bıraktı ve kızın yüzünü kaldırdı.

"Yaralanmışsın."

Bu bir soru değildi ama yine de ona cevap verdi.

"Evet. Sadece bedenimle ve babamın dükkân sahibi olmasıyla ilgilenen biri vardı."

"Aptal erkek. Ona yolunun yanlış olduğunu öğretmemi ister misin?" Adamın sesindeki tehdit oldukça açıldı ve kadın ona gülümsedi.

"Hayır, teşekkür ederim. Ve uzun zaman önce taşındı."

"Onu bulmaktan mutluluk duyarım."

"Burada olmanı tercih ederim." Cesaretini toplayarak kombinezonunun askısını omzunun üzerinden aşağı doğru itti. "Geri kalanını da çıkaracak mısın?"

Adam homurdanarak onayladı ama kadın ona korsenin ön kısmındaki kancaları nasıl açacağını göstermek zorunda kaldı.

"İnsan kıyafetleri çok karmaşıktır."

"Bu kadar karmaşık olmak zorunda değil ama Josiah Dünya'nın geçmişine takıntılıydı. Daha basit ve daha iyi bir zaman olduğunu düşünüyordu. Kasabayı kurarken uygun kıyafetlere dair fikirlerini yönergelerde belirtmişti."

"Ama o artık hayatta değil," diye mırıldandı dalgınca, her bir küçük kancaya konsantre olarak.

Adamın ellerini teninden ayıran tek şey iç çamaşırının ince pamuğuydu ve kadın cevabına odaklanmak için kendini zorlamak zorunda kaldı.

"Burası küçük bir kasaba ve biz kendi yolumuza çok bağlıyız. Benim bildiğim yaşam tarzı bu."

"Hiç-"

Sormak istediği her neyse, son kancayı bıraktığında ve korse yere düştüğünde kayboldu. Altındaki ince pamuk neredeyse hiçbir şeyi gizlemiyordu ve iri elleri göğüslerini avuçlamak için yukarı uzandığında adam onaylayarak homurdandı. Meme uçları o kadar sertleşmişti ki acıyordu ve onları hevesle o sıcak, sıkı kavrayışa bastırdı. Adam sabırsız bir ses çıkardı ve sonra üstündeki gecelik bile gitmiş, neredeyse dehşet verici bir kolaylıkla parçalanmıştı. Adamın elleri hemen göğüslerine döndüğünde vücudunu yeni bir sıcaklık dalgası sardı ve evet, onları ayıran hiçbir şeyin olmaması çok daha iyiydi.

"Şimdi sen beni soyduğuna göre, ben de aynısını yapabilecek miyim?" diye fısıldadı. "Bu sefer olmaz. Kontrolü elimde tutabileceğimi sanmıyorum."

Geri adım atmadan önce eli bir süre daha oyalandı. Üniforma ceketini hızla çıkarıp bir tarafa fırlattı. Altına giydiği dar gömleği de hemen ardından çıkarıp çıplak göğsünü geniş bir alana yaydı, kasları o pırıl pırıl mavi tenin altında dalgalanıyordu. Adam botlarını çıkarıp pantolonunu indirdiğinde kadın hâlâ bu manzarayı hayranlıkla izliyordu.

Aleti aralarından fırladı, uzun ve sertti ve... insan değildi. Kalın, koyu mavi şaft, karmaşık bir girdap deseninde kabarık çıkıntılarla kaplıydı. Büyülenmiş bir halde temkinli bir parmakla çıkıntılardan birine dokundu. Sert ve hafif pürüzlü olan bu çıkıntı parmağının altında nabız gibi atıyor gibiydi ama adam homurdandı ve keşfetmeye fırsat bulamadan elini çekti.

"Kontrolümü kaybetmeme neden olacaksın."

Kalın şaftın ucunda küçük bir sıvı incisi belirmişti. Günaha girerek parmağını üzerinde gezdirdi, ardından nemli parmağını ağzına götürdü. Mmm, tuzlu ama aynı zamanda tatlı. Dudaklarını yaladı.

"Nelly," diye inledi.

"Evet?"

"Bir planım var. Seni soydum ve şimdi seni öpeceğim, sonra da-"

"Hatırlıyorum. Ama ben çoktan ıslandım ve hazırım," diye fısıldadı, heyecandan başı dönüyordu.

Onu kollarının arasına alıp yatağa taşıırken sert kontrolü sonunda kırıldı.

BÖLÜM 7

Artek, Nelly'yi yatağa uzatmış ve aleti Nelly'nin girişine dayanmıştı ki, kontrolünün kalıntıları duraksamasını sağladı. O anda Kızın uyarılmışlığının tatlı kokusu kafasını doldurdu ve etinin sikine değen ıslak öpücüğü onu sınıdı ama sikinin koyu renkli uzunluğu kızın yumuşak pembe etine karşı devasa görünüyordu ve kendini hareketsiz kalmaya zorladı. Ama sonra bacakları kalçalarının etrafında dönerek onu teşvik etti ve kontrol ipi koptu. Tek bir sert ve ıslak darbeyle kadının vücuduna gömüldü. Kadın haykırdı, vücudu o kadar şiddetli bir şekilde kamburlaştı ki neredeyse yerinden çıkacaktı.

Kanalının etrafında çırpındığını hissedebiliyordu, yumuşak küçük nabızlar onu teşvik ediyordu, ama bir kez daha durmayı başardı.

"Nelly? İyi misin?" "Evet...

Hayır... Çok doluyum..."

Başı yastığın üzerinde bir ileri bir geri sallanırken kelimeler hızlı nefesler arasında dökülüyordu. İnce bir ter tabakası tenini kaplamış, vücudunun mum ışığında parlamasına neden olmuş, meme uçları koyu kırmızı ve şişmişti.

"Belki de yapmalıyım..." Adam geri çekilmeye başladı ama kadının vücudu adaminkine yapışmış gibiydi. Aleti kadının içinde bir yere sürtünerek tekrar haykırmasına neden oldu ve ardından kadın doruğa ulaştı, sert, ritmik darbelerle adamın aletini sağıyor ve her türlü kontrol umudunu yok ediyordu.

Kükredi, vücudunun davetkâr derinliklerine doğru çılgınca iterken onu yerinde tutmak için kalçalarını kavradı. Bir kadını memnun etmek hakkında öğrendiği her şey

Dişi, onu eşi olarak sahiplenme ve tohumuyla doldurma ihtiyacının altında kayboldu. Ateş omurgasından aşağıya doğru hızla aktı ve sonra onu yakınına toplarken kendisi de uzun ve sonsuz patlamalarla boşalmaya başladı.

Nefes alış verişi nihayet yavaşladığında, "Planımdan vazgeçmeme neden oldun," diye mırıldandı.

"Biliyorum. Kontrolünü kaybettiğini görmek hoşuma gitti." Ona utangaç bir gülümseme verdi, gözlerindeki yeşil parlıyordu. "Heyecan vericiydi."

"Tehlikeliydi. Neler yapabileceğimi bilmiyorsun."

Ona düşünceli bir bakış atarken gözleri daha da karardı ve sonra elini yanağına götürdü.

"Senden korkmuyorum. Bana asla zarar vermeyeceğini düşünüyorum, biliyorum."

Konuşamayınca başını eğdi ve onu öptü. Öpücük tatlı ve nazik bir şekilde başladı, ama ihtiyaç hâlâ oradaydı, sadece önceki serbest bırakılmasıyla kısmen doyurulmuştu ve yoğunluk, ona yapışıp kalçalarını onunkine karşı sallayana kadar arttı. Bu sefer, hemen karşılık vermeyecek kadar kontrolü vardı.

Sonunda başını kaldırdığında, "Şimdi planıma göre ilerleyeceğiz," dedi.

"Buna gerek yok," dedi kadın, adamın altında huzursuzca

hareket ederek. "Seni memnun edeceğime söz verdim."

"Yaptın. Sen yaptın."

"Ve bunu tekrar yapmak niyetindeyim. Bu sefer tamamen."

Kızın boğuk protestosunu görmezden gelerek ağzını göğüslerine indirdi ve meme uçlarının hayal ettiği kadar tatlı ve ağzına duyarlı olduğunu keşfetmekten mutluluk duydu. Ve eğer planladığı kadar uzun süre üzerlerinde oyalanmadıysa, bunun tek nedeni altındaki hareketlerin aciliyetiydi. Karnının yumuşak kabarıklığı boyunca bacaklarının arasındaki gizli zevklere doğru öpücükler kondurdu.

Kadının lezzetli özü duyularına hücum ederken inledi, sonra da keşfetmeye koyuldu. Onu memnun eden her yeri, iç çekmesine, titremesine ve kollarında parçalanmasına neden olan her yeri bulmaya kararlıydı. Ama kadın onun dokunuşuna o kadar hoş bir şekilde karşılık veriyordu ki, bir kez daha acelecilik onu sardı ve kadın hâlâ en son doruk noktasından titrerken onun bedenine gömüldü.

"Bu çok iyi hissettiriyor," diye nefesini tuttu, vücudu onun etrafında titreşiyordu. "Çok fazla değil mi?"

Ona o kadar sıkı sarılmıştı ki, kendisine acı vermediğine inanmak zordu.

"Hayır. Daha fazla, Artek. Lütfen."

Kalçaları niyetlendiğinden daha sert bir şekilde öne doğru sarsıldı ama bir başka doruk noktası daha kadının üzerine çöktü. Bir kez daha dikkatli kontrolü vahşi bir ihtiyaç telaşıyla yok oldu. Her darbeyi karşıladı ve doruğa ulaşmanın ezici zevki onu gevşek ve soluk soluğa bıraktığında, sadece onu daha da yakınına çekti. Başını kaldıracak kadar kendine geldiğinde, gözleri dalgalanarak kapanmadan önce ona gülümsedi.

"Sanırım bu şimdiye kadarki en güzel tatlı aydı," diye fısıldadı ve onun kollarında uykuya daldı.

Uyku ona o kadar kolay gelmiyordu ve kendini loş odaya bakarken buldu.

Çiftleştiler.

Buna inanmayı hâlâ neredeyse imkânsız buluyordu. Bir eş bulacağını varsayarak büyümüştü ama bu göz açıp kapayıncaya kadar değişmişti. Kış sezonu için başkenti ziyaret etmek üzere yola çıkmak üzereydi. Danslar, konserler ve dişilerle tanışma mevsimiydi bu; içlerinden birinin kendisine eş olacak doğru dişi olmasını umuyordu. Babası onu çalışma odasına çağırdığında, bunun sadece yaklaşan yolculukla ilgili olduğunu düşünmüştü.

Onun yerine, yaşlı adamı masasında kaşlarını çatmış bir halde buldu. Ne kaşları çatıktı ne de yeri alışılmadıktı. Babasının birçok iş alanı vardı.

ve zamanının çoğunu çalışarak geçiriyordu. Artek onunla ya da sosyetik annesiyle çok az zaman geçirmişti.

"Federasyon Vizal'a saldırdı," dedi babası.

Sektörlerindeki gezegenler iki koalisyon halinde hizalanmışlardı. Kember Galaktik İttifak'ın bir üyesiyken, diğerleri Birleşik Federasyon'u oluşturuyordu. Vizal, İttifak tarafından sahiplenilen küçük bir gezegendi.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu, alacağı cevaptan şimdiden korkarak.

"Bu savaşa gireceğimiz anlamına geliyor." Babası sonunda başını kaldırdı, yüzü sertleşmişti. "Bir savaş birimine atanmak üzere askeri karargâha rapor vereceksin."

"Ama..."

"Bu senin görevin. Savaşma yaşındaki tüm büyük oğulların hizmet etmesi beklenir ve sen de buna öncülük etmelisin. Ayrılmadan önce seninle tekrar konuşacağım," diye ekledi babası ve veri ekranına geri döndü.

Bu açık bir kovulmaydı ve o da şok içinde odasına döndü. Uşağı oradaydı ve başkente götürmeyi planladığı giysi dolabını hazırlıyordu.

"Bırakın lütfen," dedi. "Yalnız kalmak istiyorum."

Erkek ona şaşkın bir bakış attı ama itiraz etmedi. O gider gitmez Artek, ailesinin geniş arazilerine bakan pencereye gitti. Sabah güneşinde her şey huzurlu ve müreffeh görünüyordu ve savaş düşüncesi neredeyse inanılmaz görünüyordu. Düşünceleri düzensiz daireler çizerek birbirini kovalıyor, somut bir şeye karar veremiyordu, ta ki kapı sessizce vurulup Callum içeri girene kadar.

"Duydum."

Callum babasının güvenlik şefiydi ve Artek'in kendi eğitimini başlatan kişiydi. Onunla babasıyla geçirdiğinden çok daha fazla zaman geçirmişti.

"Gitmek istemiyorum," diye ağzından kaçırdı, diğer erkeğin yüzünde tiksinti görmeyi bekliyordu.

Callum bunun yerine sadece başını salladı. "Bir alternatif arayabiliriz, ancak anladığım kadarıyla gezegenden ayrılan yolcuları kontrol etmeye başlamışlar bile."

Callum'un onun isteksizliğini sakın bir şekilde kabul etmesi onu sakinleştirdi ve diğer erkeğe acıklı bir gülümseme verdi.

"Fark etmez. Gitmek istemeyebilirim ama başka seçeneğim yok. Bu benim görevim."

Açık sandıklardan birine doğru ilerledi ve parmaklarını resmi bir gömleğin pahalı ipeğinin üzerinde gezdirdi. "Sanırım artık bunların hiçbirine ihtiyacım olmayacak."

"Hayır," diye kabul etti Callum. "Bavulumuzu hafifçe hazırlamamız gerekecek." "Biz mi?"

"Tabii ki. Tek başına gitmene izin vereceğimi düşünmedin, değil mi? Size eşlik edeceğim."

Ve vardı.

Callum on yıllık cehennem boyunca onun yanındaydı. Kayıplarla, acılarla ve anlamsız yıkımlarla geçen on yıl boyunca, çoğu zaman aynı toprak parçası için savaşmışlardı. Sonunda hiçbir şey fark etmedi. İki hükümet de Vizal'i tarafsız bölge ilan etmiş ve her ikisi de savaşın harap ettiği gezegeni terk etmişti. Bir kez daha, hayatı bir anda değişmişti.

Babası o görevdeyken ölmüş, annesi de yeni bir eş bulmuştu. Kember'e ve artık uzak ve tatmin edici görünmeyen bir yaşam tarzına dönmek gibi bir arzusu yoktu. Erkek kardeşlerinden hiçbirinin gidecek bir yeri yoktu. Endark çiftliği Cresca'daki birinden duymuştu ve Artek'in mirası satın almayı finanse edecek kadar büyüktü. Ve böylece hepsi buraya gelmişti.

Artık bir evi ve bir eşi vardı ama o uzun zaman önceki sabah ona geleceğe dair umutlarının ne kadar kolay elinden alınabileceğini öğretmişti. Belki de kollarında huzur içinde uyuyan dişi bile elinden alınabilirdi.

-Ya da gitmeyi seçebilirdi. Kolları otomatik olarak gerildi ve kadın uykusunda belli belirsiz bir itiraz mırıldandı. Adam kendini rahatlamaya zorladı.

Onu hak etmiyordu ama onu mutlu edecekti. Diğerlerini yüzüstü bıraktığı gibi onu da yüzüstü bırakmayacaktı.

BÖLÜM 8

Nelly, geçidin son yamacına geldiklerinde hevesle önüne baktı. Bunu yaparken bacaklarının arasında hafif bir sızı hissetti ve gülümsemekten kendini alamadı. Dün gece bir keşif olmuştu. Seksin bu kadar tamamen, ezici bir şekilde zevkli olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Çok kısa süren nişanlılıkları sırasında talibiyle yaşadığı deneyim tatsız olmamıştı ama özellikle kayda değer de değildi. Onun gerçek yüzünü keşfedip hayatından çıkardığında, başka bir erkek aramaya gerek duymamıştı.

Ama Artek ona tam olarak neyi kaçırdığını göstermişti. İlk seferinde biraz zorlanmıştı, Artek onu gerdikçe vücudu acının sınırında geziniyordu ama sonra sikiindeki o muhteşem çıkıntılar içinde bir yeri okşamış ve kelimenin tam anlamıyla yıldızları görmesini sağlamıştı. Adamın arzusunun aciliyeti kadının tahrik olmasına katkıda bulunmuş, adamın da onu en az onun kadar istediğini anlamasını sağlamıştı. İkinci sefer biraz daha yavaştı ama vücudu ona uyum sağladıkça daha da şaşırtıcı oldu. Ve sonra bu sabah onu yavaş, uyuşturucu öpücüklerle uyandırmış, nihayet içine girmeden ve onu tatlı, beklenmedik bir doruğa doğru yavaşça sallamadan önce beklentisini çekmişti. Kapı çalındığında hâlâ nefes nefese kalmıştı.

"Bu Callum olacak," dedi üzgün bir gülümsemeyle. "Keşke bütün gün burada kalabilseydik ama gece çökmeden çiftliğe ulaşmak için eşyalarını toplamalı ve yola koyulmalıyız."

Kadın başını salladı ve adam ayağa kalktı, hâlâ çıplaktı ve kapıya doğru yöneldi. Kadın, adamın sırtının değişen kıvrımındaki güçlü kaslara hayranlıkla bakmakla o kadar meşguldü ki

Öyle ki kendisinin de çıplak olduğunu hatırlaması bir anını aldı.

"Bekle!"

Çarşafı etrafına sardı, kıyafetlerini aldı ve ofisin arkasındaki banyoya girerek gözden kayboldu. Neyse ki Josiah'nın modern hayata karşı duyduğu hoşnutsuzluk su tesisatına kadar uzanmamıştı. Wainwright'ın verimli ve modern bir sistemi vardı. Yüzü kızarmamaya çalışarak dışarı çıktığında Artek ona ihmal ettikleri sepetten bir tabak yemek hazırlamıştı. Babasıyla yüzleşmeye gitmeden önce yemesi için ısrar etmişti.

Ayrılışları beklediğinden daha iyi olmuştu. Babası açıkça mutsuz olmasına ve Artek'e kaşlarını çatıp durmasına rağmen, onu kalmaya ikna etmek için herhangi bir girişimde bulunmamıştı. Miranda'nın onu en iyisinin bu olduğuna ikna ettiğinden şüpheleniyordu.

Bir gece önceki konuşmalarını hatırlayarak elbisesini çıkarıp bol bir pantolon ve yumuşak bir bluz giydi. Döndüğünde babası ona skandal dolu bir bakış attı ama Artek gülümsedi. Pantolon binicilik için çok daha kullanışlıydı ve gerçekten de kadınlar pantolon giymiyor değildi, her ne kadar onları evlerinde çalışmakla sınırlama eğiliminde olsalar da. Babası sadece mağazada düzgün bir görünüm sergilemesi konusunda ısrar etmişti.

Onları sokağa kadar takip etmiş, Artek ve Callum'un iki küçük sandığı sakın at melezlerinden birinin iki yanına yüklemelerini hüzünle izlemişti.

"Geri gelip ziyaret edeceksin," dedi kabaca.

"Geleceğim," diye söz verdi. "Ama bahara

kadar değil."

Adam kaşlarını çattı ama itiraz etmedi ve Artek'e dönmeden önce onun yanağına bir öpücük kondurdu. Artek onun paltosunu giymesine yardım etti, parmaklarının boynuna değmesi anımsatıcı bir ürpertiye neden oldu. Eşyalarını taşıyan ata binmesine yardım etmesini bekledi ama bunun yerine onu kendi atının eyerine kaldırdı ve arkasından ata bindi.

Ana caddeden aşağı indiklerinde, Artek'in kükremesinden sonra neredeyse herkes içeride kalmış olsa da, gözlerin üzerlerinde olduğunu hissedebiliyordu.

Ama Florie ona el sallamak için restoranından çıktı ve Pearl bahçe kapısında duruyordu, Ruby de yanında, heyecandan gözleri kocaman açılmıştı.

"Harika bir kış geçirin," diye seslendi Pearl. Nelly'ye gülümsedi ama arkadaşının gözlerinin Callum'a kaydığını da fark etmeden edemedi. Bu ilginçti.

"Seni ziyarete gelebiliriz," dedi Ruby. "O kadar da uzak değil."

Pearl içini çekti ve çitin üzerinden atlamasını engellemek istercesine kolunu kardeşine doladı. "Baharda görüşürüz."

Pearl'ün gözleri bir kez daha Callum'a kaydı ve kızarıp yere baktı.

Nelly onun vedasına karşılık verdi ve kasaba arkalarında kaldı. Patika hemen tırmanmaya başladı, önce hafifçe, sonra geçide doğru ilerledikçe daha dik bir şekilde. Birkaç saat yol aldılar ve Nelly'nin vücudu alışık olmadığı bu egzersiz yüzünden ağrımaya başladı ama yine de yolculuktan keyif alıyordu. Arkasında Artek'in bedeninin sıcaklığının tadını çıkarıyordu. Zirveleri çoktan karla kaplanmış dağların büyüleyici güzelliğinin tadını çıkardı.

Yolda ona çiftlik ve yetiştirdikleri hayvan türleri hakkında biraz daha bilgi verdi. Callum'la birlikte kış için yapmaları gereken bazı hazırlıklardan kısaca bahsettiler ama yol boyunca sadece atların şingirtisi ve rüzgârın uğultusu eşliğinde sessizlik içinde at sürdüler.

Artık geçidin tepesine ulaştıklarına göre, önlerindeki vadide uzanan çiftliği görebiliyordu. Bölge dağların arasına sıkışmıştı, bir tarafında nehir akan geniş bir yeşil alandı. Nehrin yanındaki otlaklarda, dağlardaki uzun ve soğuk kışlar için ideal olan eski bir Dünya hayvanı melezi olan bufalo otliyordu, ancak ona melez sığır ve melez koyun yetiştirdiklerini de söylemişti.

Geçidin bir tarafındaki büyük ahşap binayı göstererek, "Burası satış amaçlı malları depolamak için kullandığımız baraka," dedi. "Ama diğer binaların çoğu aşağıda."

Onun işaretini takip ederek vadinin yaklaşık yarısında, nehre bakan hafif bir yükselti üzerinde bulunan binalar topluluğuna gitti. Çok uzaktaydılar

Pek çok ayrıntıyı göremeyecek kadar uzaktaydı ama ahırları, ahıra benzeyen bir şeyi ve ev olması gereken şeyin uzun çizgilerini fark etti. Kalbi küt küt atmaya başladı. Yeni evi.

"Çok güzel," dedi içtenlikle. Aşağı yamaçları kaplayan ağaçlar sonbahar kıyafetlerini çoktan giymişlerdi; kırmızının ve altının yüzlerce tonu, yaprak dökmeyenlerin daha koyu tonlarıyla karışmıştı.

Artek atı bir kez daha ileri doğru iterken, "Çok ilerleme kaydettik," dedi. "Ama hâlâ yapılacak çok iş var."

Sesinde bir uyarı mı vardı? Gülümsedi ve kolunu onun beline doladı.

"Zor işlerden korkmam," dedi ona. Ama sonra

gerçekten eve ulaştılar.

Callum atları aldı ve Artek'i ona etrafı gezdirmesi için bıraktı. Uzaktan görünen manzara yanıltıcıydı. Evet, büyüktü -ve nehre bakan bir tepenin üzerinde güzel bir konuma sahipti- ama tam bir enkaz olmanın eşiğindeydi. Ana merkez bina iki uzun kanatla çevriliydi ve her ikisinin de çatıları sarkmıştı. Çatının bazı kısımlarında o kadar çok kiremit eksikti ki, açıkta kalan kirişleri görebiliyordu. Dış cephe kaplamalarının bir kısmı dökülmüştü ve bir zamanlar evin önündeki çekici bahçe yerine yabani otlar ve sarmaşıklar girişi kapatmakla tehdit ediyordu.

Konuşamayacak kadar dehşete düşmüş bir halde, kapılardan geçerek evin ortasını kaplayan büyük ana odaya kadar onu takip etti. Öndeki duvarın tamamını kaplayan pencereler ve yüksek tonozlu tavan neyse ki hâlâ sağlamdı. Pencerelerden görünen manzara büyüleyiciydi ama tek görebildiği tam önündeki dağınıklığı. Buruşmuş yatak yığınları her yere saçılmıştı. Masa olarak kullanılan devrilmiş kutular kirli tabaklarla kaplıydı ve zeminin ortasında bir motor gibi görünen bir şey sökülüyordu. Diğer yarı tamamlanmış projeler alanın geri kalanını dolduruyordu. Bir evden çok bir atölyeye, düzensiz bir atölyeye benziyordu.

"Yatak odalarının çoğu şu koridorun sonunda," dedi Artek sessizliği bozarak. "Bu tarafta birkaç tane daha var, benim odam da dahil,

mutfak, yemek odası ve ofis ile birlikte."

Adam koridora yöneldi ve o da mutfağın daha iyi durumda olması için dua ederek sessizce onu takip etti. Ama değildi. Tezgâhı daha fazla bulaşık kaplamıştı, yemekle kaplanmış tencereler ocağın üzerinde bekliyordu ve lavaboya doğru yürüyüp musluğun kolunu çevirdiğinde zemin ayaklarına yapışmış gibiydi. Borular tangırdadı ve inledi ama sadece birkaç damla kahverengi sıvı çıktı.

"Sanırım yemek yapabiliyorsun?" Artek'in sesi belirsizdi ve kadın dönüp ona baktı.

"Ne?"

Rahatsız bir şekilde omuz silkti ve etrafındaki dağınıklığa baktı.

"Mutfağın temizlenmesi gerektiğini biliyorum ama hiçbirimizin yemek pişirme konusunda becerisi yok. Bize öğretebileceğinizi umuyordum."

Ona öğretmek mi? Aslında ne istediği çok açıktı ve göğsü ağrıyordu.

"Bir eş istediğini sanıyordum."

"İstiyorum," dedi sertçe.

"Hayır, istemiyorsun. Bir aşçı ve hizmetçi istiyorsunuz. Buranın kadınısı bir dokunuşa ihtiyacı olduğunu söylediğinizde, daha çekici ve konforlu hale getirmek istediğinizi kastettiğinizi düşünmüştüm. Yeniden inşa edilmesi gerektiğini kastettiğinizi fark etmemiştim."

O daha cevap veremeden Callum mutfağa açılan geniş kemerde belirdi ve onu devasa yaratıklar izledi. Şok olmuş bakışları, koyu gül rengi kürklü bir kedi erkeği ve omuzlarına kadar inen bitki dallarına benzeyen dev yeşil bir erkeği aldı. Bakırımsı altın rengi derisi ve kanatları olan bir başka erkek? -Kemere yaslanmıştı ve gümüşü derili ve belirgin bir şekilde kurt yüzlü son bir erkek ona kaşlarını çattı. *Bir Vultor mu?* Daha önce hiç görmemişti ama onlardan sık sık bahsedildiğini duymuştu, genellikle de korkunç vahşet hikâyeleri eşliğinde.

"Nelly, bunlar benim kardeşlerim. Benjar, Gilmat, Drakkar ve Endark. Frantor burada değil."

"Buraya gelmenin zamanı gelmişti." Kedigil erkek Benjar, diye düşündü, ona rahatsız edici derecede keskin dişlerini gösteren bir sırıtış fırlattı. "Yemekte ne var? Açlıktan ölüyorum."

Artek'in susturma hareketi yaptığını gördü ama artık çok geçti. Topuklarının üzerinde döndü ve dışarı çıktı, yüzüne akan gözyaşları yüzünden göremediğini fark etmeden önce evin arkasındaki ormana kadar gidebildi. O ana kadar bunun gerçek bir ilişki olmasını ne kadar çok umduğunu fark etmemişti. Tüm o tatlı dokunuşlar, insan geleneklerini inceleme şekli - bunlar onu memnun etmek istediği için değildi. Onu buraya çekmek için bir tuzaktan başka bir şey değildi.

Dün gece ne demişti? Dişilere zevk vermek için eğitildiğini mi? Şüphesiz onları manipüle etmek için de eğitilmişti.

Yarı gizli bir köke takılıp tökezledi ve en yakındaki ağacın gövdesine tutunarak durdu.

Arkasından bağırışları ve evden gelen darbelere benzer sesleri duyabiliyordu ama bunu umursayacak gücü kendinde bulamıyordu. *Şimdi ne yapacağım ben?* Kasabaya geri dönüp babasının ona öğüt vermesini mi dinleyecekti? Diğer kasaba halkının meraklı ve bilmiş bakışlarıyla mı yüzleşecegim?

Ya da burada kalıp, aptallığından dolayı kendilerini kutladıklarına şüphe olmayan yedi uzaylı için köle gibi çalışmak mı?

Dizleri titreyerek çökmekle tehdit etti ve yakındaki bir kayanın üzerine çökerek yüzünü ellerinin arasına gömdü. Yüzünün yanından geçen bir şey onu o kadar ürküttü ki gözlerini açtığı anda kucağına mavi ipek bir mendil düştüğünü gördü.

"Ağlama."

Ses sertti, neredeyse mekanik bir tınısı vardı ve yerinden sıçradı ama başını çevirdiğinde görünürde kimse yoktu. Sonra sık çalılıkların ardında bir hareketlilik yakaladı ve Artek'in başka bir kardeşten bahsettiğini hatırladı.

"Frantor?" diye sordu temkinli bir şekilde.

Cevap gelmedi. Mendili alıp yüzünü silmek için kullanmadan önce kasıtlı olarak çalılara sırtını döndü.

"Teşekkür ederim," dedi usulca. "Dışarı çıkmayacak mısın?" "Hayır."

"Sen de bakabilirsin. Görünüşe göre artık hepinize bakmak benim işim," dedi acı bir şekilde.

Başka bir sessizlik, onun hâlâ orada olup olmadığını merak etmesine yetecek kadar uzun. "Bu senin işin değil," dedi sonunda. "Sen Artek'in gelinisin." "Bu benim işim değil mi? Benimle bu yüzden evlenmedi mi?"

"Hayır," dedi sert ses kararlılıkla. "Seninle evlendi çünkü gelini olmanı istiyordu."

Kalbinde küçük bir umut kıvılcımı alevlendi ama başını salladı.

"Aslında bunu hiç söylemedi."

Bir duraklama daha oldu. "Duygularını gizliyor. Bizimle ilgilenebilmek için güçlü görünmesi gerektiğini düşünüyor. Ona gerçeği sorun."

"Eminim benimle dalga geçmekle meşguldür." Ev sessizliğe gömülmüştü ve Artek'ten hiçbir iz yoktu. "O bunu asla yapmaz."

Ona güvenin."

Çalılar hışırdadı ve bakmak için başını çevirmekten kendini alamadı ama tek gördüğü belli belirsiz bir metalik parıltıydı. Eve geri döndüğünde Artek ona doğru yürüyordu.

BÖLÜM 9

Artek evden dışarı çıktı, öfkesi hâlâ damarlarında kaynıyordu. Benjar'ın hemen her şeyi daha da kötüleştirmesi gibi. Genç adam Erkeğin iyi bir kalbi vardı ama fazla düşüncesizdi. *Ve tehlikeli*, diye düşündü, Benjar'ın kaya gibi sert çenesine çarparak zarar verdiği elini sallayarak. Elbette Endark hemen arkadaşını savunmaya geçmiş, bugünlerde yüzeye çok yakın duran şiddet patlak vermişti. Gilmat onları ayırmaya çalışırken, Drakkar kenarda durup hicivli yorumlar yapmakla yetindi. Callum ahırdan dönüp kavgaya karışana kadar düzen yeniden sağlanamamıştı.

"Ne halt etmeye yaptın bunu?" Benjar homurdandı, eli çenesindeydi. "Çünkü o benim karım, seni aptal. O senin hizmetçin değil."

"Bizim için yemek yapacağını söylemiştin," diye tersledi Endark, dişleri hâlâ uzamıştı. "Bize burada bir dişi olmasının tüm avantajlarını anlattığında."

İç çekti. "Belki yemek yapmayı öğrenmemize yardımcı olabilir demiştim." Hiçbiri bu konuda mükemmel değildi. "Hâlâ yapabileceğini umuyorum ama bu onun seçimi olacak, beni anlıyor musunuz? Burada mutlu olmasını istiyorum."

Kelimeleri yüksek sesle söylemek zordu ama odadaki gerginlik azaldı. Hem Callum hem de Gilmat başlarını salladı ve Benjar bile isteksizce omuz silkti.

"Sanırım bunu anlayabilirim." Benjar'ın her zamanki ukala sırıtışı yeniden ortaya çıktı. "Ondan bir daha beni beslemesini istemeyeceğim."

Genç erkeğin omzunu kısaca kavradı. "Teşekkür ederim."

"Eğer onun burada mutlu olmasını istiyorsan, peşinden gitmeni öneririm," dedi Drakkar, alaycı bir kaşını kaldırarak. "Tecrübelerime göre, kaçan bir dişi takip edilmeyi bekler."

"Sanırım en azından bu durumda haklısın. Ben bunu yaparken sen de burayı daha kabul edilebilir hale getirmek için ne yapabileceğine bir bak," diye emretti kapıya yönelirken.

Nelly'nin ormanın kenarındaki bir kayanın üzerinde oturduğunu görünce rahatladı. En azından daha ileri gitmemiştir. Ama niyetini yanlış anladığına onu nasıl ikna edebilirdi?

Adam yaklaşırken kadın ona baktı ve adam önünde diz çökerken kadının yüzündeki gözyaşı izlerini görebiliyordu.

"Özür dilerim. Evin onarıma ihtiyacı olduğunu açıklamalıydım. Çiftliğe ilk geldiğimizde, önce diğer binaları onarmak daha önemli görünüyordu."

"Bunu anlayabilirim. Anlayamadığım şey, neye doğru yürüdüğümü neden bana söylemediğin."

Adam kızın elini tuttu ve kız geri çekilmese de küçük parmakları onun elini tutuşuna karşılık vermedi.

"Sana bunun bizim için her zaman tatmin edici görüldüğü için olduğunu söyleyebilirdim, çünkü buna alışmıştım, ama bunların ikisi de doğru olsa da, gerçeğin tamamı değil. Sana söylemedim çünkü teklifimi kabul etmeyeceğinden korktum."

Hâlâ dikkatle onu izliyordu. "Senin

için bu kadar önemli miydi?"

"Ah, evet. Seni gördüğüm andan beri düşüncelerimi meşgul ediyorsun," diye itiraf etti. "Burada benimle olmanı istiyorum, Nelly. Yemek pişirmeni ya da temizlik yapmanı değil, sadece burada benimle olmanı istiyorum. İstersen bütün gün yatakta yatabilirsin, yeter ki benimle kal."

Yüz ifadesi nihayet yumuşamıştı ama başını sallayınca kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Her şeye rağmen onu terk mi edecekti?

"Bütün gün yatakta kalmak istememin tek yolu benimle birlikte olman," diye fısıldadı ve sonra öne doğru eğilip onu öptü.

Öpücüğüne karşılık verirken rahatlama arzusuyla karıştı ve aniden dün geceki sıcaklık odaya geri dönmeyi ve birbirleri dışında endişelenecek hiçbir şey olmamasını diledi. Ama yerine getirmesi gereken görevleri vardı ve öpücüğü isteksizce sonlandırdı. Neyse ki eve dönmek için ayağa kalktıklarında hâlâ gülümsüyordu. O sırada yere bir şey düştü ve eğilip adamın tanıdığı mavi ipek bir mendil aldı.

"Frantor burada mıydı?"

"Hem evet hem hayır. Onu hiç görmedim ama benimle konuştu." Ona gülümsedi. "Bana seni dinlememi ve sana güvenmemi söyledi."

"Nasıl böyle bir şey söyleyebildiğini anlamıyorum." Diğer erkeğin yaraları için hâlâ kendini suçluyordu.

"Belli ki seni çok önemsiyor. Keşke saklanmak zorundaymış gibi hissetmese. Bunu neden yapıyor?"

"Biz görevdeyken çok kötü bir şekilde yaralandı. Elimizden geleni yaptık ama tıbbi yardım alabildiği zaman çok fazla hasar vardı. Çok kötü yaralanmış."

"Bu saklanması gerektiği anlamına gelmez," dedi kızgınlıkla.

"Katılıyorum ama yapabileceğimiz tek şey ona zaman tanımak."

İçini çekti ve elini onun koluna sıkıştırdı. "Sanırım haklısın. Ve sanırım geri dönsek iyi olacak, böylece ne kadar çok iş yapılması gerektiğini görebileceğim."

Ama ana odaya girdiklerinde yine soluk soluğa kalsa da, bu kez bunun bir zevk soluğu olduğunu anlayabiliyordu. Bulaşıklar mutfığa götürülmüş, yatak takımları sanki denetlenmeyi bekliyormuş gibi özenle toplanmış ve çeşitli projeler olabildiğince düzenli bir şekilde yerleştirilmişti

bir duvar boyunca. Beş erkek kardeşi de sanki onlar da teftişi bekliyormuş gibi düz bir çizgi halinde duruyordu.

Manzaraya baktı ve sonra gülmeye başladı, alçak, bulaşıcı bir sesle herkesin, hatta Drakkar'ın bile gülümsemesini kazandı.

"Pekâlâ. Eğer işbirliği yapacaksanız, o zaman akşam yemeği için ne yapabileceğime bakabilirim."

Benjar bir adım öne çıktı ve eğilerek selam verdi. "Sizi kırdıysam özür dilerim."

"Belki de bu öneriyi yapmak için uygun bir zaman değildi."

"Zamanlama üzerinde çalışacağım," diye söz verdi, sonra yine o önlenemez haliyle sıırttı. "Bulaşıkları yıkamak için gönüllü bile olurum."

"İşte bu reddedemeyeceğim bir teklif. Hadi işe koyulalım."

Onu yeniden gülümserken görmekten mutlu olsa da, gülümsemesinin sadece Benjar'a yönelik olması için bir neden göremedi ve onu kendi tarafına doğru çekti.

"Ben de yardımcı olacağım." Adam onun gözlerindeki gülümsemeyi görebiliyordu ama kadın ciddiyetle teşekkür etti.

"Öte yandan benim bulaşık yıkamaya hiç niyetim yok," diye açıkladı Drakkar. "Ama yakacak odun getireceğim," diye ekledi Artek ona ters ters bakınca.

Diğerleri de çeşitli işleri yapmak için gönüllü oldular ve o da dışısını mutfağa kadar takip ederken gülümsedi. Belki de her şeye rağmen bu iş yürüyecekti.

NELLY MUTFAĞA DÖNDÜĞÜNDE, BAŞLANGIÇTA YAPTIĞI GIBI izleniminin yanlış olduğunu ve durumun ilk bakışta görüldüğü kadar kötü olmadığını fark etti. Yanılmamıştı. Aksine, ikinci bakışta daha da kötüydü.

İçini çekti ve olumlu yönler e odaklanmaya çalıştı. Oda oldukça büyüktü ve lavabonun üzerinde çiftlik evinin arkasındaki dağın ormanlık yamaçlarına bakan bir sıra pencere vardı. Aynı duvardaki bir kapı, rustik bir masa ve sandalyelerin bulunduğu üstü kapalı bir verandaya açılıyordu. Bulaşık yığınlarının altında geniş bir ahşap tezgah ve iyi inşa edilmiş alt dolaplar vardı. Dağınıklığın altında bir yerlerde hoş bir oda vardı.

"Boruların çalışmadığını biliyorum ama suyu bir yerden aldığınızı varsayıyorum?" diye sordu Artek'e.

Başını salladı. "Nehirden su çekmek için bir pompa evi var. Sadece şu anda evin su tesisatına bağlı değil."

"Ben biraz su getireyim," diye gönüllü oldu Benjar.

Ona sırtıttı ve bir kuyruk hareketiyle gözden kayboldu. *Bir kuyruk.* Başını iki yana salladı. Dükkâna ilk geldiklerinde Artek ve Callum'un farklı olduklarını düşünmüştü.

"Size yardım etmek için ne *yapabilirim*?" Artek sordu.

"Lavaboda yer açarak başlayalım. Sanırım bu bulaşıklardan bazılarının ıslanması gerekecek, özellikle de sıcak su olmadan."

Drakkar bir yük odunla içeri girerken, "Buna çare bulabilirim," dedi. Mutfığa baktı ve başını salladı. "Barbarlar."

Endark ona ters ters bakarak, "Sen de katkıda bulundun," diye homurdandı. "İnimin bu şekilde bozulmasına asla izin vermem." "Yani burada yaşamıyor musun?" diye sordu.

"Bu... karmaşık."

Endark alaycı bir tavırla, "Bizim için fazla iyi olduğunu düşünüyor," dedi.

Drakkar'ın yüzünde incinmiş olabilecek bir şeyin kısa süreli parıltısı belirdi.

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun," dedi sessizce, sonra eğildi ve getirdiği odunların bir kısmını sobaya doldurmaya başladı.

Onun göremediği bir şey yaptı ve odunlar alev aldı. Kirli tencereleri ocağın üstünden kaldırdıktan sonra ona başıyla selam verdi.

"Sanırım daha fazla oduna ihtiyacınız olacak. Kısa süre içinde döneceğim."

Kapıya doğru yöneldi ama tam o sırada Endark uzandı ve özür dileyen bir jestle koluna kısaca dokundu. Drakkar da ona aynı şekilde kısa bir baş selamı verdi ama yoluna devam ederken omuzlarının gevşediğini gördü. Bu erkekler arasındaki bağ çok açıktı ve Artek'in onlara neden kardeş dediğini birden anladı. Ona yerel çiftçi ailelerinden biri olan Mickelsons'ları hatırlatmışlardı. Sürekli tartışıyor gibi görünen beş iri yarı kardeş, ama kardeşlerden biriyle kapışmaya kalkışanın vay haline. Diğer dördü hemen onun arkasındaydı.

Benjar su dolu iki büyük metal kovayla döndü ve ona kovaları ocağa koyup daha fazlasını getirmesini söyledi. Benjar istekle kabul etti ve kadın işe koyuldu.

Yarım saat sonra mutfak nihayet makul bir hale gelmişti. Bazı inatçı bulaşıklar hâlâ ıslanıyordu ve yerlerin paspaslanması gerekiyordu ama tezgâhlar ve masa temizlenmiş ve silinmişti. Artık bir yemek düşünmenin zamanı gelmişti.

Gilmat, sanki onun düşüncelerine yanıt verircesine, elinde sebze dolu bir kutuyla mutfak kapısında belirdi. O da mutfakta yardım etmeye çalışmıştı ama o kadar iriydi ki sürekli ona çarpıyordu. Cüssesi ilk başta gözünü korkutmuştu ama utangaç gülümsemesi ve aceleyle dilediği özürler kısa sürede onu kazanmıştı. Benjar serasıyla ilgili bir şaka yaptığında, onu sebze toplamaya gönderdi. Şimdi ona uzattığı kutu o güne kadar gördüğü en güzel ürünlerle doluydu; kocaman, sağlıklı patatesler, havuçlar ve soğanlar.

"Yapabildiğimin en iyisi bu," dedi utangaç bir ifadeyle onları

uzatırken. "Bunlar harika görünüyor," dedi ona.

Yüzünden bir gölge geçer gibi oldu ama başını salladı. "İş görürler."

Yapmaktan fazlasını yaparlardı, ama konu onu rahatsız ediyor gibi görüldüğü için devam etmedi.

"İstedığınız gibi masayı temizledim."

Callum mutfağın girişinde belirdi. Mutfığa açılan geniş kemerli geçit, koridorun diğer tarafındaki devasa yemek odasına açılan bir kemerle aynıydı. Devasa masanın üzeri de ıvır zıvırla kaplıydı, çoğu o kadar eski ve tozlu ki Josiah'nın zamanından beri orada olduğundan şüphelenmişti ve ondan masayı temizlemesini istemişti.

Onu yemek odasına kadar takip etti ve orada da tonozlu bir tavan ve nehre bakan bir pencere duvarı olduğunu fark etti. Masanın büyük bir ahşap levhadan yapıldığını, öğleden sonra güneşinin altında parıldayan güzel damarlarını görebiliyordu. Masayı cilalamıştı bile.

"Çok üzücü, değil mi?" dedi Artek onlara katılırken. "Ne oldu, tatlım?"

Sevgi sözcüğü istemeden ağzından kaçmış gibi göründü ve kalbi çırpındı ama odayı işaret ederken yüzünü sakın tutmak için elinden geleni yaptı.

"Josiah'ı düşünüyordum. Bu devasa masayı -bu devasa evi- tasarladı ve onu ailesiyle doldurmayı ummuş olmalı. Onun yerine burada tek başına yaşamaya başladı. Ailesi yok, arkadaşları yok. Sonunda hizmetçilerinden sadece biri kaldı."

"Evet, Baylor. Onunla tanıştık," dedi Callum. "Biz gelene kadar çiftlikte kaldı. Evde ya da diğer binalardan birinde kalmasına izin vermeyi teklif ettik ama yorgun olduğunu ve eve gitmek istediğini söyledi."

Baylor'la yıllar boyunca nadiren alışveriş için kasabaya geldiğinde birkaç kez karşılaşmıştı. Nazik bir gülümsemesi ve ağırbaşlı bir havası olan yaşlı bir adamdı.

"Nereye gitti?"

"Söylemedi ama gitmekten pek de mutsuz görünmüyordu."

Artek tereddüt etti, sonra kolunu ona doladı ve kadın onun büyük, sıcak bedenine yaslandı.

"Ev artık boş değil. Biz zaten bir aileyiz. Umarım Josiah'nın istediği gibi daha fazla aileyle doldururuz."

Ona gülümsedi, sözlerinin vaadiyle kalbi sıcaklıkla doldu, ama mutfağa başını salladı.

"Elimizdeki aileyi besleyerek işe başlasak iyi olur."

Mutfağa döndüklerinde, ne pişireceğine karar vermeye çalışırken sebze kutusuna düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı.

"Yiyecek malzemelerinizi nerede saklıyorsunuz?" diye sordu.

Mutfağın uzak tarafındaki bir kapıyı açarak kocaman bir kiler ortaya çıkardı; raflar, çoğunun babasının dükkânından geldiğini hatırladığı malzemelerle doluydu. *Bütün bir kış yetecek kadar*, diye düşündü. Bu, yakında bahara kadar çiftlikte kapalı kalacağını hatırlatıyordu ama zorlu başlangıca rağmen bu bilgi onu rahatsız etmedi.

"Alt katta soğuk hava deposu da var," diye ekledi.

"Yarın bir bakarım, ama bu gece için bu iyi olacak. Sence çorba iyi olur mu?"

"Denemek ve pişirmek zorunda olmadıkları her şey mükemmel olacak," diye onu temin etti. Kadın güldü ve işe koyuldu.

BÖLÜM 10

Artek mutfak masasında oturmuş, Nelly'nin istediği gibi sebze doğruyordu. Nelly diğer kardeşlerini mutfaktan kovmuştu, Ama ona kalıp yardım edeceğini söylediğinde itiraz etmemişti. Gerçi görevinden çok onunla ilgilendiği için olabildiğince yardımcı olamıyordu.

O hızlı, zarif adımlarıyla mutfakta kolayca hareket ediyor, nefesinin altında mırıldanıyordu. *Sanki dans ediyormuş* gibi, diye düşündü. Artık onun olduğuna göre, onu istediği kadar izleyebilirdi. Artık ilgisini gizlemeye çalışmak zorunda değildi. Ve şimdi onun giysilerinin altında ne yattığını biliyordu; pürüzsüz teni ve nefis göğüsleri, o güçlü kalçalarının arasındaki lezzetli tatlılık.

Bir kez daha yalnız olmalarını, kadının giysilerini çıkarıp onu masanın üzerine kendi etli ziyafeti olarak uzatabilmeyi diledi. Bu görüntü karşısında siki sarsıldı ve neredeyse kendini kesecekti.

"Ne yaptığına dikkat et," diye onu azarladı. "Parmağının bir kısmının çorbanın içinde olmasının çorbaya lezzet katacağını sanmıyorum."

"Hayır, ben senin kadar lezzetli değilim."

Yüzü zaten sobanın sıcağından kızarmıştı ama adam yanaklarındaki rengin derinleştiğini gördü.

"Gerçekten mi?"

"Evet," dedi kararlılıkla ve sonra bir kolunu uzatıp onu kucağına çekerek kendini şaşırttı. Mutfakta yalnızdılar ama oturma odasındaki kardeşlerinin sesini duyabiliyordu ve herhangi biri mutfığa girebilirdi. Umurunda değildi. Onu kollarına almak, her zamanki kontrollü görüntüsünü korumaktan daha önemliydi.

İtiraz etmedi, ona gülümsedi. O sabah saçlarını bildik sıkı örgüsüyle arkaya toplamıştı, ama yolculuk ve iş arasında saçları gevşemiş ve koyu renkli dallar yüzünün etrafında yumuşak bir şekilde kıvrılmıştı. Adam ipeksi saç tellerinden birini parmaklarının arasında okşadı.

"Seninle saatlerce ziyafet çekebilirim," diye mırıldandı.

Kız başını sallarken bile onun uyarılmışlığının tatlı kokusunu aldı.

"Sanırım önce kardeşlerini beslesek iyi olacak. Ama belki sonra..." diye ekledi utangaçça.

"Kesinlikle daha sonra."

Onu öpmeden duramadı ve hemen ağzının tatlılığında kendini kaybetti. Kız da aynı şevkle karşılık verdi ve adam onu masaya kaldırmak üzereydi ki yan odadan gelen bir ses ona yalnız olmadıklarını hatırlattı.

"O da neydi?" diye sordu, gözleri irileşerek.

Dudakları öpücüklerden dolayı kızarmış ve şişmişti, daha fazlasını davet ediyordu ve onu tekrar öpmek yerine sorusuna cevap vermek için kendini zorlamak zorunda kaldı.

"Tahmin etmem gerekirse Benjar derim. Arkasında bir kaos izi bırakıyor."

"Kavga ettiğiniz süre boyunca yanınızda mıydı?"

"Hayır, o bize en son katılanlardan biriydi." Emri altında o kadar çok erkek ölmüştü ki, ne kadar uğraşırsa uğraşsın kurtarmayı başaramamıştı. "Sondan yaklaşık üç yıl önceydi."

"Belki de bu yüzden diğerleriniz kadar asker gibi görünmüyor."

Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Görünüşünün sizi yanıltmasına izin vermeyin. Askeri disipline hiçbir zaman iyi yanıt vermedi ama ölümcül bir savaşçı ve diğer iki erkek için yeterince cesur."

"Peki ya diğerleri?" diye sordu merakla.

"Callum başından beri, savaş öncesinden beri benimle birlikte. Frantor da ilk ekibimin bir parçasıydı. Savaşığımız gezegende yaşıyordu. Drakkar da öyle," diye ekledi. "Belki bir yıl sonra bize katılmak için dağından indi. Ve sonra Endark ve Gilmat savaşın yaklaşık yarısında bir araya geldiler."

"Endark ve Gilmat mı? Tuhaf bir kombinasyon gibi görünüyorlar."

"Tahmin edebileceğinizden çok daha fazla ortak noktaları var," dedi ama ifadesini detaylandırmadı. Onların hikâyelerini paylaşacak kişi kendisi değildi. "Ve tam olarak gönüllü de değillerdi. O sırada savaş pek iyi gitmiyordu ve İttifak... karşılaştıkları herkesi orduya katılmaya teşvik ediyordu."

Zorlamak daha doğrudu ama yine de uğruna savaştığı tarafın bu kadar acımasız olduğu fikrinden nefret ediyordu. Ama diğer taraf da bir o kadar kötüydü ve iki tarafın da haklı olduğuna inanmayı uzun zaman önce bırakmıştı.

"Gönüllü mü oldun?" Dinlerken gözleri sempatik bir şekilde karardı.

"Bu benim görevimdi," dedi kısaca, kadının daha fazla soru sormamasını umarak.

Belki de onun suskunluğunu fark etti, çünkü ağzının üzerine çok kısa bir öpücük kondurdu ve ayağa kalktı.

"Sanırım onlar hakkında konuşmaktansa onları beslememi tercih ederler, bu yüzden işimin başına dönsem iyi olacak. Ve sen de. Bu sebzeler kendi kendine doğranmaz."

"Evet, tatlım."

Bir kez daha, sevecenlik ifadesi bilinçli bir düşünce olmadan ağzından kaçtı, ancak tencerelerinin üzerine eğilmeden önce ona sadece kısa bir memnuniyet gülümsemesi verdi.

Tam güneş batarken yemeğe oturdular, son ışınlar sonbahar yapraklarının renklerini ihtişamla aydınlatıyordu ve Drakkar'ın pencereden dışarı uzun uzun baktığını gördü. Diğer erkek uzun süre başkalarıyla bir arada kalmakta zorlanıyordu ama Artek onlara katıldığı için, bu yemekte hep birlikte oldukları için minnettardı. Nelly'yi evlerine bu şekilde kabul etmek uygun gelmişti.

Drakkar mumları yakarken, "Sanırım sizin de elektriğiniz yok?" diye sordu.

"Var ama atölyelere güç sağlamak için jeneratörü kullanıyorduk. Evin elektriğini yeniden sağlamak için ne yapabileceğimize bakacağım."

Mum ışığıyla aydınlatılmış yemek odasına baktı ve ona gülümsedi.

"Acelemiz olduğunu sanmıyorum. Bu çok güzel." Başka bir tabak getirmek için mutfığa dönerken eğildi ve adamın kulağına fısıldadı. "Dün geceden sonra mum ışığını çok sever oldum."

Endark o giderken bir kahkaha attı. "Küçük gelinine bazılarımızın çok hassas işitme duyusuna sahip olduğunu söylemelisin."

Utanmaktan çok memnun olmuş bir şekilde diğer erkeğe sırtıttı. "İşte bu yüzden odamız bu kanadın en ucunda."

Diğerleri güldü ama şimdi odalarından bahsettiğine göre, yatak odasının durumunu merak etmekten kendini alamadı. İlk geldiklerinde hepsi evdeki odaları seçmişti ama çatının eskimiş hali ve uzun alışkanlıklar yüzünden genellikle hep birlikte oturma alanında uyuyorlardı. Aslında uzun zamandır odada uyumamıştı ve kasabaya gitmeden önce odayı sadece üstünkörü bir şekilde kontrol etmişti.

Nelly, Benjar'ın yaptığı ekmeğe uzandığını görmek için tam zamanında döndü ve hemen eline bir şaplak attı. En küçük kardeşi bir çığlık attı ve ona ürkmüş bir bakış attı.

"Bu ne içindi?"

"Çünkü herkes masaya oturmadan yemek yemeyiz. Kimse sana görgü kurallarını öğretmedi mi?"

"Hayır," dedi Benjar neşeyle. "Dişiler görgü kurallarına önem verir mi?"

"Evet," dedi Drakkar kaşlarını kaldırarak. "Medeni bir şekilde davranmadığınız sürece kendinize bir gelin bulmayı bekleyemezsiniz."

"Terbiyeye ihtiyacım yok. Onu sadece cüsemle etkileyeceğim-" Benjar yine bağırdı. Bu kez ona tokat atan Artek olmuştu. "Peki bu ne içindi?"

"Gelinimin önünde senin... parçaların hakkında tartışma olmayacak."

"Kıskanıyorsun," diye mırıldandı Benjar ve Nelly ona ters ters baktı.

"Sizi temin ederim ki kıskanması için hiçbir sebep yok."

Herkes kahkahalara boğulmadan önce şaşkın bir sessizlik çöktü. Gelininin savunmasından memnun olan adam, kardeşlerine sıırttı ve masanın altından gelininin elini sıktı.

Kahkahalar herkesi rahatlattı ve yemeklerine başladıklarında sohbet serbestçe aktı. Hem Benjar'ın hem de Endark'ın onun peçetesini kucağına yerleştirişine ve kaplarını zarıfçe kullanışına dikkat ettiklerini fark edince gülümsemesini gizledi. Drakkar'ın görgü kuralları her zaman kusursuzdu, tıpkı Gilmat'inki gibi. Hem Artek hem de Callum yemek sırasında nasıl davranılması gerektiği konusunda eğitim almışlardı ama ne Endark'ın ne de Benjar'ın böyle bir eğitim almadığından şüpheleniyordu.

Nelly'nin yemekleri büyük bir başarıydı ve her lokmayı afiyetle yediler. Nelly onlara memnuniyetle gülümsedi ve ertesi gün daha fazla yemek yapacağına söz verdi. Onun daha önceki endişelerini hatırlayan adam başını salladı.

"Tüm yemeği senin yapman adil değil. Daha önce yaptığımız gibi sırayla yapabiliriz."

Masanın geri kalanından toplu bir inilti duyuldu ve o da gülerek başını salladı.

"Yemek pişirmek benim için sorun değil, özellikle de yemek yemekten hoşlandığım için ve hiçbiriniz yenilebilir bir şeyler üretebilecek durumda değilsiniz gibi görünüyor. Hepiniz temizlik, su getirme ve bu tür işlerde yardımcı olmaya istekli olduğunuz sürece, yemek pişirmeye devam etmeye hazırım."

İçten yardım yeminleri hemen onun sözlerini takip etti ve Benjar masayı toplamaya başlamak için ayağa fırladı. Diğer kardeşleri de onu takip ederken, Artek Callum'u bir kenara çekti.

"Her şeye göz kulak ol ve herkesin uslu durduğundan emin ol. Ben odamızı kontrol edeceğim."

"Elbette, ama endişelenmenize gerek olduğunu sanmıyorum. Yeni gelininiz onları hizada tutma konusunda oldukça yetenekli görünüyor. Onu buraya getirmekle doğru olanı yaptınız," diye ekledi ikincisi.

"Umarım öyledir. Onun mutlu olmasını istiyorum."

"Öyle olduğundan emin olmak senin görevin. O yüzden git ve dinlenebileceği uygun bir yer olduğundan emin ol."

BÖLÜM 11

Nelly artık temiz olan mutfığa bakarken gülümsedi. Erkekler sözlerinde durmuşlardı ama buna rağmen yorgunluk aniden onu sardı. Uzun ve yorucu bir gün olmuştu ve Artek sayesinde önceki gece pek uyuyamamıştı. Peki ona ne olmuştu? Akşam yemeğinden sonra ortadan kaybolmuştu ve bir sürü yardım almış olmasına rağmen kendini onu ararken bulmuştu. Belki de Callum'a nereye gittiğini sormalıydı.

Ama sonra iki büyük sıcak kol onu arkadan sardı ve tanıdık bir koku kafasını doldurdu. Ellerini onunkilerin üzerine koydu ve kucağına doğru eğildi.

"Yorgun musun, tatlım?"

"Sadece birazcık. Belki de geceyi erken geçirmeliyiz."

"Mmm." Eğildi ve kulağının kıvrımını ısırdı, vücuduna şaşırtıcı derecede erotik bir zevk titremesi gönderdi.

"Uyumak istiyordum," dedi gülerek, ama bu aslında bir protesto değildi. Adamın ona duyduğu bariz arzu onu hem rahatlatmış hem de kendi arzusunu uyandırmıştı.

"O zaman uyuyacaksın," diye söz verdi onu kollarına alıp koridorda ilerlerken.

Adam çatıdaki bir delikten içeri süzülen yaprak yığınının etrafından dolanırken, kadın iç çekmemek için elinden geleni yaptı. Umarım onu götürdüğü oda en azından hava geçirmezdi.

Koridorun sonunda çift kapı bekliyordu ve onu yere bırakmadan önce kapıdan geçirdi.

"Bu harika," dedi ve rahat bir nefes alarak etrafına bakındı. Odanın bir tarafında süslü bir şekilde oyulmuş ahşap çerçeveli büyük bir yatak duruyordu. Diğer taraftaki cam kapılar nehir vadisinin panoramik manzarasını sunan bir balkona açılıyordu. Bazı hasar izleri vardı -kırık bir pencere olduğundan şüphelendiği yerin üzerine bir bez tutturulmuştu ve köşede düzgün bir yığın haline getirilmiş başka bir yaprak yığını vardı- ama oda temelde sağlamdı.

Odadaki tek mobilya yataktı ama özenle yapılmış ve kalın bir battaniyeyle örtülmüştü. Büyük taş şöminelerden bir diğeri uzak duvarda duruyordu ve akşam serinliğini önlemek için ateş yakılmıştı bile. Yatağın etrafından oraya doğru ilerlediğinde banyoyu gördü. Arkası yüksek kavisli bakır bir küvet, sudan hafifçe yükselen buhar, şöminenin önünde bekliyordu.

"Tesisatın çalışmadığını sanıyordum."

"Değil, ama ağırlarını dindirmek için bir banyo iyi gelir diye düşündüm." Uzun yolculuğun verdiği gerginlikten bahsediyor olabilirdi ama gözlerindeki sıcaklıktan tamamen farklı bir ağrıdan bahsettiğinden şüphelendi. "Suyu getirip ısıttım ve su tesisatı yenilenene kadar her gece bunu yapacağım."

Bu beklenmedik derecede düşünceli bir jestti ve gözleri yaşlarla doldu.

"Teşekkür ederim. Bunu yapmış olmanız benim için çok anlamlı."

"Burada mutlu olmanı istiyorum. Bir eşi memnun etme konusunda herhangi bir deneyimim yok, bu nedenle ihtiyacınız olan bir şey varsa bana bildirmeniz gerekecek."

"Gelininizi memnun etmekte çok başarılısınız."

Banyoya gitmeden önce parmaklarını hafifçe onun sikinin üzerine bastırdı. Bluzunun düğmelerini açmaya başladığında onun her hareketini takip etti ve bir önceki gece aynı eylemi gerçekleştirdiğinde parmaklarının teninde kaydığını hatırladı. Hatırladıkça göğüs uçları geriliyordu. Kadın

ondan kendisine yardım etmesini istemek istiyordu ama bunu yaparsa banyoya giremeyebileceğinden şüpheleniyordu ve onun hediyesini boşa harcamak istemiyordu.

Bu, bluzunun düğmelerini açmayı bitirip pantolonunu çıkardıktan sonra iç çamaşırlarını çıkarırken hareketlerini yavaş ve duygulu tutmasına engel olmadı. Odadaki hava hâlâ serindi ama ateşin sıcaklığı ve adamın bakışlarındaki sıcaklık arasında en ufak bir üşüme hissetmiyordu. Meme uçları küçük tepelikler halindeydi ama bunun nedeni sıcaklık değildi.

Küvete adımını attı ve sıcak suyun içine gömüldü, etrafını saran su ağrıyan kaslarını hemen yatıştırmaya başlayınca zevkle iç çekti.

"Bu çok iyi hissettiriyor," diye mırıldanarak başını uzun sırtına yasladı.

Adam cevap vermedi ve kadın ona baktığında adam hâlâ odanın girişinde duruyordu.

"Yalnız kalmayı mı tercih edersiniz?" diye sordu sertçe. "İnsanların bedensel işlevleri için mahremiyeti tercih etmelerini anlıyorum."

"Bu insan değil - en azından iş yıkanmaya gelince," diye ekledi aceleyle. "Kalıp bana eşlik etmeni tercih ederim."

Duyamadığı bir şeyler mırıldandı ama gelip küvetin yanına oturdu.

"Ne dedin sen?" diye sordu.

"Önce banyonun keyfini çıkarman için sana zaman tanımam gerektiğini kendime hatırlatıyordum."

"İlk mi?"

"Sanırım bana başka bir ikramda bulundunuz. Sonra görüşürüz."

Uyluklarının arasındaki ağır ağrı geri gelmişti ve neredeyse banyoyu terk etmek istiyordu. Neredeyse.

"Kısa keseceğim," diye söz verdi ve adam ona gülümsedi.

Ateşin patlaması ve çıtırtısı ile nehrin uzaktan gelen sesi dışında odaya sessizlik çökmüştü. Konuşmuyor olsalar da, onun orada olduğunun -yalnız olmadığının- son derece farkındaydı. Hoşnutluk sıcak bir battaniye gibi üzerine çöktü - hoşnutluk, gelecek olanın alaycı vaadiyle karışmıştı. Belki de işleri bu yönde ilerletmenin zamanı gelmişti.

Gözlerini açtığında adam hâlâ onu izliyordu. Gözleri uyarılmanın etkisiyle altın sarısıydı ama yüzü rahatlamıştı, onu daha önce hiç görmediğini hatırladığı kadar huzurluydu.

"Eğer tesisat çalışmıyorsa, nerede banyo yapıyordunuz?"

"Nehirde."

Kız abartılı bir ürperti gösterdi ve adam ona gülümsedi.

"Biraz soğuk," diye itiraf etti. "Ve daha sıcak olsa bile, orada yıkanmayı denemeyeceğine söz vermelisin. Akıntı senin küçük bedenine göre çok hızlı hareket ediyor."

"O kadar da küçük değilim." Aslına bakarsanız, kasabadaki erkeklerin çoğu onu çok uzun buluyordu. Pearl ve Ruby gibi küçük, kıvrımlı kadınları tercih ediyorlardı.

"Sen benim için küçüksün," dedi adam kararlılıkla ve kadın

itiraz edemedi. "Sanırım hiç sabununuz yok?"

"Biliyorum, ama güzelliğin beni o kadar büyüledi ki unuttum."

Bu kadar sert olabilen biri için en tatlı şeyleri de söyleyebiliyordu.

Şöminenin yanındaki kapıdan geçti ve bir süre sonra elinde bir kalıp sabunla döndü. Satılanlardan biriydi ama o kadar pahalıydı ki hiç kullanmamıştı. Sabunu hevesle açtı, narin çiçek kokusuyla büyülenmişti.

"Bu kokuya bayılıyorum."

"Kendi kokunuz çok daha hoş."

Kalbi biraz daha eridi ve sonra aklına bir fikir geldi. Harika ve kötü bir fikir.

"Nehirde yıkandığına göre bunu nasıl kullanacağını da biliyorsun, değil mi?" "Elbette."

Adam hafifçe aşağılanmış görünüyordu ve kadın gülümsemesini gizledi. "Bu durumda, saçımı yıkamama yardım eder misin?"

Ona doğru adım atarken neredeyse ayağı takılıyordu. Onun hevesini seviyordu.

Örgüsünü çözdü ve suyun altına eğildi. Saçları ıslandığında, sabunu uzun tellere yedirmeye başladı, güçlü parmakları kafa derisine masaj yapıyor ve saçlarını yavaşça, iyice yıkarken sonsuz bir nezaket gösteriyordu. Saçlarını duruladıktan sonra küvetin içinde ayağa kalktı.

"Peki ya gerisi?"

Adam itaat etti, saçlarını yıkadığı gibi vücudunu da yavaşça ve iyice yıkadı. İri elleri göğüslerinde gezindi, devam etmeden önce ağrıyan meme uçlarını kısa bir süre çekti. Bir bacağı kaldırdı, ayak parmaklarının arasını bile yıkadıktan sonra ellerini baldırlarında ve üst uyluklarında gezdirdi, diğer bacağına geçmeden önce cinsel organının kenarında durdu. Sırtını ve kollarını yıkadıktan sonra nihayet bacaklarının arasındaki bukleli bölgeye geldi ve sabunu onun muhtaç etine sürdü.

"Burada çok güzelsin. Çok küçük, pembe ve mükemmel." Parmağı kızın girişinde geziniyordu. "O kadar küçüksün ki beni alabilmen imkânsız görünüyor."

Adamın sesinde bir şüphe notası duydu ve elini omzuna koydu.

"Sanırım dün gece -ve bu sabah- sizi götürebileceğimi oldukça başarılı bir şekilde kanıtladım."

"Sen bir mucizesin. Bunu hak edebileceğimi hiç düşünmemiştim-"

Adam konuşmayı kesti, yüzüne bir an için o donuk ifade geri geldi ve kadın elinin altındaki sert kasları sıktı.

"Sen de benim mucizemsin." Boğazı beklenmedik bir şekilde sıkışmıştı, sesini hafifletmeye çalıştı. "Beni yıkamayı bitirdin mi?"

"Pek sayılmaz."

Sabunlu parmakları kıvrımlarında aşığı yukarı gezindi ve hatta kalçalarının arasına girdi. Arka girişine hafifçe dokunduğunda ürperdi ve ona düşünceli bir bakış attı, ama sonra yavaş vuruşlara devam etti, şimdi şişmiş klitorisini daire içine aldı ama asla gerçekten dokunmadı.

Tahrik damarlarında dolaşıyordu ve onu teşvik etmek için omzunu sıkıca kavradı ama onun yerine gülümsedi.

"Ve şimdi seni durulayacağım."

Üzerine su döktü, sabun izi kalmadığından emin olmak için dikkatlice kontrol ettikten sonra ateşin yanında bekleyen havluyu etrafına sardı ve onu kaldırdı. Onu yere yatırmak yerine büyük yatağı taşıdı.

"Ama hâlâ ıslığım," diye itiraz etti gönülsüzce.

"Ve yakında daha ıslak olacaksın," diye söz verdi ve haklıydı.

Yeni yıkanmış vücudunu öpücüklerle kapladıktan sonra bacaklarının arasına yerleşti ve uzun süredir ihmal edilen klitorisine yönelmeden önce uyarılmışlığının her izini hevesle yaladı. Ağzı şişmiş tomurcuğun üzerinde kapanır kapanmaz doruğı ulaştı, uzun zevk dalgaları içinden geçerken vücudu titriyordu.

Beklediğı gibi onun üzerinde yükselmek yerine, sadece gülümsedi ve her şeye yeniden başladı. Bu sefer keşiflerini daha da uzattı ve sonunda ikinci kez doruğı ulaştığında, o kadar güçlü bir şekilde onu yıkadı ki, sonunda titremeyi bıraktığında, tüm vücudu gevşek ve bitkin düşmüştü. Gözleri kapandığında, onu kollarına çekmeden önce nemli bir bezi vücudunun üzerinde nazıkçe gezdirdiğini hissetti.

BÖLÜM 12

E Artek'in aleti tatmin edilmemiş bir ihtiyaçla ağrısı da, Nelly kollarına yerleşirken gülümsedi. *Odasına* -onların odasına- baktı. daha önce hissetmediği bir takdirle. Başlangıçta burayı sadece evin geri kalanından en uzak yer olduğu için seçmişti. Drakkar gibi o da bazen görevlerinden ve başarısızlıklarını hatırlatan şeylerden uzaklaşmaya ihtiyaç duyuyordu. Hâlâ kollarında güvenle dinlenen bu dişiye hak ettiğini düşünmüyordu ama ne kadar ihtimal dışı görünse de dişi onu seçmişti ve onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Zihnini daha pratik konulara zorlayarak, onun rahatını sağlamak için yapılması gerekenlerin zihinsel bir listesini çıkarmaya başladı. Neyse ki yatak odasının kendisi kırık bir pencere dışında çok kötü durumda değildi. Şöminenin diğer tarafındaki banyo ise başka bir meseleydi. Çatının bir kısmı eksikti ve mümkün olduğunca çabuk onarılması gerekiyordu. Gelinini ağaçların arasına inşa ettikleri tuvalete gereğinden fazla göndermeye hiç niyeti yoktu.

Sonunda uykuya daldığında hâlâ listeye eklemeler yapıyordu.

Ertesi sabah onu öpücüklerle uyandırdı ve bu kez onu memnun ettikten sonra uykuya dalmadı, onun yerine ona uzandı. Mutfığa girdiğinde hâlâ gülümsüyordu. Drakkar ocağı çoktan yakmış ve daha fazla odun getirmişti. Benjar ocağın üzerine iki kova su koyarken ona neşeli bir sırıtişla karşılık verdi.

"Günaydın Komutan. Çok... dinlenmiş görünüyorsunuz."

"Çok iyi uyudum, teşekkür ederim," dedi sakince, kilere giderken. "Ben de öyle," diye ekledi Nelly onlara katılırken.

Kadın ona gülümsedi ve Benjar inledi.

"Siz ikiniz her sabah böyle mi olacaksınız?" "Niyetim bu."

"Sen insanlar arasında bir tanrısın," dedi ona içtenlikle, kilerden aldığı kahve poşetini uzattığında. Bu maddeyi tatsız buluyordu ama birçok insanın bundan hoşlandığını biliyordu.

"Bir tanrı mı?" Benjar, Nelly'nin önüne serdiği pastırmadan bir parça kapmak için Artek'in yanından uzanırken kıs kıs güldü. Artek eline vurunca ona hırladı. "Şunu yapmayı keser misin?"

Nelly ona gülümseyerek, "Hayır, yapmayacak, çünkü o bir tanrı," dedi. "Ve dün gece görgü kuralları hakkında söylediklerimi hatırlıyor."

"Sabahları bile mi?" Benjar dehşetle baktı ve o da güldü. "Her zaman."

Benjar, Artek onu durduramadan bir parça daha pastırma kaptı ve Nelly kaşlarını çattı.

"Bunun çiğ olduğunu biliyorsun, değil mi?" Benjar omuz silkti. "Bu et, değil mi?"

Dişlerine dehşetle baktıktan sonra tekrar ocağa döndü. "Bu evde eti biz pişiririz."

Benjar arkasından ona şaşkın bir bakış attı ama o sadece gülümsedi. Gilmat dışında hiçbiri çiğ et yemekten özellikle endişe duymuyordu. Savaşıkları yıllarda ne bulurlarsa yemişlerdi ama Nelly'ye o zamanlardan bahsetmeye hiç niyeti yoktu.

Frantor dışında herkes kahvaltı için yeniden ortaya çıktı. Boş sandalyeye bakıp iç geçirdi ve gidip diğerlerini kontrol etmeye karar verdi.

O gün daha sonra erkek.

"Bu sabah çatıda çalışacağım," diye açıkladı etrafına bakınarak. "Senin planın ne?"

"Ben biraz patlatma yapacağım," dedi Endark. Nelly'nin lezzetli kreplerini görmezden gelerek huysuzca pişmiş domuz pastırmasını yiyordu. "Kış bastırmadan önce geçen bahar yüksek otlağı sular altında bırakan derenin yönünü değiştirmek istiyorum."

Artek diğer erkeğin de ormanda koşmak istediğinden şüphelendi ama o sadece başını salladı.

"Ben serada olacağım. Callum yeni meyve türünün umduğumuz kadar iyi gelişmediğini söyledi." Gilmat'ın yüzü her zamanki gibi sakindi ama Artek onu gözlerindeki endişeyi görecek kadar iyi tanıyordu. Gilmat bitkilerle inanılmaz şeyler başarabiliyordu ama bu onu hiçbir zaman tatmin etmemiş gibiydi.

"Daha ileri gitmeden önce," dedi Nelly kahvesinden bir yudum alarak. "Dün gece söylediklerinizi düşünüyordum. Hepiniz sırayla yemek yapmayı teklif ettiniz-"

"Biz teklif etmedik, komutan bizi gönüllü yaptı." Benjar ona sırtıttı. "Gönüllü olmak askeri hayatın bir parçası," dedi Drakkar alaycı bir tavırla.

Nelly ikisini de görmezden geldi. "Dün gece de söylediğim gibi, yemek yapmaya devam etmeye hazırım. Evin geri kalanında yardıma ihtiyaım var."

"Nesi varmış bunun?" Endark sordu, sesi kavgacı bir tonda çıkıyordu. Kesinlikle bir koşuya ihtiyaı vardı.

"Dağılıyor. Çatı kyor, dış cephe kaplaması dökülüyor ve iç mekanın tamamı ya da en azından büyük bir kısmı pis. İşe mutfak zeminini temizleyerek başlamak niyetindeyim ama biraz yardıma ihtiyaım var."

"Orada o hala iş için olmak bitti üzerinde ve iftlik,"
Drakkar dedi, Tartışmacı bir şekilde değil, sadece bir gerçeği ifade ederek.

"Bunu biliyorum. Düşündüğüm şey, her birinizin sırayla bana yardım edebileceği. Belki her gün biriniz?"

Kadın ona soran bir bakış attı ve adam neredeyse ona yardım etmesi gereken tek kişinin kendisi olduğunu söyleyecekti ama tam zamanında kendini durdurdu. Çiftliğin bu yönüne katılmak hepsi için iyi olacaktı. Yeni bir ev inşa etmeye değil de işe odaklanmak kolaydı. Ona yardım etmenin bu duyguyu pekiştirmeye yardımcı olacağını umuyordu. Ve onun uygarlaştırıcı etkisine maruz kalmak hiçbirine zarar vermezdi.

"Size yardım edersek fazladan yiyecek alıyor muyuz?" Benjar sordu.

Güldü. "Hayır, ama o gün bana kim yardım edecekse iyi bir iş çıkarırsa, yemek sonrası için bir ikram hazırlarım."

"O zaman bugün için ben gönüllüyüm," dedi Benjar, kuyruğunu hevesle sallayarak.

Bir kez daha itiraz etme isteğini bastırdı. Tüm kardeşleri arasında Nelly'nin etkisinden en çok Benjar faydalanacaktı; yine de diğer erkeğin kulağına uslu durmasını hatırlatacak bir şeyler söyleyecekti.

Yemeklerini bitirdikten sonra, biraz isteksizce onları mutfağı temizlemeleri için bıraktı ve kendisi de banyonun çatısında çalışmaya başladı. Drakkar daha fazla kiremit taşıyarak ona katılmak için uçtuğunda, kiremitleri yerleştiren sırt direğine tünemişti ve ona şaşkın bir bakış attı. Diğer erkek genellikle kendi başına yapabileceği işleri tercih ederdi.

"Yapmanız gereken başka şeyler varsa ben burayı idare edebilirim."

Drakkar omuz silkti, onun yanına yerleşmeden önce kanadı çırpındı.

"Benim sana kiremitleri getirmem, senin o merdiveni defalarca inip çıkmandan çok daha verimli olur, dünya sakini."

Alaycı tonuna rağmen Drakkar vadiye bakarken gülümsedi. "İyi seçim yapmışsın."

"Şanslıydık ki Endark bunun uygun olduğunu duymuştu."

Drakkar tekrar konuşmadan önce birkaç dakika sessizlik içinde çalıştılar.

"Gelininiz... memnun görünüyor."

"Umarım öyle olur. Onun mutlu olmasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapmaya niyetliyim." Diğer erkeğe sorgulayıcı bir bakış attı. "Bir erkekle evlenmeyi özlemiyor musun?"

gelin-eş?"

"Halkım arasında böyle bir gelenek yoktur."

Drakkar halkı hakkında çok nadiren konuşurdu. Artek'in onlar hakkında gerçekten bildiği tek şey Vizal'ın yüksek dağlarında yaşadıkları ve Drakkar'ın orduya katılmasını onaylamadıklarıydı. Çoğu son korkunç yıllara kadar savaştan uzak durmuştu. Diğer erkeğin devam edeceğini umarak sessizliğini korudu.

"Başkalarıyla sürekli temas halindeyken iyi olmadığımızı biliyorsunuz. Bu durum kendi toplantılarımıza kadar uzanıyor. Kısa süreliğine bir araya geliriz ve sonra ayrılırız. Katıldığımız sosyal toplantılar hep dışarıda, gökyüzünün altında olur. Çiftleşmeler bu toplantılarda ayarlanır."

"Hiç birine katıldın mı?" diye sordu.

"Niyetim buydu ama ilgilendiğim dişi savaşın ilk yılında öldürüldü." Kanadı tekrar çırpındı. "İşte o zaman grubunuza katılmaya karar verdim."

"Bunu yaptığına sevindim," dedi içtenlikle.

"Keşke yapmasaydım dediğim çok zaman oldu," dedi Drakkar kuru bir sesle, sonra bir kez daha vadiye baktı. "Bu o zamanlardan biri değil."

Drakkar eğildi ve çekici eline aldı, güven duygusu sona ermişti.

Artek de işinin başına döndüğünde, gümüşü yeşil bir ışıltının su deposuna girdiğini gördü. Frantor bir şeyler üzerinde çalışıyor olmalıydı. Kardeşler arasında açık ara en çok yara almış olan oydu ama hiçbirisi savaştan hasarsız çıkmamıştı, diye düşündü Drakkar'ı kaşlarını çatmış işine bakarken izlerken.

Ama sonra gökyüzünün kristal maviliğinde yükselen dağlara baktı ve gülümsedi. Huzur bulabilecekleri bir yer varsa, o da burasıydı.

BÖLÜM 13

"W Önce ne yapmamı istersiniz Komutan?" Benjar, diğerleri gider gitmez Nelly'ye sordu.

"Sadece Nelly iyi olacak."

"Sen ne dersen de, sadece Nelly," dedi sırtarak ve kız gözlerini devirdi.

Ondan korkması gerektiğini düşünüyordu. Ondan bir karış daha uzundu ve o hain dişlerine ek olarak, her parmağının ucunda eşit derecede vahşi pençeleri vardı. Ama bu tehditlere rağmen ona Ferdie'yi hatırlatıyordu. İri, neşeli ve iyi niyetliydi ama bazen düşüncesiz olabiliyordu.

"İşe mutfak zeminini fırçalayarak başlayacağız. Zemin insanın ayağına yapışmamalı."

"Bahse girerim, takılmadan üzerinden yürüyebilirim."

Adamın gözlerinde meydan okuyan bir ifade vardı ve kız, adamın görüldüğü kadar dost canlısı bir kediciğ olmadiğına dair ani bir şüpheyeye kapıldı ama bu kıskırtıcı bakışı görmezden geldi.

"Yapamam ve yapışmadan üzerinde yürüyebilmek niyetindeyim. Bu beni daha iyi bir aşçı yapar," diye ekledi ve adam sırtarak meydan okumayı bıraktı.

"Bu durumda, nereden başlayacağız?"

"Her şeyi yerden kaldırarak. Masayı taşımama yardım eder misin?"

"Bunun için yardımına ihtiyacım yok, sadece Nelly."

Adam en ufak bir zorlanma belirtisi göstermeden sağlam ahşap masayı kaldırdı ve kadın etkilenmiş görünmemek için elinden geleni yaptı.

"Koridora koyabilir misiniz? Sandalyeleri ve yerdeki diğer her şeyi üzerine yığabilir, zemin temizlendikten ve diğer katlara başlamaya hazır olduktan sonra buraya geri taşıyabiliriz."

"Diğerleri mi?" diye sordu ve abartılı bir iç çekti. "Neden ilk olmak için gönüllü oldum?"

"Çünkü seni yemeklerimle cezbettim."

"İştahımın kölesiyim," diye kabul etti ve ona bir kez daha meydan okuyan bir bakış attı. "Hepsinin."

"İlgilendiğim tek şey senin yemek arzun. Şimdi çalışacak mısın yoksa bütün gün orada dikilip konuşacak mısın?"

Ona saygılı bir bakış attı ve sırtıttı.

"Sadece kontrol ediyorum. Komutanın kadınlarla çok fazla deneyimi olduğunu sanmıyorum."

Bir kovaya sabunlu su doldururken, "Peki ya sen?" diye sordu. "Bir zamanlar her limanda bir dişi vardı."

"Kulağa yorucu geliyor," dedi kuru bir sesle, ilk kovayı ona uzatıp kendisi için ikinci kovayı hazırlamaya başlarken.

"Belki de her limanda değil." Paspası eline alırken yüz ifadesi ciddileşti.

"Ama hiçbirisi önemli değildi. Komutanı kıskanıyorum."

Sonuncusunu o kadar sessiz söylemişti ki neredeyse onu duymayacaktı. "Kesinlikle çok geç değil. Daha tam olarak yaşlanmadın." Adam ona şaşkın bir bakış attı. "Hayır, ben buradayım."

"O kadar yaşlı değilsin demek istedim."

"Belki fiziksel olarak değil ama eskiden olduğum adam değilim." Bir kez daha değişken mizacı değişti ve ona sevimsiz bir sırıtış attı. "Yani sen

bana insan dişileri hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğretmek zorunda kalacak."

"Bir uzman olduğumdan emin değilim. Hepimiz farklıyız, tıpkı sizin farklı olduğunuz gibi."

"En azından dişilerin nelerden hoşlandığını söyleyebilir misiniz?"

"Şey, temizlikten hoşlanırım," dedi sivri bir bakışla ve o da itaatkâr bir şekilde paspaslamaya devam etti. "Banyo yapmayı da severim. Ve mumları," diye ekledi anımsatıcı bir gülümsemeyle.

"Anlıyorum. Bütün kadınlar bunlardan hoşlanır mı?"

"Belki hepsi değil ama bence çoğu seviyor. Arkadaşım Florie yemek yapmaktan hoşlanıyor."

"Değil mi?"

Omuz silkti. "Sanırım yemek yapmayı umursamadığımı ve yemekten zevk aldığımı söylemek daha doğru olur. Florie'nin gerçek bir yeteneği var."

"Banyolar, mumlar ve yemek." Başını salladı. "Anladım."

Güldü. "Dediğim gibi, bu kadından kadına değişir. Arkadaşım Julie çiçeklerden ve kitaplardan hoşlanır. Ruby güzel kıyafetlerden hoşlanır. Pearl'ün nelerden hoşlandığından pek emin değilim. Hatta *hoşlandığından* bile emin değilim."

"Neden olmasın?"

"Çünkü başkalarıyla, özellikle de kız kardeşiyle ilgilenmekle o kadar meşgul ki kendini düşünemiyor."

"Anlıyorum." Tereddüt etti. "Komutan böyledir. Ama sanırım artık neyi sevdiğini biliyor."

Adamın sırtışı imalı olmaktan ziyade arkadaşçaydı ve kız yere konsantre olmadan önce ona gülümsedi.

Mutfağın geniş boyalı tahtalarının ona uyacak kadar temiz olması için üç kez su değiştirmesi ve elleri ve dizleri üzerinde son bir temizlik yapması gerekti.

"Mükemmel," dedi memnuniyetle. "Şimdi yemek odasına geçebiliriz."

Benjar inledi ama yer değiştirdiklerinde itiraz etmedi. Günün geri kalanında birlikte çalıştılar ve Benjar ona insan dişileriyle ilgili sorular sormaya devam etti. Daha mahrem sorulardan kaçınmadı ama Benjar'ın cevap vermeyi reddetmesini de anlayışla karşıladı.

Akşam yemeğini hazırlamasına bile yardım etti ve Endark mutfağa çamur bulaştırmaya başladığında öfkeli bir şekilde bağıran da oydu.

"Bütün günümü bu zemini temizleyerek geçirdim, seni hayvan."

Endark hırladı ve ona doğru hamle yaptı ve bir an sonra ikisi de mutfak zemininde yuvarlanıyor, hırlayıp hırılıyorlardı. Sinirleri bozuldu. Sprgeyi kaptı ve vücudunun müsait olan her yerine vurmaya başladı.

"Hemen kesin şunu yoksa ikinizi de akşam yemeği yemeden yatağa gönderirim."

İki şaşkın yüz ona baktı, o kadar şaşırmıştı ki öfkesi bir kakhaha patlamasıyla yok oldu.

"Kahretsin, o yemek için çalıştım," diye itiraz etti Benjar.

"alıştım," diye homurdandı Endark ama bariz düşmanlığına rağmen gözlerinde bir kırılğanlık izi gördüğünü düşündü. "Yemek yemeyi hak ediyorum."

"Elbette biliyorsun. Sadece dikkatinizi çekmeye çalışıyordum. İkinizi de beslemeye niyetim var. Ama eve girmeden önce botlarınızı silmenizi bekliyorum," diye ekledi.

Tereddüt etti, korkunç görünüşüne rağmen hâlâ garip bir şekilde kararsız görünüyordu.

"Devam et," diye onu teşvik etti. "Tatlı olarak kurabiye yaptım ve Benjar'ın hepsini yemeye çalışmasına rağmen hâlâ biraz kaldı."

"Kurabiye mi?"

Benjar sırttı ve karnını sıvazladı.

"Mkemmeller. Gel hadi. amurdan kurtulmana yardım edeyim."

Endark başını salladı ve iki erkek gözden kayboldu.

Yemekten sonra Artek ve Callum mutfakı temizlerken Drakkar oturma odasındaki büyük şöminede ateş yaktı. Hepsi şöminenin etrafında toplandı ve Artek de onlara katılınca Callum onun kollarına yaslandı, hikâyelerini anlatırken memnuniyetle dinledi.

Benjar sonunda, "Sıra sende, Nelly," dedi.

"Gerçekten hiç hikâye bilmiyorum," diye itiraz

etti. "Geçmişinizden bir şey yok mu?"

"Pek heyecan verici bir hayatım olmadı."

"Peki ya s i z i n k i l e r ?" Callum önerdi. "Belki de tarihi bir olay?"

Öğrendiği tarihi tekrar düşündü; eski dünya tarihi ile Josiah'ın uygun eğitim konusundaki fikirlerinin bir ürünü olan kasabanın kuruluşuna dair uydurma hikâyelerin garip bir karışımıydı. Çok iyi hatırladığı bir hikâye vardı - romantik bir kız öğrenciyken en sevdiklerinden biriydi ve geçmişleri göz önüne alındığında onlara hitap edebileceğini düşündü.

"Bir zamanlar, savaştan eve dönen bir grup Romalı asker varmış."

"Roman mı?" Gilmat sordu.

"Roma güçlü bir imparatorluğun b a ş k e n t i y d i ve askerleri güçleri ve cesaretleriyle ünlüydü."

Büyük erkek başını salladı ve arkasına yaslandı.

"Askerler yerleşip aile kurmayı dört gözle bekliyorlardı ama topraklarına döndüklerinde tüm kadınların gitmiş olduğunu gördüler. Savaş o kadar uzun sürmüştü ki, hepsi yeni evler bulmak için ayrılmıştı."

Karşılıklı bakışmalar oldu ve birden hikâyenin eve biraz fazla yaklaşıp yaklaşmadığını merak etti. Aceleyle devam etti.

"Ne yapacaklarını bilmiyorlardı, bu yüzden yerel bilge adama danıştılar; bu adam uzun zamandır yakındaki tepelerde yaşıyordu.

hatırla. Ve onlara ne yapmaları gerektiğini söyledi." "Onlara ne söyledi?" Benjar hevesle sordu.

"Nehrin karşısındaki kasabada çok sayıda kadın olduğunu söyledi. Yakında bir kutlama olacağını ve kadınların dans edip neşe içinde olacaklarını söyledi. Onlara oraya gidip eşlerini bulmalarını ve sonra onları eve getirmelerini söyledi."

"Öylece mi?" Endark kuşkuyla sordu.

"Şey, o kadar kolay değil. Askerler gelinlerini götürmeye çalıştığında diğer köydeki erkekler itiraz etti elbette ama askerler onları omuzlarına alıp gecenin karanlığında götürdüler."

Bu kısmın her zaman çok romantik olduğunu düşünmüştü. Artek onu tam olarak omzuna atıp götürmemiş olsa bile, fırtınalı kur yapma süreçleri aynı şekilde hissettiriyordu.

"Diğer köyün adamları peşlerinden gitti mi?"

"Elbette yaptılar. Ama Romalılar güçlü ve cesurdu. Kadınlarını nehirden ve ormandan geçirip kendi ülkelerinin derinliklerine taşıdılar ve tam da kış başlamak üzereyken geldiler." Artek'e gülümsedi. "Romalılar karılarıyla birlikte yerleştiler ama diğer köyün erkekleri pes etmedi. Bahar geldiğinde, o adamlar büyük bir güçle geldiler."

"Ve askerler gelinleri için savaştı," diye homurdandı Endark.

"Gerek yoktu. Gelinleri diğer köyün erkeklerine gitmelerini söylemiş. Askerleriyle mutlu olduklarını söylediler. Böylece adamlar gitmiş ve hepsi sonsuza dek mutlu yaşamışlar."

Drakkar düşünceli bir ifadeyle, "İlginç bir hikâye," dedi.

Ayağa kalkarken güldü. "Okuldayken okumaktan hep keyif almışımdır. Şimdi, sabah için suyu kim getirecek?"

Şaşırtıcı bir şekilde hiçbiri ayağa kalkmadı. Bunun yerine Artek ona gülümsedi. "Gerek yok."

"Ne demek gerek yok? Kahve ve bulaşık yıkamak için suya ihtiyacım olacak ve-"

"Musluğu dene," diye onu mutfığa yönlendirirken ısrar etti. Bütün kardeşler onları takip etti.

Tıpkı önceki gün yaptığı gibi kolu çevirdi ve bu kez hafif bir şırıltı duyuldu ve ardından lavaboya berrak su fişkırdı.

"Çalışıyor! Bu harika bir şey. Kim tamir etti?"

"Frantor yaptı," dedi Endark. "Tamirci o." "Ama o eve bile gelmiyor."

Karşılıklı bakışmalar oldu. Endark

sonunda, "Çok uzakta değil," dedi.

"Keşke gelip bize katılsa," diye iç geçirdi.

Tereddüt etti, sonra bir tabak aldı ve verandaya çıkmadan önce kalan birkaç kurabiyeyi tabağa doldurdu. Endark, Frantor'un uzakta olmadığını söylemişti ve bunu gerçekten kastettiğini düşündü. Bir an orada durup karanlığa baktı ve ağaçların altındaki derin gölgelerde bir şey parıldadı. Metalden yansıyan bir ışık parıltısı mı?

"Su tesisatını tamir ettiğin için teşekkürler Frantor," diye seslendi gecenin karanlığında. "Kapımız sana her zaman açık, ama içeri gelmek istemiyorsan, bunlar senin için."

Tabağı küçük masanın üzerine koydu ve içeri geri döndü.

Sabah olduğunda tabak gitmişti.

BÖLÜM 14

Tiki hafta sonra, Nelly ön kapıdan çıktı ve dönüşüme gülümsedi. Kendisine uygun bir görev bulmakta zorlanmıştı.

Gilmat'a yakışırdı. Özellikle kendi boyutlarında bir erkek için zarifçe hareket ediyordu ama içeride her zaman biraz garip ve rahatsız görünüyordu. Sebzeler konusundaki becerisini hatırlayınca, sonunda ondan ön girişin etrafındaki bahçe alanında çalışmasını isteme fikri aklına gelmişti. Sonuçlar neredeyse mucizeviydi.

Yabani otlar temizlenmiş, yerlerine şaşırtıcı çeşitlilikte küçük, sağlıklı çalılar dikilmişti. Kapıyı çevreleyen aşırı büyümüş sarmaşıklar kesilmişti ve mevsimin geç olmasına ve gecelerin giderek daha soğuk geçmesine rağmen çiçek açıyorlardı.

Onarımların geri kalanı da aynı başarıyla ilerliyordu. Drakkar ve Artek vakit buldukça çatıya odaklanmışlardı ve kiremitlerin çoğu çoktan değiştirilmişti. Endark da dışarıda çalışmayı tercih ettiğinden, hasar görmüş dış cephe kaplamasını sürekli olarak onarıyordu. Vultor erkeği hakkında ne düşüneceğine hâlâ tam olarak karar veremiyordu. Öfkesi o kadar kolay alevleniyordu ki, diğer kardeşleriyle sürekli kavga ediyordu, ama bu öfke damarına rağmen, altta yatan yalnızlık ve belirsizliğin ipuçlarını görebiliyordu.

Onu kendinden bahsettirmeye çalıştı ama o son derece isteksizdi. Emin olduğu tek şey burada, Cresca'da doğmuş olduğuydu. Ona burada bir ailesi olup olmadığını sorduğunda, yüzünde acı ve yalnızlık karışımı bir gülümseme belirmişti.

"Kardeşlerim dışında ailem yok."

Konuyu uzatmamaya karar verdi ve konuyu değiştirdi. Konuşma konusundaki isteksizliğine rağmen, Wainwright'tan etkilenmiş görünüyordu ve onun kasaba hakkında söyleyeceği her şeyi hevesle dinledi.

Benjar'ın en güvenilir yardımcısı olması onu şaşırtmıştı. İçeride olmak onu rahatsız etmiyordu ve çoğu gün evi temizleyip düzene sokmak için elinden geleni yaparken ona en azından bir süre yardım ediyordu. Bir dahaki sefere ona yardım ederken, Endark'ın ailesinin olmamasıyla ilgili söylediklerini sordu.

Başını iki yana salladı. "Endark'ın asıl ailesi onu reddetti çünkü babası Vultor değildi."

"Bu korkunç," dedi kızgınlıkla.

"Katılıyorum, ancak kendi türleri dışında üremeyi onaylamayan pek çok kişi var. İnsanlar bu konuda ne düşünüyor?"

Türünü savunmak için atılmaya başladı ama sonra o ilk kasaba toplantısını hatırladı. "İtiraf etmekten nefret ediyorum ama eminim bunu onaylamayacak olanlar da vardır."

"Bu seni durduracak mı?" diye sordu merakla.

"Beni durduracak mı?"

"Komutandan bir çocuk sahibi olmaktan mı?"

"Oh, hayır."

Sesindeki özlemi duyabiliyordu. Artek birlikte bir çocuk sahibi olabileceklerine ikna olmuş görünüyordu ama çok mu farklılar diye düşünmeden de edemiyordu. Eğer bu gerçekleşmezse, onunla evlat edinme konusunu konuşmaya karar vermişti bile. Halihazırda edindiği kardeşler grubuna bakılırsa, itiraz edeceğini sanmıyordu.

Benjar düşünceli bir ifadeyle, "Bu iyi," deyince kız ona kuşkuyla bir bakış attı. Ne zaman yüzünde o mesafeli ifade belirse, bunun genellikle çirkin bir plan yaptığı anlamına geldiğini öğrenmişti.

"Neden iyi?" diye sordu.

"Çünkü amca olmak için sabırsızlanıyorum. Mükemmel bir amca olacağıma eminim."

Sorusunda daha fazlası olduğundan şüphelenmesine rağmen güldü ve ondan yırtık perdeleri indirmesini istedi. Adam konunun değişmesini kabul etmişti ama Callum eve girdiğinde yine bebekleri düşünüyordu.

"Sanırım bugün size yardım etme günüm," dedi ve yaşlı adama sıcak bir gülümseme verdi.

Neredeyse suskun denecek kadar içine kapanıktı ama Artek'e olan sevgisi oldukça açıktı ve Artek onun diğer daha değişken kardeşler arasındaki sakinleştirici varlığını hızla takdir etmeye başlamıştı.

Eve döndüklerinde ona, "Sanırım programı hatırlayan tek kişi sensin," dedi.

"Onlara hatırlatmamı ister misiniz?"

"Buna gerek yok. Onlardan ne yapmalarını istediğimi anladıklarında, fırsat bulduklarında bu projeler üzerinde çalışmaya başladılar."

"Fark ettim," diye kabul etti. "Ama bana devam eden herhangi bir proje vermediniz."

"Esas olarak ne kadar meşgul olduğumu bildiğim için. Ama bugün bana yardımcı olabileceğin bir şey var."

"Elbette," dedi kibarca ve yemek odasından geçerek Artek'in ofis olarak kullandığı odaya kadar onu takip etti.

"Burayı toparlamak istiyorum ama önemli bir şeyi bozmak istemiyorum. Şunları seçmeme yardım eder misin?"

"Size yardımcı olmaktan mutluluk duyarım." Ona delici bir bakış attı. "Bu sizin için neden önemli?"

"Bence Artek bunu takdir edecektir. Hiç şikâyet etmese de, her şey düzenli ve tertipli olduğunda daha rahat olduğunu fark ettim."

"Babası düzen konusunda çok ısrarcıydı ve bu etkinin hâlâ devam ettiğinden şüpheleniyorum," dedi dağınık masadaki eşyaları gözden geçirmeye başlarken.

"Babası nasıl biriydi?"

"Meşgul. Artek'le fazla vakit geçiremeyecek kadar meşguldü ve birlikte geçirdikleri zamanlarda da genellikle babası Artek'in gelişmesi gereken alanlara işaret ediyordu."

İç çekti. "Babam da böyle olabiliyor ama beni hiç görmezden gelmedi ve beni sevdiğini biliyorum." Onu beklediğinden daha fazla özlemişti ama yine de doğru yolu seçtiğine inanıyordu.

"Peki ya Artek'in annesi?" diye sordu.

"O çok... sosyal biriydi. Başkentte kalmayı tercih ederdi. Onu da çok az gördü."

"Bu yüzden mi-"

Kadın devam etmeyince Callum ona sorgulayıcı bir bakış attı.

"Bu yüzden mi ona yardım etmem konusunda bu kadar isteksiz?" diye ağzından kaçırdı, hayal kırıklığı sağduyusunun önüne geçmişti.

Ona karşı bu kadar düşünceli olmasından şikâyet etmek aptalca geliyordu ama bu durum rahatsız edici bir şekilde tek taraflı olmaya başlamıştı. Onun bir şey hakkında endişelendiğini anladığında bile, bunu asla onunla tartışmak istemiyordu. Sevişmeleri her ne kadar harika olsa da, her zaman onunkinden ziyade onun zevkine odaklanıyordu.

Callum masadan aldığı bir dizi kâğıdı dosyalarken konuyu düşündü.

"Bunun bir faktör olduğuna inanıyorum. Bir erkek ve bir kadın arasında gerçek bir ortaklığa şahit olma şansı hiç olmadı. Bu kadar genç yaşta bir takımın başına getirilmiş olması da yardımcı olmadı. Bu sorumluluğu çok ciddiye aldı ve hiç kimseden yükünü paylaşmasını istemedi."

"Keşke bunları benimle paylaşa."

"Ona yolu göstermen gerekecek. Bunun kolay olacağını sanmıyorum ama o sana çok değer veriyor," diye ekledi yumuşak bir sesle.

"Ben de onu önemsiyorum."

Onu seviyorum, diye düşündü sessizce ama bunu Artek'e söylemeden önce Callum'a itiraf edecek değildi. Ve henüz ona söyleyecek cesareti de bulamamıştı. O da ona bir şey söylememişti. Onun kendisine değer verdiğine inanıyordu ama şimdilik duygularını kendine saklıyordu.

Masayı temizlemeyi bitirdiklerinde ikisi de konuşmadı. Kadın yüzeyi cilaladı ve Callum önemli olarak işaretlediği eşyaları geri getirdi. İkisi odanın geri kalanını temizlerken arkadaşça bir sessizlik içinde çalıştılar ve bitirdiklerinde memnuniyetle gülümsedi. Artek'in bunu görmesini sabırsızlıkla bekliyordu.

Akşam yemeğinden sonra onu oraya götürdü ama adamın ilk baştaki memnuniyet ifadesi hemen kaşlarını çatmaya dönüştü.

"Bunu yapmana gerek yoktu, tatlım."

"Buna ihtiyacım olmadığını biliyorum ama istedim. Hoşuna gitmedi mi?"

"Hem de çok." Parmağını büyük masanın cilalı ahşabında gezdirirken gülümsedi. "Bununla uzun zaman önce ilgilenmeliydim."

"Meşguldün," dedi yumuşak bir sesle. "Ve bunu yapmaktan mutluluk duydum. şimdi benimle gel."

Tekrar itiraz edecekmiş gibi görünüyordu ama bunun yerine onun elini tuttu ve koridordan yatak odasına kadar onu takip etti.

"Kıyafetlerini çıkar ve yatağa uzan," dedi ona.

İtaat etmekte tereddüt etmedi ama ona meraklı bir bakış attı. "Neden?"

"Çünkü bu gece seni memnun etmeye odaklanacağım," diye fısıldadı kıyafetlerini yavaşça çıkarırken.

Gözleri her zamanki aklığıyla onu takip ediyordu ve kadın yatakta ona katıldığında sertleşmiş ve hazırıldı. Ne yazık ki gecenin geri kalanı planlandığı gibi gitmedi. Kadın adamın vücudunu öpmeye daha yeni başlamıştı ki

Onu ters çevirip öpmeye başladığında. Kızın itirazları, adamın yarattığı tahrik duygusuyla kolayca yok oldu ama adam onu her zamanki gibi gevşek ve tatmin olmuş halde bıraksa da, kız karanlığa bakarken hayal kırıklığı yeniden ortaya çıktı.

Ertesi sabah ondan önce uyandı ve tekrar denemeye karar verdi. Uyurken onu ele geçirmesi çok zordu. Onu rahatsız etmemek için elinden gelenin en iyisini yaparak, sikine ulaşana kadar dikkatlice vücudunda aşağı doğru ilerledi. Zaten yarı dik durumdaydı ve kadın yavaşça shaftını kaplayan muhteşem çıkıntıların izini sürdü. Aleti anında tepki verdi, dokunuşunun altında sertleşti ama nefes alış verişinden hâlâ uyuduğu anlaşılıyordu.

Elini onun etrafına doladı ve diliyle girdaplı çıkıntıları izleyerek yavaşça shaftına doğru yalamaya başladı. Adam onun altında huzursuzca hareket ediyordu ama kadın ona baktığında gözleri hâlâ kapalıydı. Ağzını geniş başının etrafına kapatana kadar adam sarsılarak uyandı.

"Nelly! Sen ne-"

Kadın onu ağzının derinliklerine çekerken sorusu bir iniltiyle son buldu. Dilinin üzerinde dans eden ön sperm damlaları, ilk gecedan hatırladığı kadar tatlı ve tuzluydu.

Adam bir protesto girişiminde daha bulundu ama kadın bunu da görmezden geldi ve hepsini ağzına alamayacağı için elini shaftının alt kısmını çalıştırmak için kullandı. Adamın eli başının üzerinde geziniyordu ve bir an için adamın onu çekmeye çalışacağından korktu. Bunun yerine, boğuk bir sesle adını fısıldadı, sonra parmaklarını saçlarına gömdü ve onu teşvik etti. Memnuniyetle itaat etti, onu olabildiğince derinden aldı ve elinin ve ağzının altında daha da şiştiğini hissettiğinde daha hızlı hareket etti, kalçaları sonunda tuzlu bir tatlılık acelesiyle patlayana kadar onu karşılamak için yükseldi.

Vücudu uyarılmışlıkla uğulduyordu, ama onun shaftına son bir öpücük kondururken bunu görmezden geldi. Adam onu kollarının arasına aldığı anda içini tatmin duygusu kapladı.

BÖLÜM 15

"W Bunu neden yaptın?" Artek, hızla atan nabızı durulduğunda sordu.

Ona mutlu bir gülümseme verdi, gözleri memnuniyetle doluydu. "Çünkü ben istedim. Hoşuna gitmedi mi?"

"Bundan ne kadar keyif aldığımı anlatacak kelimelerim yok ama sizi memnun etmek benim görevim."

"Görev mi?"

Kadının yüzündeki zevkin bir kısmı kayboldu ve adam kadının gözlerinde yeşil kıvılcımların belirdiğini gördü.

"Belki de bu doğru kelime değil," dedi hemen. "Bu benim için bir onurdur."

Ona düşünceli bir bakış attı, ama biraz da onu şaşırtarak daha fazla yorum yapmadı. Bunun yerine ayağa kalktı ve o gün için giyinmeye başladı.

"Neden gidiyorsun? Henüz seni memnun etmedim."

"Sana dokunmaktan zevk aldığımı zaten söyledim, bu yüzden endişelenme. Görevin tamamlandı."

Yüzünde belirgin bir şekilde buz gibi bir ifadeyle yatak odasından çıktı.

O sabah Callum'la birlikte çitleri kontrol etmek için ata bindiğinde hâlâ bu konuda endişeleniyordu. Nelly'nin ruh hali kahvaltıda yumuşamıştı ama yine de yanlış bir şey yaptığını düşünmekten kendini alamıyordu.

"Kadının senin için endişeleniyor," dedi Callum, içinde bulundukları sessizliği bozarak.

"Benim için endişeleniyor musun? Neden? Bir şeyi doğru yapmıyor muyum?" Callum içini çekti ve atını durdurdu.

"Savaş biteli neredeyse iki yıl oldu. Her zaman kontrol sizde olmak zorunda değil."

"Ama bu benim sorumluluğum."

"Hayır, Artek. Bu çiftlik ortak bir sorumluluk. Hepimiz buraya gelmeyi seçtik ve hepimiz çalışmayı seçtik. Bu sorumluluğu paylaşmakta yanlış bir şey yok." Callum ona ciddi bir bakış attı. "Senin dışın da bu sorumluluğu paylaşmak istiyor."

"Onun endişelenmesini istemiyorum. Onun mutlu olmasını istiyorum."

"Onunla konuşursanız daha mutlu olacaktır. Endişelerini onunla paylaşırsan."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Gerçek bir ortaklık birbirini desteklemeyi gerektirir. Her şey tek bir taraftan gelemez."

Callum cevap beklemeden atını tekrar harekete geçirdi ve Artek'i takip ederken onun sözlerini düşünmeye bıraktı. İkinci söylediği doğru muydu? Birkaç gece önce ona çiftlik hesaplarını sormuş, o da cevap vermek yerine onu öpmüştü. Onun zevkine odaklanmanın onu daha çok tatmin edeceğini düşünmüştü ama şimdi öpücüğüne karşılık vermeden önce yüzünde beliren hayal kırıklığını hatırlıyordu. Belki de Callum haklıydı.

Ağaç sınırına ulaştıklarında hâlâ bu konuyu düşünüyordu. İçini çekti ve dikkatini görevlerinden bir diğerine verdi.

"Sen önden git. Endark'ı kontrol etmek istiyorum."

Diğer erkek son iki gündür yemekte onlara katılmamıştı ve Artek onun sağlıklı olduğunu bilmesine rağmen bu izolasyon onu endişelendiriyordu. Callum başını salladı ve Artek ağaç çizgisi boyunca ilerledi.

Meranın üst kenarında taştan bir çoban kulübesi vardı ve Endark burayı kendi evi olarak sahiplenmişti. Hem sürüsüne hem de kaçmak istediğinde ormana erişim sağladığı için geceyi sık sık orada geçirirdi.

Bacadan duman çıkmıyordu ve Artek atından inip kapıya yönelirken kaşlarını çattı. Kapıyı çaldığında hemen cevap gelmedi.

"Endark? İçeride misin?" Ona daha fazla sessizlik cevap verdi ve tam atına dönmek üzereydi ki kapı açıldı ve Endark ona ters ters baktı.

"Ne istiyorsun?"

"Senin için endişelendim."

Ve bunun iyi bir nedeni olduğunu düşündü. Diğer erkek dağınıktı, saçları gür ve vahşiydi ve dişleri çok belirgindi.

"Endişelenmenize gerek yok," diye yalan söyledi Endark ve kapıyı kapatmaya başladı ama Artek kapıyı açık tuttu ve onu içeri kadar takip etti. Ev tam bir enkazdı. Yırtık yatak takımları yerlere saçılmıştı ve kapının iç tarafında uzun çizikler görebiliyordu.

"Ne yapıyordun?" diye sordu. "Neden eve gelmedin?"

Endark odanın içinde huzursuzca dolaştıktan sonra pencerenin önünde durdu ve başını öne eğdi.

"Kontrol pratiği yapmaya çalışıyorum ama başarısız oluyorum." "Neyi kontrol etmeye çalışıyorsun?"

"Değişme, kaçma ihtiyacı. İnsan bir gelinin bunu anlamasını nasıl bekleyebilirim? Ve benim bir geline ihtiyacım var. Benim halkım bir eş olmadan iyi işleyemez."

"Sanırım insan dişilerini hafife alıyorsunuz," dedi sonunda. "Gerçek bir eşin senin ihtiyaçlarını anlayacağına inanıyorum."

Callum'un daha önceki sözlerini tekrarladığını fark etti ve başını salladı. Başka biri olduğunda neden bu kadar net oluyordu?

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Endark'ın yüzündeki umudu görmek neredeyse acı vericiydi.

"Anlıyorum. Doğru dişi kaçma ihtiyacınızı anlayacaktır. Yine de onu bulduğunuzda bu ihtiyacın azaldığını fark edebilirsiniz."

Pencerede Endark'a katıldı ve huzurlu vadiye bakarlarken diğer erkeğin omzunu kavradı.

"Bu hepimiz için yeni bir başlangıç ve ben bunun iyi bir başlangıç olabileceğine inanıyorum." "Belki de haklısınız."

"Umarım öyledir. Şimdi içgüdüleriyle savaşmayı bırak ve koşmaya çık. Bir amacın olması seni daha iyi hissettirecekse, Callum üst çayırın kenarında Adyani izleri gördüğünü söyledi."

Yerli yırtıcılar dağların üst yamaçlarını mesken tutma eğilimindeydi ama kış boyunca sürülerini taciz etmelerini istemiyordu.

Endark sırttı, dişleri parlıyordu.

"İcabına bakacağım," diye söz verdi.

"Güzel. Ve yemeğe gel. Nelly senin için endişeleniyor."

Endark'ın yüzü gerçekten de yumuşadı. "Çok şefkatli bir eşin var. Umarım ben de senin kadar şanslı olurum."

"Eminim yapacaksın."

Endark'ın omzunu tekrar kavradı ve oradan ayrıldı. Atına daha yeni binmişti ki kulübeden gri bir ışıltının çıktığını gördü ve gülümsedi. Görünüşe göre Endark onun tavsiyesini dinlemişti.

Zaten sırtın bu kadar yukarısında olduğu için, sırt hattı boyunca devam etmeye ve Benjar'ı kontrol etmeye karar verdi. En küçük kardeşi tüm boş vaktini sıradaki kulübelerden birini yenilemek için kullanıyordu; gerçi Nelly'nin yemeklerini hiç kaçırmayacak kadar çok seviyordu.

Artek kulübeyi en son gördüğünde neredeyse terk edilmiş durumdaydı ama şimdi yaklaştığında çürüyen tahtaların yerini temiz yeni ahşaplar almıştı

ve çatı yeni kiremitle kaplanmıştı.

Benjar onun geldiğini duymuş olmalıydı, çünkü kulübenin içindeki çekiç sesleri kesildi ve Artek'i selamlamak için dışarı çıktı.

"Selamlar, Komutan. Burada ne yapıyorsunuz?"

"Sadece el emeğinize hayran kaldım. Buraya son gelişimden bu yana çok iş yapmışsınız."

"Gelinim için bir sığınak hazırlıyorum."

"Onu ana eve de getirebilirsiniz," diye teklif etti. "Hepiniz o kadar çok çalıştınız ki odaların çoğu artık oturulabilir durumda."

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Benjar kararlılıkla ve Artek bu kibar cevap karşısında gülümsemek için elinden geleni yaptı. Benjar belli ki Nelly'nin görgü kuralları üzerine verdiği dersleri dinlemişti. "Onu tamamen kendime istiyorum, en azından başlangıçta."

Buna itiraz edemezdi. Hâlâ Nelly ile yalnız kalmayı dilediği zamanlar oluyordu.

Üzerlerinden bir gölge geçti ve ikisi de başlarını kaldırıp Drakkar'ın dağın tepesinde süzüldüğünü gördüler.

"Sence inini bir eş için de hazırlıyor mudur?" Benjar sordu. "Bir gelin aramaya niyetli olduğu izlenimini edinmedim."

"Belki de böylesi daha iyidir. Hangi dişi dağlarda bir mağarada yaşamak ister ki?"

"Sanırım haklısın. Bu akşam yemekte bize katılacak mısın?"

"Tabii ki. Nelly rosto yapıyor." Benjar ona sırıttı. "Bu sabah onunla konuştum."

Artek güldü ve atını sürdü, zaten gelinine dönmek için sabırsızlanıyordu.

Onu rahatlatmak şekilde, kadın artık ona kızgın görünmüyordu ve günün geri kalanı normal bir gün gibi devam etti. Mutfağı temizlemesine yardım etmeyi henüz bitirmişti ki, kadın verandadan geri geldi ve kaşlarını çatarak bir tabak kurabiyeye baktı.

"Sorun nedir?"

"Bilmiyorum ama Frantor dün gece gelip kurabiyelerini almadı. Nehrin aŗağısındaki atölyede yaŗadığını sylemiŗtin, değil mi? Belki de gidip onu kontrol etmeliyim."

"Bunun iyi bir fikir olacağını sanmıyorum," dedi nazikçe. "Kendi halinde kalmayı tercih ediyor."

"Ama ya yaralıysa? Nereden bileceğiz ki?" "Ben bilirim."

"Nasıl?"

Tereddüt etti, sonra onu ofise götürdü ve veri tabletini uzattı. Kadın ekrana řaŗkın bir bakıŗ attı.

"Nedir bu?"

"Vadinin topografik haritası. Burası nehir ve bulunduğumuz yer de burası."

"Anlıyorum. Ama bir haritaya sahip olmanın ne faydası var?"

Bir düğmeye bastı ve ekranda her biri farklı renkte yedi küçük ıŗık belirdi. Bir tanesi bulundukları yerdeydi.

"Bu benim," dedi küçük mavi ıŗıęa dokunarak.

"Anlamıyorum."

"Tüm askerlere bir izleme çipi yerleŗtirilmiŗti, böylece... eve dnemedikleri takdirde onları nerede bulacağımızı biliyorduk."

Diŗleri alt dudağının üzerine kapandı ve adam onun sözlerinin ne anlama geldiğini anladığını biliyordu.

"Buraya geldiğimizde onları çıkarmayı tartıŗtık ama yapmamaya karar verdik. Sanırım bu şekilde birbirimize bağlı olduğumuzu bilmek bizi rahatlatıyor.

-Hiçbirimizin asla kaybolmayacağını bilmek."

Kollarını onun beline doladı ve ona sarıldı. Boğazını temizleyip tekrar haritayı işaret etmeden önce onun kucağında kendini rahatlatmasına izin verdi.

"Bu soluk yeşil ışık Frantor'un ışığı. Atölyesinde. Zamanının çoğunu orada geçiriyor, ancak akşamları düzenli olarak eve gittiğini fark ettim."

"Kurabiyeler yüzünden mi?"

"Öyle sanıyorum. Belki de sonunda onu içeri çekeceklerdir."

"Kapıya kadar uzanan bir iz bırakabilirim," diye önerdi ve gülümsedi.

"Buna kanacağına inanmıyorum ama yine de bu kadar ileri gidebileceğini hiç beklemiyordum."

"Bana gösterdiğin için teşekkür ederim," dedi ona sessizce. "Neler olup bittiğini bilmeme izin vermen hoşuma gidiyor."

Callum'un uyarısının yankısını kafasının içinde duyabiliyordu ve başını salladı.

"Callum bana bazı şeyleri kendime saklama eğiliminde olduğumu hatırlatıyor. Senin için hayatı kolaylaştırmaya çalışıyordum ama sanırım bunun tam tersi bir etkisi oldu."

"Hayatının bir parçası olmak istiyorum Artek. Sadece iyi şeylerin değil, her şeyin. Bunun aramızda bir ortaklık olmasını istiyorum."

"Bunu ben de istiyorum ve sana neler olduğunu anlatırsam daha mutlu olacağını hatırlamak için elimden geleni yapacağım," dedi ve sonra gülümsedi. "Ve eğer bu sabah yaptığın gibi beni tekrar memnun etmek istersen, itiraz etmeyeceğim."

Güldü ve onun elini tuttu.

"Yani anlamana yardımcı olan Callum'un bilge sözleri mi yoksa bu sabahki çabalarım mıydı?"

"Belki ikisi de."

Yatak odasına girdiklerinde ay ışığı odayı aydınlatıyordu. Cam kapılara doğru ilerledi ve onları küçük balkona doğru açtı. Soğuk bir esinti

Havada bir miktar kar varken odaya girdi ve onun yanına gitti, gökyüzüne bakarken kollarını ona doladı.

"Aylara bak," diye fısıldadı.

Her iki ay da gökyüzünde alçak ve dolgun bir şekilde asılı duruyor, tüm vadiye gümüşü bir ışık saçıyordu.

"Büyük ay neredeyse dolunay. Hasat dansı için neredeyse zaman geldi." Sesinde hüznü bir nota vardı ve adam ona daha sıkı sarıldı.

"Katılmak ister misin?"

Onu rahatlatmak için başını salladı. "Hiç sanmıyorum. Bu yıl olmaz. Umarım bahara kadar herkes bizim evli olduğumuz fikrine alışmış olur. Tahminimce Miranda ve babam da geri dönmeyeceğimi anladığında evlenecekler."

Onun kollarında döndü ve ona gülümsedi. "Yani bu yıl dans yok."

"Kendi dansımızı yapabiliriz."

Adam onun elinden tutup yatak odasına geri götürdü ve kadın sevinçle güldü.

"Dans etmeyi biliyor musun?"

"Bana öğretildi." Babası onaylamamıştı ama o bunu eğitiminin gerekli bir parçası olarak görüyordu.

"Eğer sana diğer şeyleri öğrettikleri kadar iyi öğrettilerse," dedi alaycı bir gülümsemeyle. "O zaman bir uzman olduğumu umuyorum."

"Kendiniz karar verin."

Onu yatağa götürüp bambaşka bir dans yaptırmadan önce ay ışığı altında yatak odasında döndürdü.

BÖLÜM 16

A Bir hafta sonra, Nelly alışılmadık bir şekilde huzursuz hissederek mutfakta dolaşıyordu. Son birkaç gündür kendini yorgun hissediyordu ve Artek o sabah yatakta kalması için ısrar etti.

"Senin için endişeleniyorum," diye ekledi ve kadın içini çekerek kabul etti.

Onun endişeleri konusunda daha açık olmak için çaba gösterdiğini söyleyebiliyordu ve en azından onu dinleyebilirdi. Ayrıca, onunla ilgilenmek istediğinde daha anlayışlı olmaya çalışıyordu, ancak bununla mücadele ettiğini söyleyebilirdi.

Aslında fazladan uyumak hoşuna gitmişti ama şimdi ev tuhaf bir şekilde bomboştu. Gece boyunca yukarı yamaçlara kar yağmış ve tüm kardeşler sürüleri kontrol etmeye ve bazı hayvanları yukarı otlaklardan aşağı indirmeye gitmişti. İlk kez tamamen yalnız kalıyordu ve o ana kadar yanında birilerinin olmasına ne kadar alıştığını fark etmemişti.

Aptal olma, diye azarladı kendini. *Onlar çalışıyor, ben de aynısını yapmalıyım.* Döndüklerinde üşümüş ve aç olacaklarından emindi. Büyük bir tencere güveç hazırladı ve kaynaması için ocağın arkasına koydu.

Bu iş bittikten sonra evin içinde amaçsızca dolaştı ve tüm yenilikleri fark etti. Büyük oturma odası artık yarım kalmış projelerden oluşan kaotik bir karmaşa değildi. Alt katta da aynı büyüklükte bir oda vardı ve artık evin içinde bir şey üzerinde çalışmak istediklerinde atölye olarak kullanılıyordu. Odada bulunan sağlam kütük mobilyalar

aslen iade edilmişti ve o da yırtık pırtık minderleri toparlamaya çalışıyordu. Uzak kanattaki yatak odalarının çoğu artık kullanılabılır durumdaydı ve orada nadiren uyusalar da hepsi bir oda tutmuştu. Ama belki de uzun ve soğuk bir günün ardından bu gece uyuyacaklardı.

Onlar için özel bir şey yapmalıyım, diye düşündü ve biraz turtta yapmaya karar verdi. Şanslıysa, onları doldurmaya yetecek kadar geç meyveler olacaktı. Dışarı çıkmadan önce açık hava botlarını giydi ve pelerinini omuzlarına sardı ama rüzgâr yanından geçerken hâlâ titriyordu. Gri bulutlar tepesinde ağır ağır beliriyor, dağların tepelerini gizliyordu. Kesinlikle içeride geçirilecek bir gündü. Meyveleri toplayıp turtalarını yapar yapmaz bir ateş yakacak ve ateşin yanında minder örtüleri üzerinde çalışacaktı.

Nehir kenarındaki çalılarda hâlâ birkaç olgun meyve vardı ve onları toplamak için işe koyuldu. Yeterli olmayabilirdi ama her zaman kuru meyvelerle takviye yapabilirdi. Tam son birkaç tanesini soyuyordu ki arkasından alçak bir hırıltı duydu.

Etrafında dönerken kalbi boğazına fırladı. Bir adyani sadece birkaç adım ötede duruyordu, dişlerini korkunç bir hırıltıyla açmıştı.

Bu acımasız yırtıcılarla ilgili hikâyeler duymuştu ama daha önce hiç görmemişti. Kalın, tüylü kürkü çevik bir vücudu gizliyordu, her bir ayağındaki toynaklar normalde yaşadığı yüksek dağlara uygundu. Üst sıralardan uzak durmaları gerekiyordu ama bu mesajı almamış gibiydi. Geriye doğru temkinli bir adım attı ve onun adımıyla eşleşti. Lanet olsun. Ondan kaçma umudu yoktu. Belki onu korkutup kaçırabilirdi...

"Git buradan!" diye bağırabildiği kadar yüksek sesle bağırdı, ama o sadece tekrar hırladı.

Tanrım, ne yapacaktı? Bir adım daha geri attı ve bir kez daha onunla eşleşti, ama yine de daha fazla yaklaşmadı. Mesafesini korumaya devam ederse, belki eve geri dönmeyi başarabilirdi.

Sepetini sıkıca kavradı. Pek bir silah sayılmazdı ama kendini savunmak için sahip olduğu tek şeydi. Bir kez daha geri adım attı ve bir kez daha onu takip etti. Kalbi kaburgalarına o kadar sert çarpıyordu ki midesi bulanıyordu ama devam etti. Geri adım, durakla. Geri adım, durakla.

Onun hareketlerini yansıtmaya devam etti ama adımları onunkilerden daha uzundu ve aralarındaki mesafe azalıyordu. Daha uzun bir adım atmaya çalıştı ama ayağı kaydı ve geriye doğru düştü, yere çarparken başını bir kayaya çarptı. Adyani tekrar hırlarken dünya etrafında baş döndürücü daireler çizerek dönüyordu. Bilincini korumaya, sepetine tutunmaya ve kendini savunmaya çalıştı ama karanlık görüşünü kaplamaya devam etti.

Arkasından bir hırıltı daha duyuldu. *İki kişi mi?* diye düşündü baş dönmesiyle, ama sonra biri -ya da bir şey- yanından geçerken soluk yeşil bir deri parıltısı yakaladı. Daha fazla hırıltı ve kavga sesi ve ardından aniden kesilen bir ciyaklama.

Üzerinde bir yüz belirdi, bulanık görüşüne girip çıkıyordu. Yara izleri, metal ve garip bir şekilde metalik görünümlü bir deri, ama gözler insani ve endişeliydi. Bilincini kaybetmeden önce gördüğü son şey onlardı.

UYANDIĞINDA YATAĞINA GERİ DÖNMÜŞTÜ. RÜYA MI GÖRÜYORDU?

Ama başındaki ağrı fazlasıyla gerçektir; bu bir rüya olamazdı. Ama buraya nasıl geri dönmüştü? Elini başına doğru kaldırmaya başladı ve sıcak parmaklar elinin etrafını sararak onu geri çekti.

"Yaranı daha yeni sardım. Rahat bırak."

Drakkar'ın alaycı sesini tanıdı ve yatağın yanında durduğunu görmek için başını çevirdi.

"Ne oldu?"

"Bir adyani tarafından saldırıya uğradın. Frantor onu öldürdü ve seni buraya geri getirdi."

Pencerenin yanında bir hareket oldu ve birinin balkonda kaybolduğunu gördüğünü sandı. Drakkar iç çekti.

"Ve yine gitti." "Frantor

beni kurtardı mı?"

"Görünüşe göre, Adyani'ye bağırdığını duymuş. Aptalca bir hareketti ama başının belada olduğu gerçeğini fark etmesini sağladı. Seni buraya geri getirdi ve beni çağırdı."

"Nasıl?" Başı hâlâ çarpıyordu ve düşünceleri ağır ağır ilerliyordu.

"İnime kimse ulaşamadığı için Artek elimde bir iletişim cihazı bulundurmamı emretti." Tereddüt etti. "Buraya gelirken onu gördüm, o yüzden gelmesinin uzun süreceğini sanmıyorum."

"Umarım değildir."

Onun kollarında olana kadar kendini tekrar güvende hissedeceğini sanmıyordu.

"O biliyor mu?" Drakkar devam etti ve kadın ona şaşkın bir bakış attı. "Neyi biliyor?"

Drakkar bir kaşını kaldırdı. "Hamile olduğunuzu tabii ki." Oda tekrar onun etrafında döndü, bu sefer şoktan.

"Ben mi?"

"Seni muayene eder etmez fark ettim. Gerçekten bilmiyor muydun?"

Başını sallamaya başladı ama sonra daha iyi düşündü.

"Bir kadının öğrenmesi biraz zaman alabilir. Altı hafta ya da daha fazla."

"Ne kadar ilkel." Başını eğmiş, onun duyamadığı bir şeyi dinliyordu.

"Görünüşe göre Artek geldi."

Ve sonra Artek oradaydı, kız gözyaşlarına boğulurken onu dikkatle kollarının arasına aldı.

BÖLÜM 17

“

Sanırım yumuşuyorum," dedi Artek Callum'a, son hayvanları da yukarı otlaktan aşağı sürmeyi bitirdiklerinde.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü soğuk ve ıslak olmaktan hoşlanmıyorum. Evde gelinimle olmayı tercih ederim."

Callum'un nadir gülümsemelerinden biri yüzünü aydınlattı.

"Ben buna yumuşak demiyorum. Ben buna mantıklı derim. Neden sen eve dönmüyorsun, ben de buradaki işimi bitireyim?"

Başını iki yana salladı. "Bu benim-"

"Sorumluluk. Evet, biliyorum. Ama belki de bir kez olsun sorumluluğu unutmali ve gelinini düşünmelisin. O yapayalnız."

O daha cevap veremedi tepelerinde altın rengi bir parıltı oldu ve başlarını kaldırdıklarında Drakkar'ın kanatlanıp yanlarından geçtiğini gördüler.

"Artek," diye seslendi. "Dişin... yaralı."

Eve doğru uçarken kelimeler arkasında kaldı ve nefes Artek'in ciğerlerinde dondu kaldı.

"Yaralı mı dedi?"

"O yaptı. Git," diye emretti Callum. "Kapıyı kapatacağım ve hemen arkanızda olacağım."

Çoktan yola çıkmıştı, daha önce hiç yapmadığı kadar sert sürüyordu, korkusu göğsünde acı veren bir düğümdü. Onu kaybedemezdi. Eve doğru hızla ilerlerken bu nakarat kafasının içinde tekrar tekrar yankılanıyordu. Doğruca kapıya gitti ve kendini attan aşağı atarak içeri koştu.

Nelly yataklarında yatıyordu, yüzü solgundu ve başında bir bandaj vardı ama gözleri hemen ona odaklanmıştı. Şükran dolu bir dua ile onu kollarının arasına aldı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Drakkar'a çılgınca bir bakış atarken onu rahatlatmak için elinden geleni yaptı.

"Ne oldu?"

"Neredeyse bir adyani tarafından saldırıya uğruyordum ama Frantor tam zamanında yetişti." "Tanrılara şükürler olsun. Nerede o?"

Drakkar omuz silkti. "Onun nasıl biri olduğunu bilirsin. Onun iyi olacağını anladığı anda gitti."

Pişmanlık içini yakıp kavurdu. Yine başarısız olmuştu. "Onu asla terk etmemeliydim."

Gözyaşlarına rağmen Nelly onu duymuş olmalıydı, çünkü hıçkırarak itiraz etti.

"Saçmalama. Senin hatan değildi."

"Her zamanki gibi mantıklı bir açıklama," dedi Drakkar ve tıbbi çantasını alıp kapıya yöneldi.

"Bir dakika bekle." Nelly'yi yavaşça yastığa geri yatırdı ve aceleyle kardeşinin peşinden gitti. "Neden gidiyorsun?"

"Çünkü yapacak başka bir şey yok. Yarayı dağladım ve başını sardım. İyileşecek."

"Bu kadar mı? Yaraya nasıl bakacağım? Yatakta mı kalmalı? Ne kadar süreyle?"

Drakkar içini çekti. "Sana söyledim. O iyi olacak. O mantıklı bir kadın -Bırakın ne yapabileceğine kendisi karar versin."

Sesinde Artek'in kaşlarını çatmasına neden olan bir uyarı notası vardı, ancak dışısına dönmek için çok endişeliydi.

"Ve iletişim cihazını açık tutacak mısınız?"

"Elbette." Drakkar başını salladı. "Şimdi beni sorgulamayı bırak ve Nelly'nin yanına dön."

İsteyerek itaat etti.

Adam onun yanına döner dönmez gözlerini açtı ve ona gülümsedi. "Döndüğüne sevindim."

"Seni asla terk etmemeliydim. Hepsi benim hatam." Başarısızlığının ağırlığı üzerine çöktü. Bir kez daha başarısız olmuştu.

"Şunu keser misin? Bu senin hatan değil. Eğer birinin hatasıysa, o da benim. Nehrin aşağısında tehlikeli bir şey olabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Nehir kenarında mıydın?"

Aklında yepyeni korkunç olasılıklar belirdi. Ya suya düşseydi? Ya sürüklenip gittiyse? Ürperdi.

"Sana daha iyi bakmalıydım."

"Bu senin hatan değil," dedi yine. "Neden hep kendini suçluyorsun?" "Çünkü değer verdiğim birini ilk kez hayal kırıklığına uğratmış olmayacağım."

Kadının yüzünde adamın okuyamayacağı kadar hızlı bir ifade belirdi.

"Bir dişi mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, yakın bir arkadaşım. Barat'la birlikte eğitimden geçtik ve o da bir mangaya komuta etmek üzere atandı. Vizal'da savaştığımız ilk yıldır ve... kaotikti."

Tam bir felaket olmuştu. İttifak birçok farklı sistemden toplanan askerlerden bir ordu oluşturmaya çalışıyordu. Bunun gerektirdiği tüm zorlukların yanı sıra, idari işlevler daha da kaotikti. Yiyecekten silaha kadar her şeyin tedariki yanlış dağıtılıyor ya da yenilenmiyordu.

Savaş başladıktan üç ay sonra arkadaşından acil bir mesaj aldı. Cephaneleri tükenmek üzereydi ve çok daha büyük bir düşman kuvvetiyle karşı karşıyaydılar. Barat'ın yardımına gitmişti ama oraya vardığında artık çok geçti. Barat ve tüm ekibi öldürülmüştü.

"Çok geç kalmıştım, tıpkı bu sefer çok geç kalmış olacağım gibi."

"Ve bu senin hatan olmazdı, tıpkı daha önce senin hatan olmadığı gibi." Kadının yüzünde tiksinti görmeyi bekliyordu ama onun yerine gözleri sıcacıktı ve ona gülümsedi.

"Seni hayal kırıklığına uğratmaktan çok korkuyorum. Seni seviyorum, Nelly." Sözcükler bir rahatlama telaşıyla ortaya çıktı. Uzun zamandır bu sözcüklere tutunmaya çalışıyordu. "Seni kaybetme düşüncesine dayanamıyorum."

Bir kez daha, yüzünde okuyamadığı bir şey parladı. "Drakkar sana ne söyledi?"

"Üzerinize titremek için değil. Ne yapabileceğine karar vermene izin vermek için." "Hepsi bu kadar mı?"

Kalbi küt küt atmaya başladı. "Başka bir şey mi var? Başka yaralar aldın da bana söylemeye mi korktu?"

"Sadece kafam, en azından sakatlıklar konusunda. Gerçekten tüm söylediği bu mu?" "Evet, neden?"

"Sadece neden beni sevdiğini söylediğini merak ettim."

"Sana uzun zaman önce söylemeliydim ama bu duyguya karşılık vermek zorunda hissetmeni istemedim."

Başını salladı ama yüzündeki sıcaklık geri gelmişti.

"Ve sen de aramıza mesafe koymanın daha iyi olacağını mı düşündün? Bir dahaki sefere bir şey söylemeye ya da söylememeye karar verdiğinde lütfen önce benimle konuş, tamam mı?"

"Söz veriyorum."

"Güzel. Çünkü ben de seni seviyorum."

Mutluluk o kadar hızlı bir şekilde içinden geçti ki başının döndüğünü hissetti. "Gerçekten mi?" "Gerçekten. Ve bu çok da iyi oldu," diye ekledi düşünceli bir şekilde.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü bir bebeğimiz olacak."

Dünya bir kez daha etrafında sallanmaya başladı ve bu kez onu yatağın yanında dizlerinin üzerine çöktürdü.

"İkinizi de kaybedebilirdim."

"Ama sen yapmadın. Ben buradayım, biz buradayız ve her şey yoluna girecek. Şimdi buraya gel ve bana sarıl. Uykum var ve senin kollarında uykuya dalmak istiyorum."

Hemen itaat etti, kalbi sevinçle şarkı söylüyordu. Bir eş ve bir çocuk. Umut ettiği gelecek sonunda gerçek oluyordu.

BÖLÜM 18

A Artek'in ısrarı üzerine Nelly ertesi gün de yataktan çıkmadı ama ertesi gün öğleden sonra artık odasından sıkılmıştı. Dışarıda Pencerelerden hafif bir kar yağıyor, vadiyi beyaza boyuyordu ve ailesini kar tatili yapmaya ikna edip edemeyeceğini merak ediyordu.

"Ve ben hamileyim, sakat değilim," diye mırıldandı yataktan çıkarken.

Başının etrafındaki bandajı dikkatlice çıkarırken, yarasından geriye sadece küçük bir pembe iz kaldığını görmekten memnun oldu. Drakkar yarayı iyileştirmek için harika bir iş çıkarmıştı. Basit bir elbise giydi ve kocasını bulmaya gitti.

O ve Callum mutfak masasında oturmuş kahve içiyorlardı ve kadın gülümsedi. Her ikisi de bu içecekten hoşlanmadıklarını iddia ediyordu ama kadın onların giderek daha sık içtiklerini fark etmişti. Artek onu görür görmez ayağa kalktı.

"Ben de tam seni kontrol etmek üzereydim. Yataktan çıkman gerektiğine emin misin, tatlım?"

"Evet," dedi kararlılıkla.

Adamın tartışmak istediğini anlayabiliyordu ama onun yerine sadece bir sandalye çekti.

Callum ciddiyetle, "Akşam yemeği için ne hazırlayacağımızı tartışıyorduk," dedi ama kız onun gözlerindeki gülümsemeyi gördü ve abartılı bir ürperti verdi.

Son birkaç gündür hazırladıkları yemekler pek de başarılı olmamıştı. En azından mutfağı temiz tutmuşlardı.

"Benjar nerede? Çorbayı fazla tuzlamayacak ya da tostı yakmayacak kadar beni izliyor."

İkisi de yüzünü buruşturdu.

"Hiçbirimizin yemek pişiremeyeceği konusunda seni uyarmıştım,"

dedi Artek hayıflanarak. "Beni buraya çektikten sonra."

İfadesine bir gölge düştü, ama kız onu rahatlatamadan ona gülümsedi.

"Benimle evlenmen için ne gerekiyorsa yapardım."

Gülümsemesine karşılık verdi, sonra boş mutfağa baktı.

"Herkes hâlâ çalışıyor mu? Belki kar tatili yapabiliriz diye düşünmüştüm."

Callum kaşlarını kaldırdı. "Kar tatili mi?"

"Bilirsiniz işte, ateşin etrafında oturup sıcak çikolata içmek ve hikâyeler anlatmak."

"Kulağa çok hoş geliyor ama sadece üçümüz olacağız. Gilmat yeni bir ekime göz kulak oluyor ve Frantor'un bize katılmayacağını biliyorsun."

İç çekti. Artek hem teşekkür etmek hem de gelip kendisini görmesini istemek için diğer erkeği görmeye gitmişti ama o reddetmişti. Kar yağışı durur durmaz, tek yapabileceği kapıdan minnettarlığını haykırmak olsa bile, atölyesine gidip bunu ona kendisi söylemek niyetindeydi.

"Peki ya Drakkar? Ya da Benjar ve Endark?"

"Onlar burada değil," dedi Artek.

"Neden olmasın?"

"Onlara hasat dansından bahsettim ve onlar da katılmaya karar verdiler."

"Gerçekten mi?" Kız ona şüpheli bir bakış attı. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Kasaba halkı seni ve Callum'u görmeye alışık bile değildi ve sen

iki yazdır Wainwright'a geliyor. Bu üçü şok etkisi yaratacak."

Omuz silkti ama Callum kupasından başını kaldırıp baktı.

"Dansa gerçekten katılmayabilirler. Ama bize verdiği bilgelik sözlerinde, onlar dans ederken ve neşe doluyken eşlerini aramamız gerektiğini söylemiştin."

"Bilgelik sözleri mi?"

"Evet." Callum kaşlarını çatarak ona baktı. "Hatırlamıyor musun? Askerlerin bir dansa eşlerini aramaya gittiklerini ve onları alıp götürdüklerini söylemiştin. Benjar ve Endark da aynısını yapmaya niyetli, ancak Drakkar sadece eğlenceli olacağını düşündüğü için onlarla birlikte gitti."

"Ne?" Ağzı bir karış açık kaldı. "Kadınları sormadan öylece alacaklarını mı söylüyorsun?"

"Bunlar bilgelik sözleriydi."

"Şunu söylemeyi keser misin?" Artek'e döndü. "Bundan haberin var mıydı?"

"Gelinlerini aramaya niyetli olduklarını biliyordum."

"Onları kaçırarak mı?"

"Anlattığınız tarihte tarif ettiğiniz gibi." Gözlerini

kapadı, sabır için dua etti.

"Bu sadece bir hikayeydi - bir kılavuz olarak tasarlanmamıştı. Aman Tanrım, zavallı kadınlar. Çok korkacaklar."

"Korkmalarına gerek yok," dedi, kaşlarını çatarak. "Kardeşlerimin onlara zarar vermeyeceğini biliyorsun."

"Ama onlar bunu bilmiyor ki! Peki ya aileleri? Çok endişelenecekler. Biri gelip kardeşlerinizden birini çalsa ne hissederdiniz?"

Artek ve Callum birbirlerine baktılar.

Callum sonunda, "Belki de bu görev iyi planlanmamıştı," dedi. "Öyle mi düşünüyorsun? Lütfen bana iptal etmek için çok geç olmadığını söyleyin."

Her iki erkek de pencereden dışarı, usulca yağın kara baktı.

"Geçit hâlâ açık olacak. Ben peşlerinden gideceğim." Callum ayağa kalktı ama Artek de kalkmaya başlayınca başını salladı.

"Senin gelmene gerek yok. Karın ve doğacak çocuğunla burada kalmalısın."

"Ama bu benim-" Artek durdu ve dönüp ona baktı. "Ne yapmamı istiyorsun, Nelly? Callum'a eşlik edip bu durumu düzeltmeye mi çalışayım? Yoksa seninle mi kalayım?"

Dudağını ısırdı. Ne olacağını bildiği için hâlâ üzgün olsa da, bunun bir yanlış anlaşılma olduğuna inanabilirdi. Burada yalnız kalmak istemiyordu ve Callum'un daha aceleci kardeşlerle başa çıkabileceğinden hiç şüphesi yoktu.

"Kalmanı istiyorum," dedi usulca. "İyi olacağına emin misin Callum?" diye ekledi, karlara bakarak.

"Tabii ki."

İkisine de başıyla selam verdi ve gitti.

"Sence zamanında yetişecek mi?"

Artek tereddüt etti. "Bilmiyorum. Bu sabah yola çıktılar, yani ona karşı iyi bir başlangıç yaptılar. Bu onların gerçek planlarına bağlı olabilir mi?"

"Bilmiyor musun?" Kadın sesindeki burukluğa engel olamadı ve adam ona ciddiyetle baktı.

"Planı bilmeme rağmen detayları bilmiyordum. Yapmalıydım-" Bir kez daha durdu ve başını salladı. "Belki de daha yakından araştırmalıydım, ama onların hareketlerini kontrol edemem."

"Hayır," diye kabul etti.

İç çekti ve onun eline uzandı. "Gitmesine izin vermek zor."

"Biliyorum. Burada kalıp Callum'un onların peşinden gitmesine izin vermenin zor olduğunu da biliyorum. Bana sorduğun için teşekkür ederim."

"Sadece senin mutlu olmanı istiyorum."

Boğazında bir yumru belirdi ama gülümsemeyi başardı.

"Biraz yanmamış tost beni mutlu eder."

Güldü ve onun dikkatli gözleri altında kabul edilebilir bir yemek hazırladı. Yemeği mutfakta yediler ama bu rahat ortam dışarıda giderek artan karın daha tehditkâr görünmesine neden oldu. Onun da en az kendisi kadar sık dışarıya baktığını gördü ve sonunda kalkıp elini tuttu.

"Hadi yatağa gidelim. Burada oturup endişelenmek hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Adam başıyla onayladı ve onu takip etti. İkisinin de dikkatini dağıtmaya kararlı olan kadın, ondan kıyafetlerini çıkarmasını ve daha önce yaptığı gibi yatağa uzanmasını istedi. Bu sefer kadın adamın vücudunu öperek aşağıya doğru indiğinde, adam olduğu yerde kaldı ama kadın adamın parmaklarını çarşafın içine soktuğunu görebiliyordu.

Adamın siki taş gibi sertleşip ağlayana kadar onunla oynadı, sonra da üstüne çıktı. Kendini onun sikinin üzerine indirmek yerine, dizlerini kalçalarının her iki yanına dayadı ve kalın şaft boyunca yavaşça kayd. Kıvrımları adamın şaftının etrafında açıldı, o muhteşem çıkıntılar her hassas siniri uyandırdı.

"Nelly, ben..."

"Bu beni memnun ediyor," diye güvence verdi ona. "Seni de memnun etmiyor mu?"

"Tanrım, evet." Adam onun hareketlerini, ateş ışığının vücudunda dans edişini izlerken gözleri parladı ve elleri yukarı kayarak göğüslerinin üzerinde gezindi. "İzin verir misin?"

"Olabilir," dedi nezaketle, sonra adam ağrıyan meme uçlarını sıkıca çekiştirirken nefesi kesildi.

Adamın ellerine doğru eğildi ve şişmiş klitorisini adamın sikinin çıkıntılı yüzeyine bastırdı. Oh Tanrım. Daha sert sallandı, tüm vücudu doruk noktasına ulaşana kadar uyarılmasının artmasına izin verdi ve sonra

ona baktı. Kendini kaskatı tutuyor, hareketsiz kalmaya zorlarken kasları geriliyordu.

"Şimdi, Artek. Şimdi beni al."

Daha konuşmasını bitirmeden kalçalarını kavradı ve onu güçlü bir hamleyle sikinin üzerine indirdi. Vücudu patladı, doruk noktası bir gelgit dalgası halinde üzerine hücum etti, adam ona tekrar tekrar, o ilk geceki kadar şiddetli, vahşi ve acil bir şekilde itti. Sonunda adını haykırana ve onu son bir doruğu tetikleyen bir ısı dalgasıyla doldurana kadar, zevk dalgası dalga dalga üzerine yuvarlanırken yapabileceği tek şey ona yapışmaktı.

Onu üstüne çekti ve memnuniyetle iç çekerken ona sıkıca sarıldı.

"Artık kimin kimi memnun ettiğinden emin değilim," dedi sonunda ve sesindeki gülümsemeyi duydu.

"Güzel. Olması gereken de bu."

"Benim mucizem," diye fısıldadı ve kadın uykuya dalarken gülümsedi.

Gece bir ara Artek'in kükrediğini duyduğunu sandı. Bir irkilmeye uyandı ama oda karanlık ve sessizdi, bu yüzden ona daha da sokuldu ve tekrar uyumaya başladı.

Gözlerini bir sonraki açışında, pencerelerin dışındaki dünya beyaz bir bulutun içinde dönüyordu. Hafif kar yağışı şiddetli bir tipiye dönüşmüştü. Artek artık yanında değildi ve onu bulmak için aceleyle yola koyuldu.

Adam ofisindeydi, yüzünde tuhaf bir ifadeyle datapad'ine bakıyordu ve kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Ne oldu? Biri mi yaralandı?"

Yavaşça başını salladı. "Herkes iyi görünüyor."

Onun yanına gitti ve adam onu kucağına çekti. Onun baharatlı kokusunu içine çekti ve anlık paniği azalarak ona sarıldı.

"Neden izleme ekranına bakıyorsun? Bir şey mi oldu?"

"Dün gece bir ıg düştü. Ya da ıg gibi görünen bir şey." "Öyle görünüyordu derken neyi kastediyorsun?"

"Sana hiç Endark'ın patlayıcılar konusunda uzman olduğunu söylemiş miydim?" "Patlatma hakkında konuştuğunu hatırlıyorum," dedi yavaşça.

"Evet. Ve bak." Ekranı işaret etti. "Benjar ve Endark inlerine geri döndüler. Drakkar dağına geri döndü ama çağrılarıma yanıt vermiyor."

"Peki ya Callum?"

"O burada." Geçidin kenarına yakın mor bir ışığa dokundu. "Bu geçtiğimiz depo binası. Fırtına geçene kadar orada yeterince güvende olacaktır."

"Yani herkes döndü ve güvende mi?"

İçini bir rahatlama kapladı ve ona gülümsedi ama adam gülümsemesine karşılık vermek yerine ekrana bakmaya devam etti.

"Ne oldu?"

Onun ne söyleyeceğine karar vermeye çalıştığını görebiliyordu ve sadece endişelenmemesini söylemesinden korkuyordu. Onun yerine doğrudan gözlerinin içine baktı.

"Bunun doğal bir ıg olduğunu sanmıyorum. Bence gelinlerini bulup buraya getirdiler, sonra da geçişi engellemek için bir patlama kullandılar. Callum bu yüzden bu kadar yakın. O da aynı zamanda gelmiş olmalı."

"Olamaz. Yanlarında kadın getirip getirmediklerini öğrenmeliyiz."

Kız adamın kucağından inmeye başladı ama adam kollarını onun etrafında tutarak sandalyeyi döndürdü ve pencereyi kaplayan beyaz bulutu işaret etti.

"Fırtına geçene kadar hiçbir yere gidemeyiz."

"Ama o kadınlara yardım etmeliyiz."

"Korkarım artık çok geç." Nazikçe onun yanağına dokundu. "Ama seni gördüğüm anda benim için doğru kişi olduğunu anlamıştım, her ne kadar bunu itiraf etmem çok uzun sürse de. Belki onlar için de aynısı olmuştur."

"Ben de biliyordum," diye itiraf etti. "Gerçekten böyle olabileceğini düşünüyor musun?"

"Umarım öyledir. Ve sana söz veriyorum, kardeşlerimden hiçbirisi bir dişiye zarar vermez."

"Biliyorum."

Dışarıdaki kar fırtınasına baktı ve iç geçirdi, ona yaslanırken vücudundaki gerginliği atmaya çalıştı. Adamın kolları rahatlatıcı bir kucaklamayla onu sıkıca sardı.

Belki de haklıydı ve belki de, sadece belki, o bilinmeyen kadınlar kendi mükemmel kocalarına sahip olacaktı.

EPİLOG

A Nelly göğsünde emzirdiği bebeğe gülümserken açık pencereden içeri ılık yaz meltemi girdi. Onun güzel, mükemmel Teni mavinin en soluk tonu olan ve gece mavisi buklelerinin arasında bir parça kırmızı bulunan bir kız.

"O çok güzel," dedi Artek, kızlarının yanağına hafifçe dokunurken onun düşüncelerini yankılayarak.

"Şimdi anlıyorum," diye devam etti. "Neyi anlıyorsun?"

"Bir dişiyi ailesinden çalmayı düşünmek bile ne kadar yanılttı. Onu bizden almaya çalışan herkesi öldürürdüm. Bunun olmasına asla izin vermemeliydim."

"Bu onların fikriydi, senin değil," diye hatırlattı ona. "Ama ben onları durdurmadım."

"Artek, bu dünyada olan her şeyin sorumluluğunu üstlenemezsin," dedi yumuşak bir sesle. İlk evlendiklerinden bu yana uzun bir yol kat etmiş olsa da, hâlâ tüm dünyanın yükünü omuzlarına alma eğilimindeydi. "İnsanlar hata yapar. O da hata yapacaktır. Bunlar senin hatan olmayacak. Biz sadece onu sevmek ve elimizden geldiğince ona rehberlik etmek için yanında olmalıyız."

"Eğer ona da bize rehberlik ettiğin gibi başarılı bir şekilde rehberlik edersen, endişelenmesine gerek kalmayacak. Seni seviyorum, Nelly."

"Ben de seni seviyorum." Gözyaşlarını kırıştırdı ve ona gülümsedi.

Esen rüzgârda Artek'in kardeşleri ve eşlerinin sesleri yükseliyordu. Aileleri.

"Herkes onunla tanışmak için bekliyor," dedi.

"Biliyorum ve burada oldukları için mutluyum ama şu anda sadece üçümüzün olmasını istiyorum."

"Ne kadar istersen."

Bebek emzirmeyi bitirip uyuyana kadar onu tuttu, sonra önlüğünü düzeltmesine ve ayağa kalkmasına yardım etti.

"Bunun senin için çok fazla olmadığına emin misin?"

"Eminim. Ve eğer öyleyse, beni geri getirmeni isteyeceğim," diye söz verdi. "Teşekkür ederim."

Onu tekrar öptü ve sonra kapıları açtı ve ailelerinin geri kalanına katılmaya gittiler.

YAZARIN NOTU

Artek'i okuduğunuz için çok teŖekkür ederim! Umarım siz de uzaylı kardeŖlerimizin lideriyle tanışmaktan en az benim onun hikâyesini anlatmaktan keyif aldığım kadar keyif almışsınızdır! Diğer kardeŖlerin maceralarını da sizlerle paylaşmak için sabırsızlanıyorum!

Hikayeden hoŖlansanız da hoŖlanmasanız da, Amazon'da dürüst bir yorum bırakırsanız benim için dünyalara bedel olur - yorumlar diğer okuyucuların kitaplarımı bulmasına yardımcı olmanın en iyi yollarından biridir!

Her zamanki gibi, bu maceralara benimle birlikte katıldıkları için okuyucularıma teŖekkür etmeliyim - siz olmadan bunu yapamazdım!

Ve her zaman olduğu gibi, beta ekibime özel bir teŖekkür - Janet S, Nancy V ve Kitty S. Düşünceleriniz ve yorumlarınız inanılmaz derecede yardımcı oluyor!

Sıradaki!

Yedi Uzaylı KardeŖe Yedi Gelin
Benjar ile devam ediyor!

Bengal'in yeni bir gelin yakalama planı tam olarak istediği gibi gitmiyor!
Düşüncesiz bir kadın kahraman, ıssız bir kulübe, beklenmedik bir kar fırtınası... ve sadece bir yatakla uğraŖmak zorunda kaldığında neler olacak?

Benjar'ı sipariş etmek için buraya tıklayın!

Yeni çıkan ürünleri, fırsatları veya güncellemeleri kaçırmamak için [buraya tıklayarak haber bültenime kaydolun!](#)

DİĞER BAŞLIKLAR

Uzaylı Kaçırma Serisi

Anna ve Uzaylı Beth ve

Barbar Cam ve Fatih

Deb ve İblis Ella ve

İmparator Faith ve

Savaşçı

Greta ve Gargoyle

Hanna ve Tetikçi Izzie

ve Buz Canavarı

Joan ve Juggernaut Kate

ve Kraken

Zambak ve Aslan

Mary ve Minotor Nancy

ve Naga Olivia ve Ork

Pandora ve Mahkum Quinn

ve Queller

Uzaylı İstilasası Serisi

Uzaylı Seçimi

Uzaylı Fethi

Uzaylı Mahkum

Uzaylı Damızlık

Uzaylı İttifakı

Uzaylı Umudu

Elementlere Maruz Kalma

Çıplak Uzaylı The

Bare Essentials

Çıplak Bir Tavır

Buff Canavarı

Soyunmak

Yedi Uzaylı Kardeşe Yedi Gelin

Artek

Benjar

Folsom Planet Blues Uzaylı

En Çok Aranalar: Kafesteki

Canavar Uzaylı En Çok Aranalar:

Hapishane Arkadaşı Uzaylı En

Çok Aranalar: Mastermind Uzaylı

En Çok Aranalar: Zincirsiz

Boynuzlu Tatiller

Krampus ve Kocakarı

Nicholas için Bir Hediye

Mars'ta Cyborglar

High Plains Cyborg

İyi, Kötü ve Cyborg Bir Avuç Cyborg

Birkaç Cyborg Daha

Muhteşem Cyborg

Kanun Kaçağı Cyborg

Uzaylı Anne ve Uzaylı Savaşçı

Tarafından Değer Verilen

Uzaylı Savaşçı İçin Bir Oğul

Uzaylı Savaşçının Kızı Uzaylı

Savaşçı için Bir Aile

Dadı ve Uzaylı Savaşçı Uzaylı

Savaşçı için Bir Ev Uzaylı

Savaşçı için Bir Hediye

Kozmik Peri Masalları

Jackie ve Dev

Bir Uzayhyla Kör Randevu

Onun Uzaylı Çiftlik Ustası

Antolojiler

Yıldızların Arasında

Sahiplenildi Adamant

Spirits

Uzaydaki Hayvanlar 7

YAZAR HAKKINDA

Honey Phillips, ateşli uzaylı savaşçılar ve karşı koyamadıkları insan kadınlar hakkında buharlı bilim kurgu öyküleri yazıyor. Kaçırılmalardan istilalara, yolculuk zor olabilir, ama sonu her zaman tatmin eder.

Honey ilk kitabını beş yaşındayken yazdı ve resimledi. O zamandan beri yazarlığı gelişti. Çizim becerileri ise ne yazık ki gelişmedi. Yazmayı, okumayı, seyahat etmeyi, yemek yapmayı ve şampanya içmeyi seviyor - bu sırayla olması gerekmiyor.

Honey harika okuyucularından haber almayı çok seviyor! Onu aşağıdaki konumlardan herhangi birinde takip edebilirsiniz...

www.facebook.com/HoneyPhillipsAuthor

www.bookbub.com/authors/honey-phillips

www.instagram.com/HoneyPhillipsAuthor

www.honeyphillips.com

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.